

Nógrádi Gábor

**HECSEKI
ÉS A KEDVES
BETÖRŐK**

Barátsággal

A handwritten signature in blue ink, appearing to read 'Nógrádi Gábor', written in a cursive style.

Nógrádi Gábor

**HECSEKI
ÉS A KEDVES
BETÖRŐK**

Móra Könyvkiadó

1.

Sorozatterv: LONOVICS ZOLTÁN

Minden jog fenntartva, a kiadvány egészének vagy bármely részének a kiadó írásos engedélye nélküli sokszorosítása, másolása, egyéb engedélyköteles felhasználása – beleértve a kiadvány digitalizálását és ily módon történő többszörözését, nyilvánosságához közvetítését – szigorúan tilos!

**A kiadó könyveit kedvezménnyel
megrendelheti webáruházunkban:
www.mora.hu**

**MB | MAGYAR
BRANDS**
5x | '10 '11 '12 '13 '14

© Nógrádi Gábor, 2015
© Móra Könyvkiadó, 2015

Betörő harisnyában • Csúszik-e a banánhéj? • Ördög a szekrényen • Autóstop mindenáron • Hecseki jön!

A betörő óvatosan becsukta maga mögött a szoba ajtaját. Szétnézett. Két kis kanári szomorkásan pityegett a falra függesztett kalitkában. A rézlemezekkel díszített ajtószárny hangtalanul simult a helyére, de a zár megröppant. A betörő az alsó ajkába harapott.

Nem a zaj miatt.

Mindig ilyenkor jött rá.

Amikor nem lehetett.

Például a moziban, ha a sor közepére kapott jegyet, és már mindenki leült. Neki éppen akkor kellett kimenie. Vagy ha rálépett a metró mozgólépcsőjére. Szörnyű volt. És a mozgólépcsőkön a legritkább esetben van nyilvános illemhely. (Gyöngébbek kedvéért: vécé.)

Tessék! Most is! A betörés kellős közepén. Persze, az izgalom az oka. Az ajtókilincsbe kapaszkodott, és megpróbálta az egyik lábát kígyóként körbetekerni a másikon. Így szokta visszatartani.

Most mit csináljon? Menjen vissza a két szobán és az előszobán át a fürdőszobáig, ahol bemászott? Idővesztés. És kockázatos. Hazajöhet Rácsalmási. Vagy a felesége, a szőke démon, és nekiáll ricsajozni. Lebukhatnak mind.

Nem, ezt nem lehet kibírni. Most megpróbálta a másik lábát körbetekerni az egyiken.

Ekkor a betörő megpillantott az ajtó melletti faragott asztalkán egy kékesen csillogó kristályvázát. Üres volt. De már nem sokáig.

Három apró koppanás hallatszott az ablak felől. Halk és tétova koppanások voltak, mintha egy macska mocorogna odakint a párkányon, és megzörgetné az ablaküveget.

„Jól van már – dűnnyögte a betörő, és arrébb táncikált. – Sietek.”

A leeresztett redőnyök résein át pengevékony sugárban hatolt a szobába a délutáni napfény. A testes üveg-szekrény és benne a drága porcelánok, meg a fal és a falon a sok értékes festmény a beszüremelő fénysávok csíkos ruhájába öltöztek, mint rabok a régi börtönökben. A világosság keskeny fénycsóvaiban porszemek remegtek, majd hirtelen szétrebbentek, ahogy a betörő előre lépett, és megállt a szekrény előtt.

A betörő fején harisnya volt. Pontosabban egy harisnyanadrág, abból a vastagabb fajtából, amilyent télen a gyerekek meg a piacon áruló asszonyok hordanak. Arca előtt, a nadrág fenékrészén, három lyukat vágtak. Az egyik lyukon át hideg, kék szem méregette a porcelánokat. A másik lyukon, amit a másik szemének vágtak, a betörő füle bukkant ki. Elálló fül volt, és olyan, mint egy gyöngyházfényű tavi kagyló héja, csak kicsit piszkosabb. A harmadik lyuk eredetileg a szájának készült, de a rabló állára csúszott. A harisnya két szára petyhüd-

ten lógott hátrafelé, mint udvari bolondok csengettyűsapkái az egykor élt királyokról készült filmekben.

A két kis sárga madár ide-oda ugrált a rácsok között.

A betörő leemelt a hátáról egy táskát. Különlegesen elkészített rablófelszerelés volt. Két pánntal vállra lehetett akasztani, és a hónaljak alatt bekapcsolni. Egy egyszerű ember talán azt mondaná, hogy iskolatáska, mert nem tudja, hogy csak álcázásul ragasztották tele színes matricákkal. Valójában rablás céljára szolgált. Ki gondolná, hogy egy róka, egy színésznő és egy autó matricája alatt százezres értékek rejtőznek? Majd ha rejtőznek persze, ugye...

A betörő kinyitotta a szekrény üvegajtóját. A félhomályban fölfelhérlettek a porcelánok. Elöl egy kerek fedeles doboz volt. Ebben csokoládétörmelékét szoktak tartani a rendesebb felnőttek, hogy a gyerekek ellophasák. Az üvegpolcon volt még hat kistányér, amelyeken virágok nyíltak és lepkék repkedtek. Egy búsuló juhász a botjára támaszkodott. Egy másik táncolt. Aki táncolt, az persze nem búsult. Vagy ki tudja?

A juhászok mellett Hófehérke mosolygott a hét törpével. Szépen mosolygott. Kilátszott mind a négy foga. A törpék mellett egy pucér porcelán nő emelgette a lábát törülközés közben. Nagyon illetlenül emelgette. Ámbátor másképpen nemigen lehet törülközni... Hátrébb az üvegpolcon kutyák, libák és táncosnők csillogtak.

„Porcelánok – suttozta a betörő a vastag harisnyanadrág alatt. – Mennyit érhetnek? Kell ez nekünk?”

Kedves olvasó, ha még nem volt hasonló gondod, ne

csodálkozz a kérdésem! Légy megértő, és próbáld beleélni magad ebbe a rettenetes helyzetbe! Szegény rablónk tétován pislog körül az értékes tárgyakkal telezsúfolt lakásban. Mit tegyen el? Mit vigyen el? Mindössze néhány perce van arra, hogy kiválogassa a legértékesebb darabokat abból a kincsestárból, amit a házigazda éveken át gyűjtögetett vagy lopott össze magának. Nem csekély a döntés felelőssége. Azt a lelki megterhelést, ami ilyenkor a nyomorult betörőre hárul, egy egyszerű, többé-kevésbé becsületos könyvolvasó nem is tudja elképzelni.

Mert nem elég a betörőnek, hogy fél a leleplezéstől, s minden kis zajra össze kell szorítania a lábát. És nem elég, hogy a harisnyanadrág alatt úgy izzad a feje, mint jegesmedve a Szaharában. Még azt is el kell döntenie, hogy egy szekrényben lógó bunda az értékesebb vagy az asztalon álló hifitorony. Netán a porcelánváza? Vagy a falra függesztett ódon, cirádás kard?

Választania kell, és most kell választania. Nem szaladhat vissza hazulról, hogy: kedves házigazda uram vagy asszonyom, bocsánat, de azt hiszem, az a kristályváza értékesebb, mint ez a rádió, tessék már kicserélni. És a bundát is visszahoztam, kezicsókolom, mert hullik a szőre, és egyébként is kicsi a feleségemnek.

Senkinek sem kívánok ilyen gondokat.

A betörő egy pillanatig tétovázott a nyitott szekrényajtó előtt, aztán a táskát a földre csúsztatva az ablakhoz sietett.

Kinyitotta az ablaktáblákat, és a redőnyhöz hajolt.

– Porcelán! Sok van, de törékenyek! – suttogta.

A redőny résein át egy nagyobb és egy kisebb fej árnyéka sejlett fel.

– Agyalágyult! – hangzott a nagyfejű felől sziszegve.

– Muti! – mondta a kisfejű meggondolatlanul, és széthúzta a műanyag redőny két csíkját. Nagyra nőtt pupillák meredtek a homályba.

– Hol vagy?

– Itt – suttogta a betörő.

– Nem látlak – mondta a kisfejű, mire az álarcos nyitott tenyérrel a redőnyre csapott. A két árnyék ijedten lebukott az ablak alá.

– Mondtam, hogy ne őt küldjük be! – hallatszott a kisfejű hangja.

– A te öcséd – suttogta a másik. – Én nem tudtam, hogy ennyire hülye.

– Eddig én se.

Elhallgattak. Néhány pillanat múlva a kisfejű felemelkedett:

– Figyelsz? – mondta az öccsének. – Tedd el a legizé... legszebbeket! De siess! Mert hazajöhetnek. Már öt óra.

A betörő visszament a szekrényhez. A legszebbeket? Könnyű azt mondani. Félretaszította az apró táncosnőket, amelyek áráért egy szobabútort lehetett volna vásárolni, aztán a meztelen fürdőzőt meg a bonboniert is. A csörömpölve összetörő porcelánok közül kiemelte a búsuló juhászt. A választás jónak látszott. Ez a figura volt a legnehezebb. Kár, hogy a porcelánt nem kilóra mérik. A juhászt a táskájába tette, aztán mellé csúsztat-

ta Hófehérkét a hét törpével meg egy marék táncosnőt, fejeket, kezeket, lábakat, ami épségben maradt az iménti taszigálások után.

– Mi van még?

A kislejű árnyéka rajzolódott ki a redőny rései közt.

– Képek – sutogta a betörő.

– Hozhatod – hangzott a parancs. – A képek értékesek.

– Mindet?

– Nem bírsz el két-három képet?

– De, annyit elbírok – mondta a betörő, és számolni kezdett. Néhány perc múlva a kislejű megint bekukucskált a redőny résein.

– Alszol?

– Nem! – ijedt fel a betörő. – Számolok.

– Hány van?

– Huszon... Most elfelejtettem. Mert mindig ijesztettek.

– Ennyi kép?! – szörnyedt el a kislejű. – Hol?

– Csitt! – mondta a nagyfejű. Az utca felől halk dúdolás hallatszott. „Jaj, de csúszik ez a banánhéj, együtt csúszni ezen, babám, kéj...” A hang hasonlított annak a trombitának a hangjához, amelyben fészket rakott egy fecskecsalád, de még nem keltek ki a tojások.

– Mi van, Munnyika? – sutogott a kerítés felé a kislejű, de hirtelen feljajdult, mert a térsze belekönyökölt a bordájába.

– Csss! Egyes számú vészjelzés!

„Jaj, de csúszik ez a banánhéj, együtt csúszni ezen,

babám, kéj...” A redőny mögött a felszemű betörő ijedében majdnem elejtette a táskát a porcelánokkal meg a képekkel.

Az utca, amelynek egyik házában a betörő szorgoskodott, csendes volt. Néhány autó árválkodott csak a lassan lombosodó fák alatt. A ház vaskerítése mellett idősebb hölgy üldögélt a tolókosijában. Kötögetett és dudorászott. „Jaj, de csúszik ez a banánhéj...” Tőle kicsit távolabb, a kertkapu előtt, nyolc-kilenc éves kislány játszott egy kutyával. A kutya földszintes volt, mint egy tacsó, és hosszú, mint a csuklós autóbusz. A kislány és a kutya azt játszották, hogy ki tudja gyorsabban elkapni a másikat, a kislány a kutya farkát vagy a kutya a kislány kezét. A kutya már öt-egyre vezetett.

Az utca másik oldalán egy férfi biciklizett, hátizsákkal a csomagtartóján. „Vigyázz, Öcsi!” – szólt oda a fekete szemű fiúnak, aki térdig érő rövidnadrágjában a labdáját rugdosta a kőkerítéshez, és a visszapattanó bőrgolyót igyekezett vetődve megfogni. A fiú a kerékpáros után nézett. Figyelte, amíg be nem fordult a sarkon, aztán intett az öregasszonynak.

„Az én babám egy fekete nő, a szeme fénylő fekete kő” – hallották a betörők az újabb dallamot a telefészelt trombitán, és felsóhajtottak. Légi veszély lefújva. Most a nagyfejű kezdte a sutogást:

– Munnyika! Sok a kép. Van vagy húsz. Harminc.

– Kicsiket eltenni! – hallatszott fojtottan az utasítás a kerítés felől.

– Kicsiket eltenni! – adta tovább a parancsot a nagy-

fejű, és a harisnyanadrágos elindult a szoba fala mentén. A képek leakasztása könnyen ment. Csak hét-nyolc darab esett le és tört össze a padlón. Négyet épségben leemelt, azokat bedugta a táskába a búsuló juhász mellé, de nem tudta becsukni a zárat, ezért az egyik festményt kivette, és a sarokba állította. A kép sarkában lendületes betűkkel megrajzolt név díszelgett: Munkácsy. Két lakást lehetett volna venni az árából.

A rabló körülnézett. Kis ideig figyelte a csivitelő madarakat, aztán felállt egy székre, és kinyitotta a kalitkát. A két kis kanári először kikukucskált az ajtón, aztán kirepültek, és elhelyezkedtek a csilláron.

Az ajtóval szemben, a falnál egy heverő állt. A sarokban pipereasztal tükörrel. Mellette egy komód, azaz régi típusú fiókos szekrény ijesztő fekete ördögfej faragványokkal a sarkain, és egy doboz csokoládébonbonnal a tetején.

A betörő megállt a komód előtt, és megpróbálta kihúzni a fiókokat. A filmekben mindig az ilyenekben tartják az aranyat vagy a pisztolyt. A fiókokat nem sikerült kinyitnia.

Tehát itt a kincs. Kivett egy csokoládét a dobozból, levette róla az ezüstpapírt, és az állára csúszott harisnyalyukon keresztül beügyeskedte a szájába.

A kis szekrény faragott ördögének tátott szájában a nyelv és az apró szemek gonoszul csillogtak a sötétben.

A betörő megpiszkálta az ébenfa szarvakat, aztán megpróbálta az egész fejet letörni. Jól lehetett volna vele otthon ördögösdit játszani.

A fej nem tört le, csak váratlanul elfordult. És a felső fiók hirtelen kinyílt.

A rabló ijedten hátrahőkölt. Aztán óvatosan belepislantott a fiókba. A fiókban csak egy vaskazetta volt.

– Mi van már? – hallatszott az ablak felől. – Találtál valamit?

A betörő kikapta a kazettát a fiókból. Várt. Nem történt semmi. Akkor visszafordította az ördögfejet. A fiók lassan becsukódott. Szuper! Mint egy krimiben.

A bonbonos dobozból a táskájába szórta a csokoládét, aztán a hóna alá fogta a kazettát.

Kintről autózúgás hallatszott.

A betörő a komód előtt is tisztán hallotta a vészjelzést: „Jaj, de csúszik ez a banánhéj...”

A nagyfejű és a kisfejű az ablak előtt remegett.

– Megjött Rácsalmási! Megjött! Itt gyere! Húzd fel a rolót! Gyorsan! – vágta egymás szavába.

Beszélni könnyű. De ki tudja, hogyan kell felhúzni egy ablakredőnyt, ha még sohasem húzott fel egyet sem?

Az autó – széles, hosszú, acélkék szörnyeteg, ezüstösen csillogó célzókereszttel az orrán – a kapu előtt landolt. A volán mögött sötét szemüvegben szőke, boglyányi hajú nő ült. Száján halványlila rúzs csillogott, nyakában a vastag aranyláncot átlukasztott vastag aranypénz húzta le. A hosszú, vörösre festett körmökkel díszített ujjak egy távirányítót tartottak a kapu felé. A vaskapu lassan kinyílt.

A kislány, aki még mindig a kutyával játszott, úgy

csinált, mint aki megpróbálja elvonszolni az állatot, de ez sehogy sem sikerült. Az autó motorja felmordult.

„Jaj, de csúszik ez a banánhéj...” – hallatszott egyre pattogósabban a ritmus, mint egy cirkuszi bevonulás indulója.

A betörő, két társa segítségével, megpróbálta felemelni a redőnyt, de csak a táskát, a vaskazettát és a két lábát sikerült kidugnia a résen.

– Te is emeld! – mondta a nagyfejű a kicsinek, és a nyakán kidagadtak az erek.

– Mert ez a tökkelütött nem tudja, hogy kell kinyitni egy redőnyt! – hadarta a kisfejű. – Ott volt a húzója, csak meg kellett volna húzni!

– Húzója? Húzója? – lihegett a betörő. – Mentél volna te rabolni!... Húzója!

„Jaj, de csúszik ez a banánhéj! Jaj, de csúszik ez a banánhéj!” A tolókkocsis néni lemeze, úgy látszik, elakadt a lejátszójában, mert folyton ezt ismételte.

A szőke démon megnyomta az autó kürtjét. „Fel, torreador, öld meg a bikát!...” – hallatszott a dallam valamelyik operából, amelyikben a főszereplő nő nagyon szépen énekel, mielőtt leszúrnák.

A kutya ijedten kiszakította magát a kislány karjából, és a tolókkocsis öregasszonyhoz futott. „Bocsánat!” – intett a kislány a szőke démon felé, aztán az autó sárhányójára helyezte a lábát, és kioldotta a cipőfűzőjét. A szőke démon dühösen pattant ki a kocsiból.

Eközben a harisnyanadrág-álarcos betörő, mint egy tengeri fürdőző a cápa szájából, már félig kilógott a fel-

emelt redőny alól. Két társa a derekánál fogva húzkodta. A harisnyaálarcos minden rántásra felnyögött. Közben olyanokat mondott, amelyeneket a regényekben nem szoktak leírni, mert bizonyos rokonokról és testrészekről szólnak.

A kis- és nagyfejű rángatónak végül sikerült leszakítani a betörő nadrágját. Szegény rabló két csupasz lába szívszorítóan kalimpált a levegőben.

A nagyfejű röhögni kezdett, a kisfejű tovább rángatta az öccse pucér lábát, a rabló pedig belesírt a szoba félhomályába:

– Az biztos, hogy én többet nem török beeeee!...

Amikor a szőke nő kiugrott a kocsijából, hogy elkeresse a kislányt, valami csattant az autó hátulján. A nő megpördült. Egy fekete szemű fiút látott, aki éppen bosszankodva szaladt a labdájáért az autó mögé.

– Bocsánat! Véletlen volt. A kerítéshez akartam rúgni, de lecsúszott a spiccemről, és így oldalt pattant. Éppen erre, pedig én arra akartam. De nincs a kocsinak semmi baja. Én jól focizok, már egyesületben is játszottam.

– Nyavalyás utcakölykök! – rikácsolt a nő. – Utcakölykök! Tűnés!

Az énekelgetős öregasszony motoros tolókkocsijával majdnem nekiment az autónak, amikor odaszáguldott.

– Takarodsz innen, pimasz kölyke! – kiabált a fiúra. – Hogy beszélsz te egy felnőttel? Erre tanított az apád? Tetszik látni, nagyságos asszony, nincs ezekben a gyerekekben semmi tisztesség. De miért is lenne? Az

apjuk iszik, az anyjuk csavarog. Ugyan mit várhatunk tőlük? Hogy beszélsz te a nagyságos asszonnyal? Ha megmondlak az apádnak, kitapossa a beledet!

A fiú, hóna alatt a labdával, egyetértően bólogatott. A kislánynak ismét sikerült a kutyát az autó elé vonszolni. A nő nem jutott szóhoz, csak állt, és ide-oda lépegetve bele-belebólintott néha az öregasszony szóáradatába.

A betörőnek már a hasa is a szabad levegőn volt. Azért a hasa, mert az ingét a redőny felgyűrte a nyakára.

– Háromig számolok – mondta a nagyfejű –, akkor egyszerre megrántjuk.

– Jó – mondta a kisfejű, és háromra megrántották az áldozatukat.

Sikerült!...

Sikerült leszakítani a redőnyt. A műanyag lapocskák nagy zörgéssel hulltak a rabló mellére és fejére, a két madár pedig kirepült az ablakon a szabadság veszélyes birodalmába.

– Mi volt ez? – kapta fel a fejét a szőke démon, és a ház felé fordult.

– Biztosan az asztalosoknál rakják le a fát – mondta az öregasszony. – Tudja, itt a szomszéd utcában. Nahát, annak is van három gyereke, de olyan égetnivalókat a nagyságos asszony még nem látott.

– Úgy hallottam, mintha innen jött volna a zaj – csogta a vörös körmű, és elindult a bejárat felé.

– Nem mégy attól az autótól, te átokfajzat! – kiáltotta a tolókcocsi mami a fiúra, aki egyébként meg sem

mozdult. – Tetszik látni, milyenek? Az ember elfordítja a fejét, és már törnének-zúznának!

A szőke démon megfordult, gyilkos pillantást vetett a fiú felé, és mégis inkább visszaült a kocsijába.

– Meg ne lássalak itt még egyszer! – sivített ki az ablakon. A srác megrántotta a vállát, és lassan, fejelgetve távolodott a keresztutca felé.

– Te meg miért pont itt játszol? – gurult a kislányhoz, az autó elé az öregasszony. – Nem látod, hogy a hölgy be akar menni a házába? Hogy lehet egy kislány ennyire figyelmetlen! Az ember udvarias. Ha látja, hogy segíthet valakinek, hát segít, nem akadályozza a másikat! Ezt nem mondták neked otthon? Kinek a lánya vagy?

A tolókcocsi elzárta az utat az autó előtt.

A szőke démon ismét megnyomta a dallamkürtöt.

– Jaj, istenem! – kapott a szívéhez az öregasszony. – Ne tessék ijesztgetni, nagysága, hát én csak segíteni akartam magának! Látja, hogy milyenek ezek a gyerekek? Ha az ember nem kiabál velük, nem lehet őket tisztességre bírni. Jaj, de meg tetszett ijeszteni! Mi volt ez a dallam? Csak nem az a régi dal, hogy: „Jaj, de csúszik ez a banánhéj, együtt csúszni ezen, babám...”?

– Nem! – üvöltött ki a nő a kocsi ablakán. – Ez a Carmen! És tessék elmenni előlem!

– Jól van, jól, ne tessék velem kiabálni! Nincs nekem olyan jó hallásom, mint a gazdag kisasszonyoknak. Nem volt nekünk arra pénzünk, hogy énekiskolába járjunk. Mi csak azt tanultuk meg, hogy: „Jaj, de csúszik ez a banánhéj, együtt csúszni ezen, babám, kéj!”

A szőke démon szája remegni kezdett. Azt mondják, így kezdődik az infarktus, meg a többi nagy betegség, amelyekkel jó hosszú ideig lógni lehet a suliból.

A betörőt végre sikerült kibányászni a redőny romjai alól. Gyorsan lehúzták a fejről a könnyektől nedves harisnyanadrágot.

– Én ezt többet nem csinálom, az tuti! – szipogott a szerencsétlen, és felrántotta a nadrágját. Aztán a többiekkel együtt futni kezdett az udvar hátsó része felé a táskával és a kazettával.

„Az én babám egy fekete nő” – hallatszott néhány pillanat múlva a mellékutca felől, és a tolókosiban ülő öregasszony kigurult az autó elől.

– Miért nem tetszik szólni, hogy útban vagyok? Csak egy intés kellett volna, értek én abból is. Negyven évig voltam házmester, és nem volt olyan lakóm, aki panaszkodott volna rám!... Próbálta volna meg! – tette hozzá halkabban az öregasszony, amikor az acélkék szörnyeteg beszáguldott a kapun.

A kislány a következő pillanatban felugrott a tolókoscsi hátsó részére, és az öregasszony beindította a motort. A csuklós kutya versenyt futott a berregő kerekekkel. Néhány másodperc múlva az utca üres volt.

A szőke nő pilledten hevert egy fonott fotelben az előszoba ablakánál, és remegő kézzel emelt a szájához egy kristály poharat. Valamit innia kellett erre az idegeskedésre.

Ezek a gyerekek! És az öregasszony! Micsoda elviselhetetlen népség! Miért nem zárják be az ilyeneket vala-

hova? Ott vannak azok a nevelőintézetek. Meg az öregek otthona is. Éppen az efféléknek valók. Mit rontják a levegőt az utcán? Az ember már a saját kapuján sem tud bejönni! Még jó, hogy nem dobálták meg kővel! Az ilyenektől minden kitelik!

A függöny hirtelen felpúposodott, mintha egy óriás tüszentett volna bele az udvar felől. „Huzat van? – bámult körbe a nő. – Hiszen becsuktam az ajtót.” Felállt és belépett a másik szobába. Látta, hogy minden ajtó nyitva van. „Ez az Emil tiszta hülye! – gondolt szeretettel a férjére. – Mindig elfelejti bezárni az ajtókat. De miért van huzat? Az ablakokat is kinyitotta? Lehetetlen!” Átment a két szobán, és a harmadikban dermedten megállt.

– Nem – suttogta rekedten, és betántorgott a szoba közepére. – Nem! – sóhajtott, és rámeredt a leszakadt redőnyre, aztán a fal fehér faltjaira, ahol a képek voltak, végül pedig az üveges szekrényben heverő porcelándarabkákra. – A Hófehérke! – jajdult fel. – A hét törpe! Betörők! Segítség! – és majdnem átesett a széken, amikor a telefonhoz rohant.

– Halló! Rendőrség? Betörték a lakásunkba. Rácsalmási! Rácsalmási Emilné vagyok! Kiraboltak! – És mondta a tetthely címét, félig sírva, félig kiabálva, így aztán nem is hallotta, hogy a férje megérkezett.

– Linda! Lindácska! – lépett be az előszobába az alacsony, kövérkés férfi, akinek fején a korához képest fiatalos barna hajkorona ékeskedett. – Lindácska! Mit hoztam neked? – próbálta háta mögé rejtteni a hatalmas csokor virágot.

– Nem, nem nyúlok semmihez, amíg nem jönnek, százados úr – hallatszott a szobából a nő hangja, és a férfi elsápadt.

– Linda! Kivel beszélsz?

– Az ablakon át menekültek... A redőny is leszakadt...

„Ez kihívta a rendőrséget!” – kapott a férfi a fejéhez, aztán a hatalmas csokor virágot félredobva a feleségéhez rohant, és lenyomta a telefon billentyűjét.

– Megőrültél? – bámult rá a nő. – Betörtök, kirabol-tak! A rendőrséggel beszéltem.

– Te... te kihívtad őket? – dadogta a férfi, és a hangja elfulladt. Aztán a faragott komódhoz sietett. Megcsavarta az ördög fejét. A fiók kinyílt. Üres volt. A férfi egy székbe tántorodott.

– Elvitték... a páncélkazettát... elvitték – dadogta. – Végünk van! A füzet!

A nő bambán állt a furcsán illatozó kék kristályváza mellett.

– Miféle kazetta? Miféle füzet?

– Miféle füzet? Miféle füzet?! Az életem! Az életünk! Minden benne volt. A nevek, a költségek, az adatok. A lopott kocsik.

– A lopott kocsik? – A nő hátralépett. Fenekétől megrendült az ajtó.

– Mit gondoltál? Miből telik neked mindennap új ruhára? Két ilyen kocsi! Utazásra a Kanári-szigetekre, Londonba, Honoluluba? Egy autószerelő műhelyből?

A kis ember úgy ugrált, mint egy rugósjáték. A nőnek még az ajka is elfehéredett a félelemtől.

– Lopott kocsik?

– Naná! Miért, szerinted a pincében nyomdáztam a pénzt az ékszerekre, a partikra, a festményekre?!

Távrolról szirénavijjogás hallatszott, mintha egy messzi villamos befordulna a síneken.

– Elvitték! – dadogott a férfi, és a fejről hátracsúszott a paróka. – Ha kinyitják a kazettát... Tudod, mi az? Tíz év. Vagy zsarolás életünk végéig. A betörőket meg kell találni még a rendőrség előtt! Nem, a füzet nem juthat a rendőrség kezébe! Te hallgass! Te ne szólj semmit! Majd én. Én beszélek velük. Megmondom, hogy nem történt rablás. Vagy mondok valami mást. Nem tudom...

A vijjogó autók hatalmas porfelhőt kavarva fékeztek a ház előtt.

Az első kocsiból testesebb, idős férfi szállt ki, kalappal a fején. Mögötte kifakult, lógó pulóverben egy fiatalabb, nagy orrszívások közepette. Az idősebb ráfordult:

– Mondja, Hecseki, magának nem telik zsebkendőre?

– Dehogynem, főnök! – szívta meg az orrát a pulóveres. – Kaptunk nászajándékba vagy két tucatot, de a feleségem nem adja ide, mert azt mondja, folyton bepiszkítom.

Az idősebb férfi feje egyenletes piros színt vett fel.

– Hecseki! Mondja meg a feleségének, hogy a zsebkendő az zsebkendő! Arra kell használni, amire való.

– Most rögtön hívjam fel, vagy ráér?

– Ráér! – horkant fel a százados, és nagyot szívott az orrán.

2.

Paprikás krumpli az alagsorban • Hány milliót nyer Fabula? • Dugó özönvíz ellen • Rablóbanda születik

Az alagsori lakás mindig a házak földszintje alatt található. Ez persze nem azt jelenti, hogy nincsenek ablakai, vagy hogy ezeken át csak a földet lehet látni, mondjuk a gilisztákat, ahogy másznak, vagy a gyökereket, ahogy kúsznak. Az alagsori lakás ablakai általában a föld felszínére nyílnak, mondjuk az utcára, úgyhogy ha valaki kinéz rajtuk, láthatja az emberek lábait, kisebb gyerekeket, a kocsik kerekeit, szatyrokat, kosarakat, kutyákat, egyszóval mindazt, ami deréktől vagy combtól lefelé az utcán található. Ez nagyon jó szórakozás. Titkos játék, mert az emberek nem tudják, hogy mi látjuk a bokájukat meg a térdüket, és megpróbáljuk kitalálni, hogy milyen fej tartozik ehhez a görbe lábhoz, milyen felsőtest ahhoz a harmonikanadrághoz. Meg azt sem tudják, ha ketten megállnak az ablak előtt, hogy mi a lábak mozgásából is észrevesszük, ha unják egymást, mert ide-oda lépegetnek, már mennének, de persze az udvariasság meg az illem nem engedi, aztán azt is észrevesszük, ha csókolóznak vagy éppen ölelkeznek. Csak az a baj, hogy ha mind a ketten nadrágban meg mondjuk strandpucsban vannak, nem tudjuk, hogy melyik a fiú és

melyik a lány. Meg egyébként is, ilyenkor a fejük lenne érdekes, nem a lábuk.

Az alagsori lakás persze sohasem lehet olyan világos, mint a földszinti vagy mondjuk a tizedik emeleti, már csak azért sem, mert el kell függönyözni, hogy a gyerekek az utcáról ne leselkedjenek be állandóan. Ezenkívül az ablakot is csukva kell tartani, mert beszáll a por, és az autók kipufogógáza is rögtön beömlik, ha egy kocsi elmegy a ház előtt. És persze a járókelők is elfogják a világosságot, különösen, ha szatyrokkal, táskákkal állnak meg beszélgetni vagy bámészkodni. Ha pedig az ablak előtt parkol egy autó, az maga a sötét éjszaka. Mégsem lehet azt mondani az autósoknak, hogy menjenek onnan, mert elveszik előlünk a napot. Az utca mindenkié.

Fabuláék a főváros egyik sűrűn lakott kerületében, egy régi házmesterlakásban éltek házasságkötésük óta.

Annak a napnak az estéjén, amikor Rácsalmási Emil autószerelőhöz (és orgazdához) betörtek, és elrabolták a vaskazettát a titkos füzettel, Fabuláéknál paprikás krumpli volt vacsorára. Fabuláné a világ legjobb paprikás krumpliját főzte, legalábbis a férje szerint. A gyerekek – Bori és Marci, a hetedikes lány és a harmadikos fiú – minden héten két vagy három alkalommal kénytelenek voltak meghallgatni édesapjuk szövegét, miszerint:

– Anyátok paprikás krumplijának nincsen párja!

A gyerekek némileg visszafogottabban rajongtak a paprikás krumpliért. Bori például éppen sohasem volt éhes, ha az gőzölgött az asztalon, Marcit pedig már többször húzták elő a kukából, amelyben szerinte a leg-

kevésbé lehet érezni a paprikás krumpli szagát, mert olyan büdös van. De hát a mamát is meg lehet érteni. Mire hazajön a kórházból, ahol takarít, nincs ereje, hogy különféle ételcsodákat rittyentsen az asztalra, meg a pénzt is meg kell fogni, hogy ha majd lakást kapnak egyszer, ki tudják fizetni. És a mostani állapotában – merthogy állapota volt éppen, méghozzá igencsak gömbölyödő – jó, ha oda tud állni a tűzhelyhez. Ezen az estén Bori meg Marci sem menekült el a vacsora elől. Jó anyjuk ugyanis meghívta három barátjukat, osztálytársukat, Tamást, Bálintot és Bálint húgát, Esztert egy páratlan kis paprikás krumplira.

– Üljetek csak le, van elég – szólta az izgatottan suszorgó gyerekeknek, akik a nagymama vezetésével hat óra körül robogtak be az ajtón.

Fabula Antal, a sovány, vékony hangú családfő rögtön félretette mindkét újságját: a totó és lottó nyerési lehetőségeit elemző Sportfogadást meg a lóversenyek esélyeiről szóló Turfot, és leemelte a bejárati ajtót. Akkora asztaluk ugyanis Fabuláéknak nem volt az alig négyszer négy méteres szobában, hogy ott nyolc ember elférhetett volna. De így, hogy az ajtószárnyat az asztalra fektették, és leterítették egy lepedővel, már nem volt gond a vendéglátás. Tányér is akadt, kinek mély, kinek lapos, a nagymamának meg a lábos, mert szerinte mindig a lábosban marad az étel java, és egyébként is agyalágyult, aki tányérból eszik, mert akkor azt még külön el kell mosogatni.

– Kézmosás nem lesz? – hozta be Fabuláné a gőzölgő paprikás krumplit, mire a gyerekek kiszaladtak a konyhába, ami – fürdőszoba nem lévén – egyúttal mosdó is volt. A nagymama azonban az asztal alá dugta a kezét, és kijelentette, hogy ő már reggel mosott kezet, és a sok kézmosás egyébként is koptatja a bőrt, ami az ő korában már árt, mert nem nő vissza, mint a gyerekeknek.

A nagyinak voltak ilyen meredek megállapításai, amitől egy orvos szeme bizonyára fennakadt volna, de a család már megszokta.

Valamikor a nagymamáé volt ez a kiváló alagsori lakás. Ebben a hatemeletes házban dolgozott ő negyven éven át házmesterként. Mosta a lépcsőházat, vitte le a szemetet, nyitotta-zárta a kaput, egyedül, mert a férje húsz éve meghalt. Csinálta ezt mindaddig, amíg a lánya férjhez nem ment Fabula Antalhoz, és meg nem született Bori. Akkor a nagymama összecsomagolt, és beköltözött a legközelebbi szociális otthonba (nevezzük szebben „öregok otthonának”). Hiába könyörgött a lánya meg a veje, hogy maradjon, ő is elfér itt, szépen meglesznek együtt, a nagymama csak rémisztően felkacagott.

– Egy frászt! – csilingelte. – Hogy majd én alkalmazkodjam hozzátok? Hogy mossam a pelenkát? Hallgassam a veszekedést? Mert az biztos, hogy én veszekednék veletek éjjel-nappal. Hiába! Szeretek veszekedni és kész! Nem, nem maradok itt. Én nem adom fel a függetlenségemet – mondta, és beköltözött az otthonba, egy négyágyas szobába. Elköltözése persze nem jelentette

azt, hogy ne legyen a családdal napközben, ne maradjon itt a gyerekekkel, ha betegek, és ne főzzön, ha Éva, a lánya, délutános volt a kórházban.

– Megmérgeztem – szokta ilyenkor az asztalra tenni a rántott húst vagy a pörköltet, mert ő mindig ilyen finomakat főzött a saját kis nyugdíjából. – Én nem is eszem belőle. Itt akarok kacagni a hullátok fölött.

Ilyen tréfás kis nagymami volt ő! Tréfás és jó.

Miután a gyerekek megmosták a kezüket, nekiláttak a paprikás krumplinak. Kaszás Bálint, Bori osztálytársa keveset kért. Komoly, fekete szemű fiú volt, csak az elektronikus felszerelések hozták lázba: számítógépekkel álmodott éjszaka, és órákig mászkált a digitális kütyüket árusító boltokban. Gondos Tamást, a nagyfejű, torzonborz hajú fiút nem kellett kérlelni, hogy vegyen a paprikás krumpliból. Azt mondta, neki ez a kedvenc étele. Mindig mindenre ezt mondta, és sose hazudott. A két fiú között Kaszás Eszter ült, Marci osztálytársa, aki bizonyos időközönként bokán rúgta Tamást, hogy viselkedjen, miközben kezével óvatosan a szájához emelt egy-egy burgonyadarabot, majd elegánsan lenyalta az ujjait. Az ajtószárny másik oldalán Bori, a vékony Fabula csemete figyelmesen turkált a tányérjában. Bizonyos kolbászszleteket keresett, mert egy mesében azt olvasta, hogy a csodatevő juhász, vagy ki, kolbászos paprikás krumplit evett, mielőtt levágta volna a sárkány hét fejét. De úgy látszik, az csak mese volt. Marci hőiesen nyelte a krumplidarabokat, és időnként a szemben ülő gyerekekre vigyorgott.

– Anyátok paprikás krumplijának nincs párja! – rikoltott fel Fabula Antal, mint szokta, aztán elkerekedő, bamba szemekkel a feleségére nézett. – Évikém, te nem eszel?

Az asszony a gyerekekre pillantott.

– Én már ettem a konyhában – hangsúlyozta, ami annyit jelentett, hogy erre az éhes gyerekseregére nem számított, és nem fogja előlük elvenni azt a néhány szem burgonyát. Ő majd eszik zsíros kenyeret odakint. Már fel is állt és indult volna, amikor a nagymama rikoltása megállította:

– Pfuj! – lökte el magától a lábost az öregasszony. – Ezt rakod az anyád elé? Ezt adod vacsorára? Mintha nem tudnád, hogy magas a vérnyomásom! Na, ülj csak le, picinyem! Edd meg, amit főztél! Folyton paprikás krumplit ad! Jó lenne eltenni engem láb alól, mi?! Örökölni a melltartóimat, a bugyijaimat, a cipőimet!

Az öregasszony felállt, megkerülte az asztalt, a lányát lenyomta egy székre, elérántotta a lábost, és ott állt felette, amíg Fabuláné szemérmesen mosolygó arccal hozzá nem kezdett a vacsorához. Örökölni bugyikat, melltartókat? Az anyja száztíz kiló volt, ő meg terhesen is csak hatvan. A gyerekek közül csupán Eszter bámulta tátott szájjal a jelenetet, a többiek már ötvenszer látták a színdarabot, és a könyökükön jött ki. Az öregasszony ezután a szívéhez kapott, fuldokolt egy kicsit, majd kitértorgott a konyhába, és a hokedlire terpeszkedve jó étvággal befalt egy nagy karéj zsíros kenyeret.

– Na, gyerekek! – tolt el a tányért Fabula Antal. –

Hétfőtől paprikás csirke lesz rántott gombával meg kolozsvári töltött káposzta minden este. És mindenki a vendégem! Ti is, Tamás, Bálint, Eszter! Anyátok is! Apátok is! De nem itt! Nem ám! Hanem fent a hegyen! Egy négyszobás villában! Kertesben!

Bori az anyját nézte, Marci a krumplidarabokat döfködté a villájával, mint egy bérgyilkos az áldozatait, a többi gyerek pedig udvariasan bólogatott Fabula bácsi szónoklatához.

– Az egyik szobában én fogok lakni anyáttal – lendült bele a vékony férfi –, a másik a Marcié lesz, a harmadik pedig a tiéd, Borcsa, mert fiúnak és lánynak külön szoba jár. A negyedik szobában fog lakni nagyanyátok. De neki külön bejáratot csináltatok a házba, mert ő szereti a függetlenséget. No, meg a vendégeskedést se fogja zavarni az ő furcsa dolgaival. Igazán nem akarok veled vitatkozni, Évikém, de te is beláthatod, nem engedhetjük be az estélyekre meg a partikra, amelyeket rendezni fogunk.

– Nem – mosolygott fáradtan az asszony –, valóban nem engedhetjük be az estélyekre meg a partikra. Isten ments!

A férfi megrökönyödött.

– Te... te nem hiszel bennem?

– Én? – kapta be az utolsó falatot Fabuláné. – Hát hordanám a harmadik gyereket tőled, ha nem hinnék benned?

– Mert olyan kételkedés volt a hangodban – folytatta a férfi, majd a gyerekekre nézett: – Ti is hallottátok, nem?

– Nem – csóválta a fejét Tamás. – Én nem hallottam a kétizélést vagy mit.

Marci elfintorította az arcát.

– A kételkedés azt jelenti, hogy anya nem hisz neked?

– Igen – mondta Fabula.

– Akkor én hallottam – mondta Marci, és eltolta a tányérját.

Fabula hirtelen összekulcsolta a kezét a melle előtt, mint aki imádkozik.

– Gyerekek! Ne mondjatok ilyet! Tudjátok ti, mi az a tizenhárom plusz egy? Tudjátok, mi az a telitalálat? Hát az lesz nekem!

– Nekem meg gyomorrontásom – morogta Marci, mire Eszter vihorászni kezdett. Fabula Antal nem törődött velük. Kölykök! Mit tudják ezek, mit hoz a jövő?

– Ennyire biztos még sose voltam, értitek? Van fogalmatok, mennyire ismerem ezeket a csapatokat már? Mint... az anyátokat. Mindössze – magyarázta – három meccset kellett kétesélyesre vennem. Nem mintha nem tudnám, mi lesz a végeredmény. Pontosan meg tudom mondani. A gólok számát is. De most nem engedhetem meg, hogy valami buta véletlen közbejőjön. Akarjátok látni a telitalálatos szelvényt?

Tamás böffentett.

– Jó, akkor megmutatom.

Fabula Antal felugrott, a faliszekrényhez sietett, és óvatosan leemelt a tetejéről egy tárcát.

A tárcából kivett egy totószelvényt. Óvatosan, mint-

ha egy vergődő pillangót tartana a tenyerében, az asztal fölé emelte.

– Nézzétek! Ez a darab papír kétszázmilliót ér.

Az asszony a lábas fölé hajtotta a fejét. Egy könnycsepp futott végig a szeme sarkából az ornyergén át a szájáig, és megült az ajkak szélén. Tizennyolc éves korában ment férjhez, tizennégy évvel ezelőtt. Majdnem ezerszer hallotta már ezt a mondatot, mégis nagyon szerette ezt a vékony, nagyhangú embert, ezt a javíthatatlan álmodozót, ezt a tutyimutyit, ezt a tehetetlent.

– Vagy tán háromszázat! – suttogetta Fabula Antal. – Milliót! Mert már négy hete nem volt telitalálatos szelvény, és ilyenkor, tudjátok, összegyűlik a nyeremény. Tehát akinek most tizenhárom plusz egyese lesz, az az összes pénzt megkapja.

A nagymama belépett a konyhából. Fabula Antal vilámgyorsan összehajtotta a totószelvényt, és a tárcába csúsztatta.

– Miről beszéltek ti a hátam mögött? – csilingelt az öregasszony. – Rólam, mi?

– Dehogya, anyuka – állt fel Fabuláné. – Tessék már leülni, van egy kis meglepetés – és a faliszekrényből kiemelt egy csomag nápolyit. – Ma kaptam egy betegőt.

– Utálom a nápolyit, és kövér vagyok, meg cukorbeteg is – mondta az öregasszony, de leült az asztalhoz.

A gyerekek lassan eszegették az édes ostyalapokat. Hét óra volt.

Kintről szörcsögés hallatszott, mint amikor a kádban nehezen megy le a víz.

Fabula merev mosollyal a nagymamára nézett, mint aki hall valamit, de nem akarja elhinni, amit hall. Az öregasszony megköszöri a torkát.

– Régen fürödtünk – mondta.

A kismama elsápadt.

A szörcsögés után halk bugyogás zaja szivárgott a konyha felől, majd néhány pillanat múlva egy vékony vízerecske átbukott a küszöbön, és elindult az asztal felé.

Fabula Antal némi tétovázás után nagy sóhajjal kiment a konyhába. Nem volt italos ember, a bort nem szerette, inkább a vizet, de nem azt, amelyik az eldugult lefolyóból jön fel.

A gyerekek nem mozdultak, ették tovább a nápolyit. Csak a kismama ment a nagy hasával, hogy a feltörülő rongyot a küszöbre dobja, és legalább így akadályozza meg az árvizet.

A nagymama Borira pillantott.

– Megyek – mondta a kislány, és ugrott az anyja után, hogy segítsen. A konyha kövezetén kis papírhajókkal már komoly tengeri csatát lehetett volna vívni, ha valakinek éppen ehhez van kedve. Fabula Antalnak nem volt.

Levette a cipőjét és feltette a konyhaszekrényre, majd, csak úgy zokniban, eltocsogott a lefolyóig. Kiemelte a rácst. A víz szépen, ütemesen buzgott fel a sötét lyukból, mintha a föld minden forrása itt talált volna kivezető utat.

Fabula Antal játékos képzeletében megfordult, vajon mi lenne, ha hagyná kifolyni a vizet. Már ha tiszta víz

lenne mondjuk... Mi történne, ha becsukná az ajtót és az ablakokat, és engedné, hogy felemelkedjen a víz akár derék- vagy mellmagasságig is. Micsoda nagyszerű dolog volna ott úszkálni a konyha és a szoba között! Mellúszóversenyt rendezni a szekrénytől a díványig meg vissza! Búvárként lemerülni, hogy kiemelje a sakkot az alsó polcra vagy a tiszta fehérneműt a felsőről! Aztán halat tenyészthetnének, pontyok, keszegek siklanának a székek között, ők meg a csillárról lógicálva horgásznának.

Persze, ha valaki nem tudná, hogy odabent áll a víz, és kívülről kinyitná az ajtót, ugye, azt elsodorná az áradat.

– Nem akarsz valamit csinálni? – riasztotta fel a férfit Fabuláné.

Az ura felsóhajtott. Imádta a halat. Meg az álmokat. De hát ő férfi. Cselekednie kell.

Kiemelt a sarokból egy hatalmas fekete fadugót. Valaha világos, sárgásfehér színe volt annak a hosszú, testes fatönknek, amelyből a simára csiszolt dugasz készült Fabuláné édesapjának határozott fejszecsapásai és szakértelemmel forgatott csiszolópapírrjai alatt. Merthogy a nagymama férje, név szerint Szakállas Ignác készítette ezt az örökéletű özönvízgtárlót, még ifjú házasságában. Csak a sok-sok dugaszolás miatt, a víztől sötétült meg a dugó színe. Ez volt Fabulának legértékesebb családi öröksége a nagymama után, mert ennek hiányában bármikor tragédiába és vízbe fúlhatott volna a békés családi együttes. Ámbátor, odakint az állatkertben, ahol Fabula Antal

állatapolóként dolgozott, volt egy félszemű segédmunkás, bizonyos Pocok Benjámint nevezte, aki arra biztatta őt, hogy engedje ki egyszer a vizet úgy igazán, hadd öntsön el mindent, mert akkor az önkormányzat minden biztonnyal kiutal nekik egy rendesebb lakást. Fabula Antal ilyenkor beleegyezően bólogatott, de ez nem az ő módszere volt. Jobban félt ő a hivataloktól meg az egyéb hatalmasoktól, minthogy efféle tréfát megkockáztasson. Úgyhogy most is felemelte a fából készült, fekete családi ereklyét, és belenyomta a sötétlő lyukba. Rá is ült. Ezt a módszert még a nagymama mutatta meg neki, mint családi titkot, amikor a férfi elvette feleségül a lányát.

– El ne felejtse, és hagyja örökül fiaidnak majd, ha kihuny: így szorul jól a dugó, hogy ki ne jöjjön a víz.

Jó mester volt az öreg Szakállas, alig bugyogott már a víz, de azért mégiscsak bugyogott. Fabula Antal nem volt elég súlyos egyéniség ahhoz, hogy a dugót egymaga beszorítsa. Szokás szerint ránézett a feleségére, aki nagy sóhajtással az ölébe ült, és így ketten, pontosabban: a megszületendő babával két és fél beszorították a dugaszt a helyére.

A bugyogás megszűnt.

De azért elüldögéltek ott még egy darabig.

– Talán, ha megszületik – mondta Fabuláné, ami azt jelentette, hogy ha a baba világra jön, talán kapnak majd másik lakást.

– Az nekem nem kell – így Fabula, és a konokság mögött az rejlett, hogy ő egy kicsi lakótelepet el se fogad, meg egyébként is telitalálata lesz a héten. Kétszázmilliót

nyer, vagy többet. Nem kell a gyerek születéséig várni a lakásra.

Az asszony megragadta a férje kezét, és rátette a nagy gömbölyűsége, hogy az álmodozó érezze a rugdalózó magzatot, és szálljon le a földre, ahol általában hamarabb születnek meg a gyerekek, mint ahogy az apák telitalálatot érnek el a totón.

Eközben a szobában Marci lesunytt fejjel hallgatta az öregasszony halk és kedveskedő szidalmait.

Özvegy Szakállasné úgy öntötte a szavakat a fiúra, mint amikor valakinek a fejére vékony sugárban mézet csurgatunk.

– ...még jó, hogy nem szaladgáltál ki hozzám minden egyes porcelánnal, külön-külön! Meg a képek! Hogy melyiket hozd! Azt mondtad, bízzuk rád, majd te tudod!... Mit mondjak? Gratulálok! Mit csinálnak anyádék?

Ez utóbbi kérdés Borinak szólt, aki már feltörölte a küszöbön átszivárgó vizet.

– Ülnek a dugón – mondta a kislány, és az asztalhoz telepedve megfogta a nagyanyja ráncos, pikkelyes kezét. – Kérlek, Munyika, ne bántsd Marcit! Egyikünk se tudta volna, hogy mi az értékesebb. És mégiscsak ő ment be, neki volt a legnehezebb.

Marci hallgatott. Ennél jobban úgyse tudta volna megvédeni magát.

– És amikor ráütött a redőnyre? – heveskedett Ta-

más. – Majdnem kiverte a szemed. Az semmi? Meg hogy elteszi a porcelántörmelékét, de egy laptopot vagy DVD-lejátszót se hoz, pedig biztosan volt ott, nem is egy. Evvel azért már orvoshoz kellene menni, nem?

– Te aztán tudod, mi volt benn! – pörgött a kis Eszter nyelve.

– Milliókra számítottunk – kapkodott Marci orra előtt Tamás. – Aztán jó, ha százezer lesz. Tudod, mikor lesz ebből lakásotok?

– Nono – váltott hangot a nagymama. – Pofa alapállításba! Ne tesszen elfelejteni, hogy az egész betörés a Marci ötlete volt! És most, tudjátok mit? Menjünk vissza! Látni akarom Rácsalmási meg a szőke démon pofikáját!

Marci megszívta az orrát. Őt szidják. Ha ő nem találja ki, ezek sehol sincsenek. Tulajdonképpen neki kellene bandavezérnek lenni. Persze a nagy az idősebb. De ez nem jelent semmit.

Az ember átadja a helyét, mondjuk a villamoson, az idősebbnek. De ha fel kell fedezni az Északi-sarkot, senki sem mondja, hogy tessék csak menni és felfedezni, bácsika kérem, én még ráérek! Hanem megy az ember, és felfedezi.

Most szidják. Egy héttel ezelőtt pedig majdnem megsimogatták a fejét, hogy milyen okos. Itt ültek az ajtónál, vagyis az asztalnál. Csak Eszter és a Fabula szülők nem voltak jelen.

A változatosság kedvéért éppen zsíros kenyeret ettek lila hagymával, ami nagyon egészséges és nagyon bűdös. A nagymama a szokásos témáján rágódott.

– Ide nem születhet a kisbaba – jelentette ki. – Be kell menni az önkormányzathoz. Annak a tutyimutyi apátoknak kell bemenni és elintézni, hogy egészséges lakást kapjatok. Csoda, hogy ti nem lettetek asztmásak. Tudjátok is ti, mi az az asztma?! Én tudom. Éjszakánként az anyátok fuldoklott. Rohantam be vele a kórházba, végig a sötét utcákon. Az ellenségemnek is csak néha kívánom. Ha apátok bemegy a polgármesterhez, és kinyitja a száját, biztosan megkapjátok a lakást.

– Meg, mi?! – felelt Marci. – Az anyunak azt mondták, hogy talán három év múlva. Ha kapunk. Talán!

– Venni kellene egyet – javasolta Tamás. – Olyan szép lakásokat meg házakat lehet kapni, hogy az na! Az apróhirdetésekből mindennap száz lakást is ajánlanak. Csak meg kellene nézni és kiválasztani egy megfelelőt.

Fojtott, néma csend telepedett a szobára. A butaságnak ez a tökéletes mélysége ritkán nyilatkozik meg ilyen érzékletesen.

– Igen – mondta Bori csendesesen –, én is gondoltam már erre. Van is itthon nyolc- vagy kilencszáz forint, ki kellene nézni egy Duna-parti egyemeletest, amíg nem jönnek haza anyuék, és nem költik el a pénzt kenyérré.

Tamás a fülét csavargatta lányos zavarában.

– Hát... izé... én jót akartam...

– Az nem baj – magyarázta Bálint –, csak néha gondolkodj, mielőtt beszélsz, és ne csak arra figyelj, hogy hangosan ereszd ki a levegőt a szádon!

– Miért ne?! – mondta hirtelen Marci. – Miért ne vehetnének? Mi kell hozzá? Pénz! Az pedig van! Valahol, valakinek.

– Te is totózni akarsz? – kérdezte komoran az öregasszony. – Ha apád a telitalálatáról beszél, csak azért nem röhögök, mert félek, hogy kirepül a számból a műfogsorom, és eltörik.

– Nem – mondta Marci. – Nem totózni kell. Én ki akarok rabolni valakit.

Bori a nagyanyjára nézett, aki sűrű fejrázásokkal jelezte, hogy a Szakállasok mind épeszű, kétkezi munkából élő, becsületes emberek voltak, ezt tehát csak az apja családjától örökölhette a gyermek.

– És Robin Hood? – csattant fel a fiú, amikor a döbrent arcokat látta. – Ő rabolhatott? És Rózsa Sándor? Fosztogathatott?

– Látjátok? – ragyogott fel Tamás képe. – Ő is van olyan hülye, mint én!

– Ezzel én nem büszkélkednék – jegyezte meg Kaszás Bálint halkán.

– Na, csak figyeljetek! – legyintett Marci. – Tolvajtól lopni nem bűn.

– De csak a mesében! – mondta Bori. – Kit akarsz te kirabolni? A Valent doktor bácsit, aki meggyógyítja az embereket, és abból van neki a háromszobás lakása? Vagy Szabóékat, akik egész éjszaka a tésztát gyúrnak, hogy reggelre friss kenyér legyen? Vagy Tamásékat akarod kirabolni?

– Minket?! – szörnyülködött Tamás. – De hát mi nem is vagyunk gazdagok! Mi a nagyapától örököltük a lakást, és csak egy Suzukink van.

– Miről van itt szó? Ki halt meg? – majszolt a nagymama. – Ki a gazdag? Ki a szegény? Kértek még hagyományt?

Marci két tenyérrel határozottan az asztalra csapott, ahogy a földrajztanáruk szokta.

– Mindenki elmondta a magáét? Igen? Akkor ide figyeljete! Én Rácsalmásit, az autótolvajt akarom kirabolni.

Az öregasszonynak cigányútra szaladhatott egy kenyérdarab. Úgy hápogott, hörgött, haráskolt, mint aki elhatározta, hogy megfullad. Borinak keményen és többször hátra kellett vágnia, ahogy az anyjától látta. Marci nem sokat foglalkozott a fuldoklóval. Hadarni kezdett. Tudta, addig kell meggyőzni a nagymamát, amíg nem kap levegőt, és nem dönti romba az elképzelését egyetlen sátáni kacajjal.

– Tolvaj vagy nem tolvaj? Te is láttad, Bálint. Együtt néztük az ablakból, nem? Bemegy a kocsí a műhely ajtaján este, és soha többet nem jön ki. Mert darabokra szedik szét, és az alkatrészeket beszerelik egy másik kocsiba. Bálint, te láttad? Emlékszel az Opelra? Ami annyira tetszett neked? Aztán mit találtunk másnap a kuka mellett leesve? A feliratát. Az a bizonyíték! És én felismertem, hogy az ugyanaz az Opel volt. Mert a P betűnek hiányzott az alsó szára! Mondtuk is, hogy fel kell jelenteni a rendőrségen. Csak szerinted gyerekeknek úgysem hin-

nének. Amikor meg elmondtuk anyunak, legyintett, hogy mi mindig kalandfilmet akarunk játszani. Mert a felnőttek sose figyelnek meg olyat, hogy ha bemegy egy kocsí, akkor az kijön-e vagy ott marad. Én tudom, hol lakik a disznó, mert lenyomoztam. Gyönyörű házban lakik, nagy kerttel. Két Mercedesük meg egy BMW-jük van. A felesége olyan, mint egy színésznő. Nagy szőke haj, kék szem, meg minden. Csörög rajta az ékszer. Kifigyeltem. Úgy élnek, mint a sztárok. A lopott kocsikból... Mi meg itt az alagsorban... Feljön a víz...

A nagymama mélyeket lélegzett. Nézte Marcit, mint aki fel akarja nyársalni a szemével, de tudta, hogy az unokájának igaza van. Rácsalmási tolvaj. Régen sejtette már, de akármilyen nagyhangú asszony volt is, nem szeretett beleavatkozni mások ügyeibe. Hosszú évtizedekig azért maradhatott ugyanannál a háznál házmester, mert tudta, mikor kell beszélni, és mikor hallgatni.

No, meg bizonyítéka sem volt, hogy feljelentette volna Rácsalmásit a rendőrségen. De rabolni? Egy Szakállas? Soha!

– Holnap bemegy apád a lakásosztályra – recsegte Marcira –, és te befogod a szád, mert ráülök. A mi családkban sosem volt betörő. És amíg én élek, nem is lesz!

Másnap Fabula megnyúlt képpel jött haza a polgármesteri hivatalból. Marci meg a nagymama a díványon dominóztak, Bori az ablakon kukucskált kifelé. Fabuláné a konyhában főzött.

– Azt mondták, jövőre adnak lakást... talán... – ült le az asztalhoz a férfi. – Merthogy jön a baba...

– Talán... – morogta Marci.

– És maga mit mondott? – kérdezte a nagymama, mert ha haragudott, sohasem tegezte a vejét.

– Hogy feljön a víz. Azt mondták, hívjak szerelőt. Sajnálják...

– És?! – csattant fel az öregasszony. – Lenne szíves folyamatosan nyögni!

Sosem derült ki, hogy a polgármesteri hivatal emberei mit sajnálnak, mert az ablak előtt megállt egy autó, és a motorja úgy bőgött, mint tíz felingerelt oroszlán a cirkuszban, mielőtt megennék az idomítót.

Rácsalmási meg két szerelő ugrott ki a kocsiból. Felnyitották a motorház tetejét, és intettek valakinek, aki a kocsiban ült. A motor fel-felbőgött, a kipufogógáz pedig becsapott a nyitott ablakon. Bori fuldokolva köhögött. Fabuláné berohant a konyhából, és a szoba közepén megállva a szájába tömte az öklét. Csak a nagymama nem bénult le.

Felállt egy székre, és kiüvöltött az ablakon:

– Megbolondultak?! Mit csinálnak? Állítsa le azt a motort, hallja, állítsa le, de azonnal! Itt gyerekek vannak! Hé, maga, ott!

Rácsalmási az ablakra pillantott, és magyarázott valamit a szerelőknek, akik elnevelték magukat.

– Mi az, Vakondok néni? – kiabált egyikük az öregasszony felé. – Segítsek kimászni?

Rácsalmási intett, és a motor újra felbőgött. A lüktető dugattyúk fojtó füstöt és gázt okádtak be az abla-

kon. Marci is köhögni kezdett. Fabula kitámogatta zokogó feleségét a konyhába, és bezárta az ajtót.

Csak a nagymama bírta a fojtogatást. Megszokta sok-sok év alatt.

– Emberek maguk?! Van maguknak családjuk? – kiabálta. – Takarodjanak innen! Ne csinálja ezt, Rácsalmási, mert megbánja!

Az egyik szerelő úgy tett, mintha be akarna dobni egy franciakuлcsot az ablakon.

– Tűnjön el, nyanya, mert beborítok egy lapát földet, aztán nem mászik ki többé!

Az öregasszony alatt megingott a szék. Marci meg Bori alig tudták visszabillenteni a hatalmas testet. Letámogatták a földre, gyorsan becsukták az ablakot, és kinyitották a külső ajtót, hogy valahol kimehessen a fojtó gáz.

Az utcáról behallatszott a bőgő szörnyeteg hangja és a férfiak fel-felcsapó nevetése.

A nagymama a díványra rogyott. Feldúlтан lihegett, miközben unokái kezét szorongatta. Ez a gáz halálos méreg lehet a csecsemőnek. Nincs menekülés? Borira nézett.

– Menj, szólj Bálintnak és Tamásnak! Meg kell beszélnünk valamit. – És Marcihoz fordult. – Na, mesélj! Hogy néz ki Rácsalmási háza?

3.

*Bonbon és kalitka • Hova érdemes betörni? •
A lyukas hadnagy*

Hecseki Boldizsár hadnagy oly nagy gondossággal tanulmányozta a nyitott kalitkát, mint aki meg szeretné vásárolni, és éppen az árajánlaton gondolkodik.

Becsukta a kisajtót, kinyitotta, újra becsukta.

Ez nem nyílhatott ki magától.

– Kiengedtek – siránkozott a szőke démon, Rácsalmásiné. – Mire volt ez jó?! Csak a gonoszság! Az emberi gonoszság!

– Nyugodj meg, kedves – turbékolta kopasz, alacsony férje, és a szeme ide-oda rebbent a szobában munkálkodó rendőrök között. – Szerencsére nincs nagy kár. Az a néhány porcelán meg kép... ugyan! Még azt sem érdemli meg, hogy a rendőrség foglalkozzék vele. Van maguknak elég dolguk, sokkal súlyosabb ügyek is, nemdebár?

– Debár – mondta Portoroki százados, és a porcelántörmelékek között matatott. Mellette egy szőke fiatalember az ujjlenyomatokat rögzítette. Egy másik a kék kristályvázát vitte ki, némi undorral eltartva magától.

– Azok a gyilkosságok! – fuvolázott Rácsalmási. – Hogy aszongya: agyonütötte a Mari nénit! Olvasom én!

Azokra kell az erejüket összpontosítani. A súlyosabb ügyekre. Aztán meg a sikkasztók, a többmilliós kár... Ahhoz képest a mi dolgunkra nem is érdemes szót vesztegetni. Nem így van, kedvesem?

– De – szipogott az asszony. – A nagyobb rablótak kellene elkapni, meg az autótolvaj...

– Nem hoznál be egy kis kávé vagy konyakot a nyomozó uraknak, szívem? – vágott közbe Rácsalmási, és megragadta a felesége karját.

– Juj! – sikoltott a nő. – Ez fáj!

– Bocsáss meg, kedves! Igazán nem akartam!

– Nem kérünk semmit – mondta Portoroki, miközben az asszony dühösen kisietett.

– Hehehe – nyekergett Rácsalmási, és a százados mellé húzódott. – Tessék mondani, ugye én vissza is vonhatnám a feljelentésünket?

Portoroki szemöldöke felszaladt a feje búbjára.

– Visszavonni? Hiszen kirabolták!

Hecseki abbahagyta a kalitka babrálását, és a madaraknak elhelyezett tükörben Rácsalmási római arcélét tanulmányozta. Igen, ilyen lehetett egy római gladiátor profilja, amikor kihozták az oroszánok közül az arénából.

– Szégyellem magam – helyeskedett az autószerelő –, ilyen semmi kis ügygel zavarni a rendőrséget. Először azt hittük, hogy sokkal többet vittek el. Ezért telefonáltunk azonnal. De aztán láttuk, hogy a kár néhány ezer forintocska... tocska... Nekünk is az az érdekünk, hogy ugye, végül is a gyilkosokat fogják el, és ne az ilyen piszlicsaré kis ügyekkel...

– A gyilkosokat is elfogjuk – vetette oda Portoroki. – Nagyon kedves, hogy segíteni akar, de nekünk minden betöréssel foglalkoznunk kell. Ezzel meg különösen, mert a környéken már nem ez az első eset. Valószínű, hogy szervezett bandával van dolgunk.

Hecseki az apró tükörben is jól látta, hogy Rácsalmási Emil vörös képe átmegy hófehér színbe.

– Banda?! Szervezett?

– Igen. Pontosan tudják, hova kell betörni, tudják, mikor nincsenek otthon a háziak, és hol mit találnak. Innen valószínűleg azért vittek el csupán ennyi holmit, mert önök megzavarták őket. Csak azt nem értem...

A százados elgondolkodva nézegette a porcelánokat.

– Talán segíthetek? – tüsténkedett Rácsalmási Emil.

– Igen, persze. Hozna egy pohár vizet, ha megkérhetném? – intett Portoroki, és amikor az autószerelő kiment, a hadnagy felé fordult. – Nos, Hecseki, talált már valamit?

– Találtam. Ez a kalitka nyitva volt.

– Na és?

– Kiengedték a madarakat.

– És? Ki akarta őket hallgatni?

– Nem, csak furcsának találom. Erre volt idejük?

– Mást nem talált?

– A bonbont.

– Tehát maga bejön egy kirabolt lakásba, és a nyitott kalitkát meg a bonbont veszi észre, ahelyett, hogy az összetört porcelánokat meg a képeket vizsgálná meg.

– A betörő kivett egy bonbont, és megette. A többit elvitte.

Hecseki tétován és esetlenül álldogált a kalitka mellett. Érezte, hogy megint keritésszagató butaságnak hat, amit mond, de mióta szétnézett a szobában, csak ez a két dolog járt az agyában. A bonbon és a madár.

Persze ellopták a képeket és a porcelánokat is. Megvan a teljes lista. De ez a madár meg a bonbon... Különös.

– Szóval megette – mondta Portoroki, és remegett a szája. Tudta, hogy most a csillár magasságában van a vérnyomása. Agyvérzés, érgörcs, testületi temetés.

Hecseki belekapaszkodott a saját nadrágjába.

– Képzelve el, százados, bejövök ide kirabolni ezt a lakást, de nagyon kevés az időm – hadart –, félek a lebukástól, meg kell gondolnom, mit viszek el, és akkor kiengedek két madarat, és megeszek egy bonbont. Nem furcsa ez? Nem furcsa?

– Mire akar kilyukadni, hadnagy? Nyögje ki, mielőtt kifúrja az oldalamat a kíváncsiság, és kimászom a lyukon!

– Nem akarok kilyukadni – mondta Hecseki. – Vagyis... vagyis...

– Értem – bólintott Portoroki. – Csak engem akar felidegesíteni. Ne okozzon magának problémát, hogy észrevettem. Megszoktam. Csak csinálja nyugodtan. Éngem nem fog felizgatni – és már üvöltött is: – Tűnjön el innen a hülye bonbonos ötleteivel együtt! Maga... maga Madáreszű Lajcsika!

Rácsalmási ijedten sietett be a szobába egy pohár vizet egyensúlyozva a hatalmas ezüsttálcán.

– Valami baj van?

– Semmi – mondta a százados halkán –, csak kíváncsiak voltunk, hogy hallatszik-e odakint, ha zajt csapunk idebent. Tegye le a vizet a komódra, kérem. Köszönöm.

Hecseki szolgálatkészen elugrott a komód elől, de közben véletlenül belekapaszkodott az ördögfejbe. A fej elfordult. A fiók kinyílt.

Rácsalmási ijedtében beleborította a vizet, poharas-tul, tálcástul a fiókba, és heherészni kezdett.

– Nahát! Én meg kinyitom a fiókot, és beborítom a vizet! Kész kabaré! Ez a betörés egészen megzavarta az eszem. Mindjárt hozok egy ruhát, és kitörlöm. Hehehe... Még szerencse, hogy üres volt.

Hecseki visszafordította az ördögfejet, mire a fiók visszacsúszott, beszorítva az autószerelő alkarját, könyékig.

– Jaj, kérem! Nem tudom kihúzni! Fordítsa vissza!

– Vissza? – szerencsétlenkedett Hecseki. – Azt mondta, maga nyitotta ki. Én nyitottam ki? – És megfordította az ébenfa koponyát. A fiók kinyílt.

– Érdekes – mondta Portoroki. – Itt mit szoktak tartani?

– Itt? Már mint hogy ebben a fiókban benne? Semmit. Nem is használjuk... Ez a szekrényke a mamámé volt. Ő is a mamájától kapta. Vagyis a nagymamától... Mert a mamám mamája volt a nagymamám...

– Pedig elég jó kis rejtékhelynek látszik – morfondírozott Hecseki.

– Tényleg – mondta Rácsalmási. – Ez nekem eddig nem is jutott eszembe.

A ház előtt, ahogy az ilyenkor lenni szokott, már többen álldogáltak. Kíváncsiskodtak a rendőrautó körül, megpróbálták belesni az ablakon, és kérdezték egymást, mi történt. Mivel azonban nem tudtak semmi biztosat, kitaláltak maguknak valami izgalmasat és hihetőt.

– Megölte a feleségét, mert a nő beleszeretett valakibe, és el akart tőle válni – mondta a szemüveges fiatalasszony, apró, maszatos gyerekekkel a karján.

– Nincs is felesége – legyintett egy munkásruhás férfi, és egy vékony aktatáskához fordult. – Egyedül él, és sötét üzletekkel foglalkozik. Én ismerem. Szoktak hozzá járni külföldiek. Most lebukott.

Egy öregasszony, akinek a tolókcóját két gyerek kíséerte, megvetően legyintett.

– Mit tud maga? Ide betörték, apuskám, és egy csomó képet meg porcelánt loptak el. Külföldiek? Ugyan!

Az aktatáskás kíváncsian nézett az öregasszonyra. A munkásruhás nevetni kezdett.

– De jól tudja, mamikám! Talán maga Miss Marple valamelyik Agatha Christie-ből?

A kisgyerekes fiatalasszony elkuncogta magát.

– Ezek a nénik – rötyögött a férfi az aktatáskás felé. – Mindig kitalálnak valamit. Nincsen más dolguk, ugye. Porcelánok, képek! Szőnyegek nem?

A két gyerek – Bori és Marci – a bonbonokat majszolta lassan, és érdeklődéssel figyelte a derűs társaságot.

A nagymama némán duzzogott. Kedve lett volna egy hirtelen mondattal a körülötte állók torkára forrasztani a nevetést, de több volt az esze, mint az indulata.

– A betörők nem erre járnak, néni. Azok kiszagolják, hol van sok szajré, nem kísérelteznék. Azok az én vezérem kéglijébe mennének családlátogatásra. Tudja, mi van annál összegyűjtve?!

Az aktatáskás biztató mosolyt küldött a munkaruhás felé, hogy: no, halljuk, nagyon érdekes!

– Én tudom. Én tapétáztam ki a szobáját. Ott aztán van ám festmény meg szobor, meg érme. De még érték-papír meg pénz is.

– Ma már sok helyen van ilyesmi – jegyezte meg az aktatáskás halkán.

– De rejtett páncélszekrény a falba építve, az nincsen sok helyen. És abban nem a szalámit tartja, arra mérget vehet.

– Honnan tudja? – Az aktatáskás megrántotta a vállát, és a ház felé nézett, mintha nem is érdekelné a dolog. Az emberek összevissza beszélnek mindenfélét.

– Honnan? Hogy a házat is mi építettük fel. Bizony uram! Persze nem az ő pénzből. De ne szólj szám, nem fáj fejem! Elég gazdag a vállalatunk. Kibírja. Bár az a márvány fürdőszoba, az túlzás volt.

A nagymama és Bori összenéztek.

– Márvány fürdőszoba! – kacagott az öregasszony. –

Meg falba épített páncélszekrény! Magyarországon ilyesmi nincs. Maga ezt álmodta!

A munkásruhás a homlokához kapta a kezét.

– Álmodtam? Akkor sétáljon el egyszer a Sóhaj utca nyolcba, ha lesz egy kis ideje! – Az aktatáskás szeme megvillant. – Ha egyáltalán beengedik magát abba az utcába. Aztán megláthatja, milyen egy szuperkéglit!

– És azt akarja bemesélni, hogy egy ilyen szuperkéglit, ahogy maga nevezi, össze lehet lopni? – A nagymama egészen felvillanyozódott.

– Mit tud maga, mamikám? – villogtatta a fogsorát a munkásruhás. – Az én igazgatóm még a vécé lehúzóját is a cégünktől hozatta el.

– És nem tartóztatták le? – tátotta el a száját Marci.

A munkásruhás összenevetett az aktatáskással.

– Ne üsd bele az orrodát mindenbe, öcsi! Ügyes az! Mindenről hivatalos papírja van, hogy vette. És képzeld el, azt terjeszti, hogy ötös találata volt a lottón, abból van pénze ekkora házra. Ötös találata! Nem is lottózik!

A várakozók figyelme újra a ház felé fordult. Néhány rendőr kilépett a kapun. Köztük Portoroki. Az aktatáskás óvatosan hátrahúzódott egy fa mögé, és a kalapját a homlokába húzta.

– A hadnagy? – kérdezte Portoroki. – Már elment?

– Nem – mondta a szőke bajszú a századosnak. – Csak még egyszer végigjárja a rablók útját az ablaktól az utcáig.

Portoroki dühösen legyintett.

– Unom már a Hecseki-féle okoskodásokat. Gyerünk!

És a rendőrautók néhány pillanat múlva eltűntek a sarkon.

Hecseki Boldizsár eközben kiugrott az ablakon, és behúzott nyakkal hátraszaladt a kerítésig. Átmászott a vasláncok között, hogy a betörők érzelmeit tökéletesen át tudja élni. Az alapelve ugyanis mindig az volt, hogy amennyire lehet, bele kell képzelnie magát a rablók lelkvilágába. Úgy kell éreznie, ahogy ők éreztek, úgy kell gondolkodnia, ahogy ők gondolkoztak, és hogy ez sikerüljön, azt kell tennie, amit ők csináltak. Például menekülni a kerítésen át. Csak így találhatja ki igazából, hogy kik voltak a betörők, mit és miért csináltak. Ez a módszer egyáltalán nem új. Az állatvilágban a ragadozóknak is meg kell ismerniük áldozataik szokásait, hogy sikerrel vadászhasanak rájuk.

Mondanom sem kell, hogy a rendőrség régen ismeri ezt a módszert, és már Sherlock Holmes is alkalmazta nyomozásai során, de egy éles láncokkal cifrázott kerítésen mégsem szokott átugrálni minden hadnagy. Ez Hecseki Boldizsár magánszáma volt. Ámbár némi gyakorlatlanságra vall, hogy leugrás közben a nadrág farzsebe beleakadt egy vasvirág szirmába, és egy reccsenés után jó tenyérnyi darabon kibukkant a hadnagy azon testrésze, amelyet a mamája harmincöt évvel ezelőtt olyan szívesen paskolgatott. Még jó, hogy a mellékutcában senki sem járt. Hecseki a tenyerével rátapétázta a lefegő rongydarabot a helyére, és így, fenékre szorított

kézzel indult el a ház előtt álldogálók lassan ritkuló csoportja felé. A nagymama sasszeme rögtön felfedezte a hátralógó karral lassan feléjük sántikáló figurát, aki átmeneti élőlénynek tűnt egy gorilla és egy sebesült görög harcos között az emberiség őstörténetében, rögtön a pliocén után öt perccel.

Sötétedett. A júniusi nap lebukott az utca végén. Odafönt már látszott a hold karéja. A munkásruhás ember meg a szemüveges fiatalasszony a kisgyerekekkel nyilván hazament már. Az aktatáskás se látszott sehhol. Csak a két gyerek maradt ott a nagymamával, aki nem tudta megállni, hogy ne szólítsa meg a mellettük elsomfordáló Hecsekit.

– Mit rejteget a kezében ott a háta mögött? Madarat fogott?

A gyerekek persze rögtön odaugrottak megszemlélni a zsákmányt, de a hadnagy csak forgolódott, és a fejét rázta zavartan.

– Én látom – mutogatott Bori. – Kilátszik neki... Elszakadt a nadrágja.

– Jöjjön csak ide, mutassa! – rendelkezett a nagymama. – Maga szerencsétlen! Hogy szakította el ennyire?

– A kutyák – hebegte Hecseki. – Hárman voltak, én meg egyedül.

– Hol? – villant Marci szeme, mint aki azonnal kész szétcsapni az ebek között.

– Itt, az egyik ház előtt... Rám rontottak, aztán nálam még egy gumibot se...

– Gumibot? – bámult rá a nagymama. – Mi nem jut

eszébe! Hát rendőr maga, tahókám, hogy gumibottal járjon? Ivott, mi? Na, hadd lássam azt a lyukat! – És az ózdkodó, szégyenlős Hecsekit egy erőteljes mozdulattal megfordította, majd a két gyerekkel együtt tüzetesen megvizsgálta a tenyéryi hasadást.

– Ez bizony elszakadt – mondta végül, és hátradőlt a tolókcocsiban.

– Magam is úgy gondolom – mormolta a hadnagy.

– Ha akarod – kapott be egy szem csokoládét Marci –, a nagymamám megvarrja. Ugye, Munyika? Nála mindig van tű meg cérna.

– Ó, nem – szabadkozott Hecseki –, mindjárt hazáérek. Meg itt úgyse lehetne, az utcán.

– De szemérmes egy férfi maga! Talán fürdőnadrágban zuhanyozik otthon is? Ne ijedjen meg, nem kell levetkőznie! Egyébként is láttam már olyat! Mit gondol? Na, hajoljon ide! Jöjjön már! – És a nagymama a szó szoros értelmében a térdére fektette a hadnagyot, akinek így a kerék elé lógott a feje, és a fenéke az égre nézett.

– Bocsánat – habogott a nyomozó –, talán így mégse!...

– Senki se látja. Maradjon már, mert mindjárt megszúrom! Itt van egy darab cérna, rágja, mert odavarrom az esztét! – idézett fel az öregasszony egy régi babonát, és apró öltésekkel varrni kezdte a szakadást. – Majd mondja meg a feleségének, hogy ide tegyen egy foltot, mert hiába varrom meg, ez nem fog sokáig tartani, kifoszlik a szövet, és kijön a cérna.

– Igenis – böfögte Hecseki cénarágás közben.

– Hallottad, hogy betörték ide? – guggolt le Marci a kérődző hadnagyhoz.

– Csak nem? – kérdezte a hadnagy, a cénán nyamogva. – Betörték?

– Hajjaj! – bólogatott Marci tudálékosan. – Értékes porcelánokat meg képeket loptak el.

Hecsekinek torkára csúszott a cérna. Honnan tudja ez a gyerek, mit loptak el? Majd megfulladt a köhögéstől. Aztán feljajdult.

– Mit ugrál? – csattant fel a nagymama. – Most jól megszúrtam. Lenyelte? Nézzen oda az ember! Megeszi a cénámat. Itt egy másik. Rágja!

– És még mit loptak el? – hörögte a nyomozó.

Bori oldalba lökte Marcit.

– Nem tudom – intett Marci a nővéreinek –, de ez a Rácsalmási megérdemli a betörést. Ez egy tolvaj.

„Nagy ég! Miket kell megtudnom fenékkal az égne! – gondolta Hecseki. – Érdekes! Ebben a helyzetben még nem hallgatott ki senkit.”

– És mit lopott?

– Ne beszéljen annyit – perlekedett az öregasszony –, mert hozzávarrom a fenekéhez a nadrágot! Mit gondol, mit lop egy autószerelő? Autókat.

– Szétszedi – magyarázta Marci Hecseki fejénél guggolva –, aztán eladja az alkatrészeket. A legjobb üzlet.

A hadnagy feje elvörösödött. Szóval ezért...! Ezért nem akarta, hogy nyomozzanak nála!

Bár egy öregasszony és két gyerek honnan tudhatna ilyesmiről? Csak fecsegnek.

– No, mit akar? – szakította el a fogával a cérnát a nagymama. – El is fenekeljem? Kész van!

A hadnagy feltápáskodott, megtapogatta a varrást, és kiköpte a cérnadarabot.

– Nagyon köszönöm. Igazán. Nem is tudom, hogy mentem volna haza.

– A hálából elég. Kapja be ezt a bonbont! Fájdalomdíj a szurkálásért. Aztán máskor vigyázzon a nagy kutyákkal! Ne ingerelje őket! Viszontlátásra!

– Kézit csókolom – motyogta a hadnagy, és a fejébe szaladt vértől még kissé kábán, vigyorogva integetett a toló-kocsira ugró és elszáguldó gyerekek után, miközben a Rácsalmásiéktól lopott bonbon édes leve szétömlött a szájában. Ha tudta volna!

4.

A hosszú éjszaka • Hecseki képregénye • Szövi hálóját a Pók • Hogyan nőszül egy rendőr?

Ezen az éjszakán történetünk főbb szereplői közül csak a gyerekek aludtak jól. Marci álmodott. Hóna alatt a vaskazettával kirepült Rácsalmásiék ablakán, és a villanydrótra szállva, mint egy kismadár, lerondította az autószerelő fejét. Bori egy hatalmas szobában, ahol a mennyezet maga a kék ég volt, virágokat rendezgetett a vázákban, hogy a szüleit a megfelelő ünnepélyesség várja az új lakásban. Bálint, akit a rablás focista őrszemeként ismerhetünk, ezen az éjszakán nem álmodott: halkan, de határozottan horkolt, mint a nyugodt lelkiismeretű férfiak általában. Nem így Tamás, a nagyfejű. Ő álarcos banditaként lovagolt végig a nagykörúton, és minden kirakatba belelőtt, ahol csaló kereskedők vigyorogtak. Tamás húga, Eszter kicsit kinyújtotta a nyelvét, és cuppogott alvás közben.

A nagymama visszatért a szociális otthonba. A toló-kocsit nagy hálálkodással visszaadta a gazdájának, és lefeküdt. De nem tudott aludni. Nyitott szemmel bámulta az ablakon beszivárgó fénysugarat, és képzeletben ott lebegett az alagsorban. Ellenőrizte, hogy Marci be van-e takarva. Figyelte, hogy a nyitott ablakon nem dob-e be

valaki részegen egy cigarettacsikket, és hogy nem bukkan-e fel ismét a víz a konyhai lefolyón. Amikor – képzeletben – mindent rendben talált, megpróbált elaludni. Számolni kezdett. Ezerhatszáz körül eltévesztette a számsort. Újrakezdte. Az idősebbeknek az éjszaka a legnehezebb.

Hecseki hadnagyot az íróasztalnál találta az éjfél. Lámpája sárgás fénykörében vérekes szemekkel képregény-jeleneteket rajzolt.

Az első képen marcona figura vigyorgott. (Nagy kockafej, elálló fülek, húsos, lefittyedő ajkak.) A vigyorgó kezében feszítővas volt, azon két kismadár tátozott vidáman. A második képen a madarak felröppennek a szabadság szép, sárgára színezett fénycsóvjára felé, miközben a marcona elégedetten vakarásztta füle tövét a feszítővassal. (A madarak szájából kilógó buborékba az volt írva, hogy: Szabadság, szerelem.) A harmadik képen egy doboz bonbon barnállott. A negyediken pedig húsos ujjak markoltak az édességbe. (Buborék: cupp, cupp, nyám, nyám.) Az ötödik képen egy testes kérdőjel sötétlett, több színű filctollakkal gondosan át-húzogatva.

Hecseki kis ideig mélyázott az érzékletesen megformált jeleneteken. Bár a képeken a madarak főleg szárnyas macskákra hasonlítottak, és több részlet is mellőzött mindenféle hitelességet, számára ezek az ábrák mégis nyomozói pontossággal rekonstruálták a betörés bizonyos sajátos eseményeit. Már említettem, hogy a hadnagy detektívmodszereinek lényege a teljes átélés

volt. Ezért osont el lehajtott fejjel Rácsalmásiék ablaka alatt, és mászott át a nadrágszaggató kerítésen.

Egyik leghírhedtebb nyomozását örök időkre megőrizte egy kórházi zárójelentés. Őrült ámokfutót keresett a rendőrség, aki az utcán bottal ijesztgette a kutya-sétáltató járókelőket. A nyomozás eredménytelen volt. Ekkor Hecseki – hogy lelkiileg azonosulni tudjon az őrüttel – ijesztő doronggal a kezében, indián csatakiáltásokat hallatva rohángálni kezdett egy elbitangolt tascó után az ötödik kerületi Tó utcában. Később az elme-gyógyintézetből felhívta Portorokit, hogy egy szelíd arcú, csendes, könnyökvédős hivatalnokot keressenek, aki valószínűleg valamelyik kerületi önkormányzat igazgatási osztályán dolgozik, és szabálysértési ügyekkel, azaz rendetlen kutyatulajdonosokkal is foglalkozik.

A tettetést két órán belül valóban megtalálták, és Hecseki is kiszabadult az elme-gyógyintézetből.

Másnap.

Egy éjszakát ott kellett töltenie, hogy megfigyeljék: nem őrültebb-e, mint a többi normális ember.

A rajzolgatás is a minél tökéletesebb átélést szolgálta. Az elkészült képregényt félredobva Hecseki újabb papírlapot vett maga elé. Sehogy sem tetszett neki a marcona betörő és a madarak békés együttese. Megpróbált lerajzolni egy csinos nőt, feszítővassal a kezében, a kanárik társaságában. Ez már jobban festett. Csak a feszítővas nem illett oda.

A telefon megcsörrent.

– Halló! – Zaklatott női hang csendült fel a vonal

másik végén. – Jó estét, Hecsekiné vagyok. A férjemet keresem.

A hadnagy kiejtette kezéből a filctollat, és két ujjával befogta az orrát.

– Jó estét! – zengett orrhangon. – A férjének sajnos sürgősen ki kellett mennie... izé... Nagyhidegtóra, mert betörték a sertéshizlaldába. Hagy neki valami üzenetet esetleg?

– Agyalágyult! – hallatszott a női hang, és a vonal megszakadt.

Hecseki visszahelyezte a telefonkagylót, és a tenyerébe hajtotta a fejét. Szörnyű! Teljesen elfelejtette, hogy felesége is van.

Fabula Antal nyugtalanul aludt. Fel-felriadt, kicsoszogott a konyhába megnézni, helyén van-e a dugó, azután visszafeküdt megint.

– Róma–Genova, kettő nulla – motyogta félálomban. – Egyes. Vagy nincs igazság a földön.

Fabuláné úgy tett, mintha aludna. Hallgatta a két gyerek csendes szuszogását és a harmadik apró jelzéseit boltozatos pocakjában.

Ti-ti – mondták az apró rúgások. – Ti-ti-ti! – Ami körülbelül annyit jelentett, hogy: „Mi újság a nagyvilágban? Érdemes megszületni?” Erre persze Fabuláné a szokásos anyai választ ütögette vissza középső ujjá begyével: „Gyere ki, majd meglátod.” És így morzézta egész éjszaka, miközben egy-egy autó fénycsóvája végigkaszált az alagsori mennyezeten.

Az utcán, főbb szereplőink közül, csak az a bizonyos aktatáskás férfi tartózkodott, név szerint: Pók Pál. Szürke nyúlászor kalapjával a fején egy sötétkék Volkswagenben ült, miközben a kocsí lassan gurult a lejtős hegyi utca macskakövein. Az aktatáskás nem volt egyedül. Az autó volánjánál erősen kopaszodó, komor, lóarcú férfi ült, a hátsó ülésen pedig egy kövér figura szuszogott az ablakhoz szorítva madárfejű társát, aki érdeklődéssel kapkodta a fejét előre-hátra.

– Ez az, főnök? – csicseregte. – Nem? Az a zöld kerítésű? Nem? Vidd már arrébb a hájadat Csincsek, mert kipasszírozol az ajtón! Nyugodt kis utca, főnök! Itt öröm lesz a munka.

– Csincsek, kérlek! – Az aktatáskás hangja halk volt. – Légy szíves, ülj már rá a szájára, ha elférsz!

A madárfejű rémulten az arcára tapasztotta a kezét. A kövér vihogott.

A kocsí lelassult, szinte megállt egy narancssárgára mázolt emeletes ház előtt, amelyet félig eltakartak a kerítés mögött álló fák lombjai. A négyszögletes vasakból összehegesztett, sötétvörösre festett kerítés valóságos erődítményre emlékeztetett. Egy tank is kicsorbult volna rajta.

A kétszárnyú kapu mögött megvillant a fehér kőzúzalékkal végigszórt bejárati út. A kapu fölött mélytüzű kerámiatábla sötétlett: *Sóhaj utca 8.*

Fél óra múlva a négy férfi egy éjszakai bár sötét sarkában üldögélt. Tőlük távolabb, a pult közelében zongora szólt. Valaki, aki zenésznek nevezte magát,

pötyögött az ócska hangszeren, de nem lehetett tudni, hogy az angol himnuszt játssza vagy a „Hol van az a nyár, hol a régi szerelem” kezdetű slágert. Azt a néhány táncospárt, aki a parketten billegett, persze nem zavarta efféle apróság. Az alkohol az egércincogást is zenévé varázsolja.

A pincér, alacsony, sápadt fiatalember, a négy férfi asztalánál álldogált. Félrehajtott fejjel hallgatta az aktatáskást, mintha éppen a rendelést venné fel.

– Tudni akarjuk, kik voltak – mondta Pók Pál hal-
kan. – Nem szeretjük, ha mások a mi fészünkbe toj-
nak. Pláne, ha ilyen ügyetlenek. Csak a nyakunkra hoz-
zák a zsernyákokat. Rácsalmásit kopasztották meg. Az
autóst. Valószínűleg amatőrök voltak. De nincs kizárva,
hogy Emilke átvert valakit, jó szokása szerint, és ez volt
a bosszú.

– Igen – mondta a pincér –, négy fél konyak kísé-
rel. – És az ajtóra nézett, ahol Hecseki Boldizsár álldo-
gált tétován.

A hadnagy éppen hazafelé tartott. Úgy érezte, sike-
rült megrajzolni a tökéletes képregényt, megtalálta a
tetteit, vagy legalábbis a tetteshez hasonlót. Hazaindult,
de szokása szerint be-benézett egy-egy éjszakai szórako-
zóhelyre. A rendőrt a véletlen néha jobban segíti a mun-
kájában, mint az agyfacsarás. Találkozhat valakivel, aki
egy pohár sör mellett többet elmond félórán belül, mint
bent a rendőrségen két nap alatt.

A madárfejű, amikor észrevette az ismerőst, óvatosan
hátracsúsztatva a székét, és kétrét görnyedve elindult a

mellékhelyiség felé. Szokásos rosszkódásai miatt a bí-
róság kitiltotta a fővárosból. Ha a rendőrök elkapják,
néhány hónapig ismét csak a rácsokon át élvezhette vol-
na a nyári napfényt.

– Csak nem a gyomra fáj, Perces úr?

Ha eddig nem kínoztta volna a görcs a madárfejűt,
most, Hecseki hangját hallva, rögtön elkapja a kólíka.

– Éppen hogy az, hadnagy úr – nyögte. – Kiújult a
gyomorfekélyem, azt hiszem.

– Én meg még azt gondoltam, hogy miattam akar
lelépni.

– Dehogy! – horkant fel a madárfejű döbbenten. –
Mi okom volna rá?

– Ki tudja? Talán nem tesz jót magának a fővárosi le-
vegő.

– Jaj, de szagat! – nyögött fel a Percesnek nevezett
figura, és gyomorra szorított kézzel beesett a véce ajta-
ján.

Hecseki tudta, hogy a madárfejű egy perc múlva ki-
ugrik a mellékhelyiség ablakán, és felveszi a nyúlcipőt,
de most nem ilyen kis halat akart fogni. Már az ajtóból
észrevette a régi ismerőst a sarok sötétjében. Most,
hogy Perces helye amúgy is felszabadult, hozzájuk
sétált.

– Üdvözetem, uraim! Nem zavarok? Leülhetek?

– Csak tessék! – szíveskedett az aktatáskás. – Össze-
jöttünk egy kicsit a haverokkal... Az ember elbeszélget
ugye, az egész napi munka után...

Hecseki megértően bólogatott.

– Hát igen. Láttam. Ronda egy munka volt.
A lóarcú szemöldöke felszaladt a homlokára, és a fej-
bőre csupa ránc lett. Miféle munkát rondít le ez a faka-
bát? Az övét? Az ő munkájára még nem volt panasz.
Ahova ő betört, oda rendesen be volt törve.
– Mi volt ronda? – mordult fel.
– Hagyd el, Elek – legyintett az aktatáskás. – Csak vic-
cel a hadnagy úr! – És vigyorogva pislogott a lóarcúra. „Te
ökör! Be ne kapd a horgot! Ez ránk akarja kenni a balhét!”
Hecseki folytatta:
– Porcelánokat összetörni, festményeket földre do-
bálni, talán szép munka?
– Miről tetszik beszélni? – vigyorgott ártatlanul a kö-
vér. – Ti értitek?
– A nagynénikémről beszélek, Csincsek úr, aki Cara-
casban oroszán vadász.
– Hehehe – nevetgélt az aktatáskás. – A humora, az
még mindig a régi a hadnagy úrnak. Biztosan valami
betörést akar a nyakunkba varrni, nem? Csakhogy rossz
helyen tetszik keresgélni. Annak az időnek már réges-
régén vége, amikor mi ilyesmivel foglalkoztunk.
– Ugyan már, Pók úr! – mosolygott Hecseki. – Maga
most kezdi az esti mesét? Éjszaka egy óra. A gyerekek
már régen alszanak.
– Nem hisz nekünk, főnök? – kulcsolta össze párnás
ujjait Csincsek, mint akiben egy világ omlott össze ek-
kora bizalmatlanság hallatán.
– Nem – jegyezte meg Hecseki. – Nem hiszek. De
tudják, addig jár a korsó a kútra...

– Oda nem járunk – mondta az aktatáskás, és a töb-
biekkel együtt felnevetett.
– Rácsalmási – mondta Hecseki halkán, mire az
aktatáskás felszisszent.
– Ne is emlegesse!
– És miért ne?
– Nem szeretem, ha egy szó ráccsal kezdődik – és
vihogtak megint.
Hecseki egyébként tudta, hogy nem Pók Pál bandá-
ja tört be az autószerelőhöz. A képregényei segítségével
ezt már kiderítette. De nem árt, ha a banda úgy érzi,
őket is gyanúsítják: a rendőrök rajtuk tartják a szemü-
ket. A hadnagy biztos volt abban, hogy a kerületi betö-
réseket Pókék követték el. Sajnos Portoroki nem adott
házkutatási parancsot a bandafőnök lakásához. Pók Pál-
nak kitűnő ügyvédje volt, aki már sok kellemetlenséget
okozott a századosnak.
Amikor Hecseki elbúcsúzott a vidám társaságtól, és
kilépett az utcára, a pincér visszatért a sötét sarokba a
három konyakkal.
– Senki nem tud semmit – mondta az aktatáskásnak,
és a zsebébe törölt az asztról egy kékeszöld bankjegyet.
– De van egy gond. Beszéltem Rácsalmásival. Elvesztett
egy vaskazettát. Volt benne egy füzet. Azt mondja, az
neki nagyon kedves. Gyerekkori napló. Ha valaki visz-
szaadná, nagyon hálás lenne.
– Mennyire? – emelte fel poharát a lóarcú.
– Ötmillióra.

Hecsekinek, mire hazaért, már nem volt felesége. Egy cédula várta az ágyon.

„Elegem volt a hülyeségeidből! Szórakozz a caracasi nagynénikéddel! Visszaköltöztem a mamához!”

Hecseki elüldögélt egy kis ideig az ágy szélén, és nézegette a cédulát. Nem tudta, mit kell ilyenkor csinálnia egy férjnek. Még csak fél éve voltak házasok. Idő sem volt, hogy igazán megismerhesse az asszonyt. Hiszen alig volt otthon. Az ő szakmájában!... Az esküvő is olyan hirtelen jött.

Az anyja elhatározta, hogy elköltözik a hűgához, akinek meghalt a férje, és három kisgyerekekkel egyedül maradt.

– Itt az ideje, hogy megnősülj – mondta a mama Hecsekinek, amikor a hadnagy egy éjszaka a szokásosnál korábban jött haza, és tudtak beszélgetni.

– Jó – mondta a „gyermek” –, de nem holnap, mert holnap vidékre megyek a templomfosztogatók után.

– Boldikám! – kapott a fejéhez az anya. – Az ember nem nőül egyik napról a másikra!

– Tovább tart? Akkor szabadságot kell kivennem.

– Hiszen még azt sem tudod, kit akarsz elvenni!

– Annyi szabadságom nincs.

– Mennyi?

– Hogy én most nekiálljak keresgélni.

– Azért sem fogsz megőrijteni – tépte a haját a hadnagy édesanyja. – Itt az újság! Bökj rá egy házassági hirdetésre, és én majd összehozlak a „választottaddal”.

– Tessék! – bökött a fiú készségesen, és már olvasta is:

– „Harminckét éves, csinosnak mondott, sportokat kedvelő, jókedélyű diplomás férfi keres házasság céljából...”

Később az újságban találtak egy megfelelő nőt is. A mama írt neki. A válasz biztató volt, a hölgy randevút ajánlott. Gyorsan vettek Hecsekinek egy öltönyt, mert a középiskolait már kinőtte, és a megbeszélés szerint egy szál virággal beült a Liliomba, ahonnan már több üzletvezetőt vitt el árdrágítás és egyéb bűntettek miatt. A főpincér remegő szájjal kérdezte ott-tartózkodása okát, de Hecseki megnyugtatta: „Magának most nem kell félnie. Én nőülök.” A hölgy hamarosan megérkezett. A hirdetés nem hazudott, csinos volt és érdeklődő. Zsuzsának hívták.

– Rendben van – mondta Hecseki a kölcsönös bemutatkozás után.

– Micsoda? – kérdezte a lány.

– Ez a házasság. Csak azt mondja meg, mikor akar férjhez menni, mert én a héten nem érek rá.

A lányt teljesen lenyűgözte ez a határozott fellépés, mert még nem tudta, hogy egy szétszórt, figyelmetlen, gyerekes magatartás rejlik mögötte. Az esküvőt rövidesen megtartották. A mama a hűgához költözött, Zsuzsa pedig Hecsekihez.

Már az első héten kiderült, hogy a harmonikus, boldog házasságnak lesznek akadályai. A hadnagy ugyanis állandó elfoglaltsága miatt sohasem telefonált haza, és időnként még azt is elfelejtette, hogy felesége van. Egy nehezebb nyomozás alatt kétszer is előfordult, hogy mi-

kor hazament, és a feleségét a lakásban találta, azt hitte, hogy eltévesztette az ajtót.

– Bocsánat! – mondta. – Hecseki Boldizsár vagyok... Megkérdezhetem, mit tetszik itt csinálni?...

A pohár betelt. És úgy látszik, azon az éjszakán ki is csordult.

A hadnagy egyedül maradt a kétszobás lakásban.

„Rettenetes – gondolta. – Ki fog most foltot varrni a nadrágomra?”

5.

Kórházi közjáték • Beszélgetés egy kenguruval • Örökség és ökörség • Két betörés, egy áldozat

Másnap betörték dr. Reményi Tarján Farkas igazgató Sóhaj utca 8 alatt található házába. A rendőrséget este hét óra tíz perckor a szemközti házban lakó idős író, Pindurka Jolán riasztotta, aki általános munkaundora közben kibámult az ablakon, és így vette észre, hogy két férfi – egy kopaszodó, lóarcú és egy alacsony, madárfejű – egy-egy fekete táskával bemegy a kapun, majd kis idő múlva zaklatott sietséggel kivágtat, és beszáll a ház elé guruló kékszínű Volkswagenbe, amely egy szempillantás alatt eltűnik. Este hét óra tíz percig azonban sok minden történt, és mi nem tehetjük meg, hogy az események fenti összefoglalásával elintéztnek tekintsük a betörést. A regény ugyanis – mint azt egyik kedves barátom szokta mondani – arra való, hogy a történet csűrésével és csavarásával izgalmi állapotot hozzon létre az olvasóban, majd egy kedvező befejezéssel lecsendesítse a felborzolt kedélyeket.

Én ugyan nem csak az efféle regényeket kedvelem, de belátom, hogy mindenkinek joga van olyan történeteket olvasni, amilyeneket szeret. Persze nem csupán a regényírás és -olvasás technikája követeli meg, hogy elme-

séljük a nap történetét. Szükségesnek tartjuk ezt azért is, mert az ember nem mindig azt látja, amit lát. Még akkor sem, ha író az illető.

Reggel, amikor a Fabula gyerekek kinyitották a szemüket, sem az anyjukat, sem az apjukat nem látták a lakásban. Marci elsápadt. (Lám csak, milyen törekeny a gyerekbátorság.) Nyolc éve élt már a világon, de az még nem fordult elő vele, hogy reggel, amikor felébred, üres legyen a lakás. Vagy az anyja, vagy az apja, de leginkább mindkettő ott járkált körülötte.

A levelet később Bori vette észre. Füzetből kitépett lap feküdt az asztalon. „Gyerekek! Ne ijedjete meg! Anyut be kellett vinni a kórházba. Szóljatok a nagyinak! Apa. És mindenképpen reggelizzetek, ha találtok valamit!”

A szociális otthonban jól ismerték a Fabula csemetéket. Egy kicsit minden öreg felvidult, ha beviharzottak az épületbe, hiszen többségüket már senki sem látogatta. Vagy azért, mert nem volt hozzátartozójuk, vagy azért, mert volt ugyan, de messze lakott, vagy gonosz volt, és magára hagyta az idős rokont.

– Nincs egy kicsit túl korán a látogatáshoz?

Éva nővér, a mindig mosolygó, dupla tokájú ápolónő állította meg a gyerekeket, akik dadogtak valamit anyáról, aki a kórházban, és apáról, aki anyával, és már mehettek is tovább. Ha szülő asszonyokról van szó, az ápolónők minden sorompót felemelnek.

Az öregasszonynak sem kellett sokat magyarázni. Hosszú hálóingében kiszáguldott a folyosóra. „Nagy-

mama leszek! Nagymama leszek!” – kiabálta, mintha elfelejtette volna, hogy már tizenhárom éve az. Megragadta a kagylót, és már hívta is a taxiközpontot, mert ilyenkor a pénz nem számít. A többi idős néni a gyerekek körül forgolódott, meggybefőttel etette őket, csokoládét nyomott a szájukba, mintha őket kellene ünnepelni, ha a mamájuk szül.

A nagymama felöltözött, a taxi megérkezett, de a kórházba nem engedték be az izgatott társaságot.

Egy másfél méteres portás állt a kapuban, magas sarkú fércipőben, kék köpenyben és simléderes sapkában. Csak a kivont kard hiányzott a kezéből.

– Tizennégy éven aluliak nem látogathatják a köz-kórházakat – hadarta emelt hangon, és a fejével aprókat bólintott, mintha a vesszőket és a pontokat tenné ki a megfelelő helyre. – Tizennégy éven felüliek csak a látogatási időben, szerdán öttől hétig, pénteken öttől hétig...

A nagymama mindig tisztelte a hivatalt. Egy házmester maga is hivatalos személy egy kicsit. Ha nem lehet bemenni, annak oka van. De azért vannak kivételes esetek. Ilyen, ha az ember lánya szül.

– Mennyi? – kérdezte a nagymama.

– Mi mennyi? – kérdezte a portás.

– Bemennyi – mondta a nagymama, mire a portás a sapkájára csapott.

– Semennyi!

A nagymama és Marci összenéztek: húha, ez egy becsületes ember! Gáz! Most mit csináljunk?

– Figyelj ide, Öcsi! – szólította meg a nagymama a simléderest a hivatalos személyeket megillető hanghordozással. – A lányomat ma hajnalban behozták szülni. Netalántán megtudhatnám, hogy mizujs?

A portás levegőt vett. Megérezte, hogy nem akárkivel van dolga. Aki őt le meri öcsizni, az legalábbis a miniszter sógornője. Ha nem az anyja! Vagy maga a miniszter?

– Telefonálunk – mondta határozottan. – Neve?

– Szakállas Ignácné.

A portás az ablakon át kiemelte a kagylót, hogy szemmel tarthassa a három behatolót, és tárcsázott.

– Halló! Csókolom, nővérke! Józsí vagyok. Tessék mondani, Szakállas Ignácné megszült már?

Bori és Marci döbbenten néztek a nagymamára, aki érdeklődéssel várta a fejleményeket. Kíváncsi volt, hogy ő megszült-e aznap hajnalban, és ha igen, fiú lett vagy lány.

– Nincs? – kapta fel a fejét a portás, majd lenézően odavetette az öregasszonynak: – Ilyen nevű nincs is itt.

– Dehogynem! – mondta a nagymama. – Én vagyok az. A lányomat Fabula Antalnénak hívják.

A portás homlokán apró verejtékcseppek villantak fel.

– Fabula Antalnéről érdeklődnek – dörmögte a telefonba.

– Igen... igen... igen... Megmondom. – És letette a kagylót. Aztán kihúzta magát, és odavetette: – Nem adhatok felvilágosítást. Azt mondták. Nem tudhassuk, hogy maguk valóban rokonok-e.

Ez már az öregasszonynak is sok volt. Világháború,

bombázások, pincelakás, házmesterség, nyomor – valahogy túl lehetett élni. De hogy egy kórházi törpeuszkár őt hülyére vegye, az bántotta egy kicsit.

Megfogta a portás köpenyét, csak óvatosan elől marokra, hogy el ne szakadjon, aztán felemelte a kollégát húsz centire, hogy átélje a gravitáció élményét, és szembenézessen a sorsával.

– Jól van a lánya! – fuldoklott a portás halkán, bocsánatkérő hörgéssel. – De még nem szült... Hör, hör... Talán este fog!... Hör...

Az öregasszony elengedte a portást, és megköszönte a felvilágosítást.

– Tudtam, hogy szót fogunk érteni – tette hozzá. – Magyarok vagyunk. Testvérek vagyunk. Éljen a haza! – És a gyerekekkel együtt otthagya a tátogó kapuórt.

Néha kegyetlen az élet. Nem szabad az útjába állni.

Fabulát szerettei a munkahelyén találták meg. Még nem nyitott ki az állatkert, nem volt látogató, de a gyerekeket és a nagymamát persze beengedték a „papához”.

– A kenguruval beszélget – igazította el őket a félszemű segédmunkás, és Fabula valóban ott állt a drót mögött, a lapátjára támaszkodva, szemben a bokszoló testű, de szelíd fejű állattal.

– Én nem azt mondom, hogy nem vagyok hibás – magyarázta magas hangján a férfi. – Most mit bámulsz így? Ismerem magam. Tudom, hogy ha valamire azt mondom, hogy én azt majd elintézem, akkor biztos,

hogy az nem lesz elintézve. Mert addig halogatom a döntést, amíg már késő lesz bármit is csinálni.

A kenguru bólogatott, és mozgott a szája, ahogy rágott.

– Azért nem kell felelősségre vonni! Nagyon sok család lakik ilyen körülmények között. Nincsen elég lakás. Az én hibám? Bementem az önkormányzathoz, nem? Nem is egyszer! Ó! Neked könnyű! Ingyen állami kégli! Plusz a gyerekeknek külön szoba az erszényedben... Én se panaszkodnék, ha kenguru volnék.

Az állat félrefordította a fejét, fülelt. Észrevehette a fák mögött megbújó látogatókat.

– Most megsértődöttél? Nem azért mondtam. Csak képzeld magad az én helyembe! Felkölt a feleséged hajnalban, hogy fájásokat érez, menjünk be a kórházba! Mire te, ahelyett, hogy pattannál, mint a nikkelbolha, azt dörmögöd, hogy: nem lehetne reggelig várni? Aztán persze bekísértem a kórházba. És most jön a harmadik gyerek. Az alagsorba.

A kenguru odébb ugrott, és a mellső lábát kétszer-háromszor összedörzsölte.

– Tapsolj csak, tapsolj! Megérdemlem. Amennyi pénzt már totóra meg lottóra költöttem! Meg amennyit otthagytam a pacikra a lóversenyen! Meg kell értened! Nekem az a remény. Hogy megoldódik egy csapásra minden. Egy nagy nyereménnyel. Hogyan másképp? Tudod, mennyi pénzt kapok én itt azért, hogy a trágyát elhordom alólad? Most nem téged akarlak bántani, csak sorolom a tényeket. Annyit, amennyi éppen a paprikás krumplira elég.

Az állat erszényéből hirtelen kibukkant a kenguru-bébi feje. Gombszemeivel ide-oda pislantott a biztonságos melegből.

– Még az is lehet – bólogatott Fabula –, hogy a legjobbkor jön a telitalálat. Mert mondjuk megszületik ma vagy holnap a gyerek, és három nap múlva nyerek százmilliót. Vagy mondjuk, ne vigyük túlzásba; nem nyerek, csak hetvenet. Nyolcvanat. Akkor még mindig lesz idő vásárolni egy lakást, mire Éva kijön a babával. Óreg! Ide figyelj! Tudod, mit csinálok? Nem is fogom elmondani neki. Kijövünk a kórház kapuján, beülünk a taxiba. A taxis már tudni fogja az új címet. Egyszer csak Éva kinéz az ablakon, és megkérdezi: merre megyünk? Mire én: megnézzük a várost a bébivel, még úgyse látta. „Erre van pénzed?” – fogja kérdezni Éva, és én nevetek. Aztán megérkezünk a ház elé. A taxi megáll, én pedig azt mondom, hogy: egy kollégám megkért, menjünk fel hozzá, ad a babának egy csomó ruhát, mert az ő gyereke már kinőtte. Éva egy kicsit morogni fog, de tudja, hogy szükség van ruhákra, ezért feljön velem. Persze a bébit én fogom, nehogy elejtse a meglepetéstől, ami odafent várja. Az ajtóra kiírok egy másik nevet, mondjuk a tiédet: Kenguru Benő. És csengetek. Nyílik az ajtó, és megjelenik Bori meg Marci. Éva hátrahőköl, mire én beljebb tolom, és ő szó nélkül is megérti, hogy ez a mi lakásunk...

„És én hol vagyok?” – morgolódott magában az öregasszony a bokrok mögött egy felfordított vödrön üldögélve.

– Felnevet vagy felsír, mindegy – folytatta lelkesülten a férfi –, mire Munyika kijön a konyhából, hóna alatt a fadugóval, és dühösen azt mondja: jó, jó, de most ezt hova dugjam?

Fabula elnevette magát. A kenguru kaffogni kezdett, és csápolta a mellső lábával. Vajon mit akar mondani?

– Na, húzzuk el a csíkot! – csikorogta a gyerekeknek az öregasszony. – Nem akarok rosszat mondani az apátokról, de beszámíthatatlan. – És óvatosan elosontak a kengurubirodalom közeléből.

Az állatkert előtt a nagymama nagyot sóhajtott, és a gyerekekre nézett. Bori is sóhajtott, Marci is. Anyu a kórházban, apu a kenguruval beszélget, és lakás még sehol. Magukra maradtak. Nincs más megoldás, mint a sóhaj.

A Sóhaj utca nyolc.

Az aktatáskás férfi, nevezetesen Pók Pál, a délelőttöt a helyszín felderítésével töltötte. Módszere egyszerű és biztos volt, bárki utánozhatja, aki néhány évet hűvös helyen, de biztos állami koszton kíván eltölteni. Hivatalos személynek mondta magát, ügyvédnek, újságírónak vagy éppen önkormányzati dolgozónak, aki a lakások minden hibáját felírja, minden problémát meghallgat, és mindent megígér, amit az emberek hallani szeretnének. „Csöpög a csap? Egy héten belül megjavíttatom, asszonyom. Hullámoz a parketta? A legjobb szakembert fogom küldeni, aki mindent rendbe hoz. Termé-

szetesen ingyen. Nem vették fel a bölcsődébe a gyereket? Majd én szólok, tessék megnyugodni.”

És amikor pénzt akartak a zsebébe dugni nagy hálálkodással (amint az már szokás sajnos), felháborodottan utasította vissza.

„Hogy tetszik ilyen gondolni? Én ezért kapom a fizetésemet. Tessék elhinni, én ugyanúgy fogom elintézni a javításokat, a szereléseket és egyéb megbeszélte ügyeinket, mintha elfogadtam volna a pénzt.”

És ebben az egy dologban Pók Pál igazat mondott. Mert ugyanúgy nem csináltatott meg semmit pénz nélkül, ahogy pénzzel sem csináltatott volna meg. No de akkor miért járt lakásról lakásra, miért vesződött hibafelméréssel, és miért ígérgetett? Mert miközben a lakóval beszélgetett udvarias mosolyt terítve az arcára, szétnézhetett a lakásban, és érdeklődött a szomszédokról. Rövid idő múlva aztán abban a házban vagy utcában, ahol megfordult, betörés történt. Az emberek persze beszámoltak a rendőröknek arról, hogy járt náluk egy önkormányzati ember, aki kérdezősködött és ígérgetett, de a nyomozók a leírás alapján nem találták meg a gyanúsítottat. A károsultak ugyanis elmondták, hogy a pasas fekete aktatáskával járt, illetve barnával vagy kanárisárgával. Bajuszt viselt vagy kecskeszakállat, fekete haja volt, illetve szőke vagy barna. És mindannyian igazat mondtak. Pók Pál sohasem ment ugyanazzal az arcával terepszemlére. Eredeti szakmájának fogásait kitűnően tudta kamatoztatni új, jövedelmező foglalkozásában. Egykor ugyanis fodrásznak és színházi sminkesnek

taníttatta ki az édesapja, egy becsületes pékmester. Nem ritka, hogy a becsstelen fiúknak tisztességes apjuk van. Vagy fordítva.

Azon a napon, amikor Fabulánét bevitték a kórházba, a Sóhaj utcában egy vöröses hajú, pamacsbajszú férfi jelent meg zöld aktatáskával. A meleg júniusi nap ellenére könnyű felöltőt viselt, de ami talán a legkülönösebb volt, vékony, világosbarna színű kesztyű feszült a kezén.

A nyolcas számú ház kapuja előtt megállt, és gondosan tanulmányozni kezdte a csengő alá írt nevet, mint aki meg akar győződni róla, hogy jó helyen jár-e. A vizsgáldás eredményes lehetett, mert becsengetett. Halk bűgás hallatszott, majd egy női hang csendült fel a kerítésoszlopba rejtett hangszóróból:

– Tessék! Kit keres? – A férfi az oszlopra mosolygott (hátha videón is látják odabent), és fojtott, titokzatoskodó hangon válaszolt.

– Dr. Reményi Tarján Farkas úr itt lakik?

– Igen, kérem – mondta az oszlop. – Mit óhajt?

– Dr. Eperjesi Károly ügyvéd vagyok. Bocsásson meg A zavarásért, de a nagyságos asszonyhoz van szerencsém?

– Igen, kérem. Miről van szó?

– Csak személyesen mondhatom el. Bizalmas ügy.

– Kérem, keresse meg a férjemet telefonon – hangzott a hűvös női hang, de a férfi közbevágott:

– Az nem volna helyes, kérem. A telefont lehallgathatják. Ugyanis – halkította le még jobban a hangját Pók Pál – örökösödésről van szó. Egy külföldi személy

komoly összeget hagyott önökre. Többet így nem mondhatok.

– Ó! – hallatszott a meghökkent sóhaj a betonoszlopból. – Bocsásson meg, doktor úr! Azonnal nyitom.

Az ajtó felbűgott és kinyílt. Pók Pál belépett. Végigment a fehér kőzúzalékkal felszórt úton. Az út elkanyarodott a ház előtt, megkerülte az épületet, és egy lépcső aljánál véget ért. A lépcső tetején fodros, csipkés, áttetsző kék köntösben természetes asszony állt.

– Jöjjön csak, doktor úr, jöjjön, és ne haragudjék a bizalmatlanságért! Tudja, egyedül vagyok, és ugye becsengethet akárki. Manapság vigyázni kell! Ez a sok betörés megijeszti az embert.

– Teljesen megértem, asszonyom – menetelt fel a lépcsőn a vöröses hajú –, bizony óvatosnak kell lennünk. Sohasem tudhatjuk, kivel állunk szemben. Bizonyára ön is megérti, miért nem voltam a kaputelefonon keresztül közlékenyebb.

A férfi a lépcső tetején mélyen meghajolt a nő előtt, és megcsókolta az eléje nyújtott illatos kezét.

– Örülök, hogy személyesen megismerhetem, asszonyom, már sokat hallottam önről odakint – dorombolta a betörők főnöke, és átadta dr. Eperjesi Károly névjegyét, amely ugyanolyan hamis volt, mint a haja és a bajusza. Aztán beléptek, és Pók Pál megkezdhette felderítő hadműveletét a lakásban. Közben előadott egy mesét valamiféle külföldi örökségről, mintegy félmillió dollárról, amelynek az ügyintézésével őt bízták meg. A hölgy persze majd elájult a csodálatos összeg hallatán annak

ellenére, hogy sohasem hallott a clevelandi John Kapusztáról, azaz Káposzta Jánosról, akinek vagyonát, egyenes ági utód, azaz gyermek nem lévén, a férje örökölte. Az ügyvéd úr angol nyelvű papírokat mutogatott, amelyek – kiváló hamisítványként – bizonyították szavai hitelességét.

– És most rátérek, nagyságos asszonyom, küldetésem legkényesebb mozzanatára. – És a vöröses hajú körül nézett. – De biztos, hogy kettesben vagyunk?

Az asszony meggyőző mosollyal széttárta a karját: hiszen látja! Mire a férfi bólintott, és suttogva csak ennyit mondott:

– Az örökséget magammal hoztam Clevelandből.

A nő sápadtan a zöld aktatáskára meredt.

– Nem – lehelte a férfi –, nincs itt nálam. Biztonságos helyen tartom. Most megkérdezhetné, asszonyom, miért hoztam magammal az Egyesült Államokból, miért nem intéztem mindent hivatalos úton. A válasz egyszerű: ha az állami szerveken keresztül kapják meg az örökséget, komoly összeget von le belőle az adóhivatal. Legalább a felét. Így pedig az egész összeget csonkítatlanul megkapják.

– Ó! – mondta a nő boldog örömmel, – Ó!

– Mikor hozhatom el, asszonyom? Ma? Holnap? Talán a legjobb volna az esti órákban...

– Ma este sajnos egy nagykövetségi fogadásra kell mennünk. Ezt a programot már nem lehet lemondani. De a holnap jó... Nyolckor?

– Itt leszek. És még egy apróság, asszonyom. Az

örökség biztonságáért külföldi megbízóimnak én felelek... Én felelek azután is, hogy az önökhöz kerül. Nyilván nem tehetnek be egy ilyen összeget a bankba, az túl feltűnő lenne. Itt kell tartaniuk. És a mai viszonyok között, ugye... Ezek a betörések... Van megfelelő rejtékhelyük itthon? Az asszony elégedetten mosolygott.

– Nyugodjék meg! Van. Méghozzá titkos!

– Bocsásson meg az óvatosságért, de komoly összegről van szó. Félmillió dollár nem játék. Nem adhatom oda, ha nem vagyok száz százalékgig biztos, hogy megfelelő biztonsági körülmények közé kerül. Megtekinthetném azt a rejtékhelyet?

A nő egy pillanatig tétovázott. A férje azt mondta, hogy a páncélszekrényt a saját mamájának se mutathatja meg. Reményi Tarján egészen pontosan – szokásos finom modorában – úgy fogalmazott, hogy „az a pletykás anyád biztos azonnal elfecsegné a lökött barátnőinek!”

– Nézze, asszonyom – zárta be az aktatáskáját Pók Pál, mint aki menni készül. – Ha ennek a kis ellenőrzésnek akadályai vannak, semmi gond! Elintézzük az örökséget hivatalosan. A felét biztosan megkapják.

A kapzsóság, a pénzhőség csalja csapdába és teszi tönkre a legtöbb embert.

Az asszornynak is összeszorult szíve, amikor megértette, hogy sokmillió forintot veszíthet, ha gyanakszik. Tehát inkább nem gyanakodott.

– Csak jöjjön, ügyvéd úr! – mosolygott a férfir a kedvesen, mint Piroska a farkasra a mesében, és bevezette az, egyik belső szobába.

Pók Pál egy szakértő pillantással felmérte a helyiség berendezését és tárgyait. Ovális alakú asztal a XVIII. századból. Rajta egy gyönyörűen megmunkált ezüstszele. Nyilván az ékszereknek. Körben szobrok. Festmények a falon. Vajon melyik alatt van a páncélszekrény?

Az asszony azonban nem a képekhez, hanem egyenesen a tükörhöz ment.

– Szezám, tárulj! – suttogta nem túl eredetien a hatalmas, cirádás aranykeretben csillogó üveglaphoz hajolva.

A vörösés hajú hiába lebegtette a füleit, nem hallotta pontosan a varázsszavakat. Mit mondott ez a kövér tyúk? „Ne rám bámulj? Tojás zápulj? Lehányt lábujj?” Vagy micsoda? Pók csak azt látta, hogy a tükör félrecsúszik, mint egy garázsajtó, és mögötte feltűnik a széf. Világos: a tükör mögött mikrofon van, és egy jelmondatra nyílik a titkos zár. De mi az a mondat?

– Nagyon érdekes – kuncogott a betörő negédesen. – Bizonyára egy kedves nevet kell elsuttogni, hogy kinyíljon. Talán éppen a kedves férjuráét?

Az asszony is felkacagott.

– Hohó! Ezt még magának sem árulom el, már megbocsásson!

– Ó, nem is kérdeztem! Miért érdekelne engem, ugye? Nekem csak a biztonság a fontos.

Az asszony a titkos kód számai szerint elfordította a páncélszekrény körtárcsáját. Néhányat jobbra, néhányat balra, majd kinyitotta az apró trezor ajtaját. Abban a pillanatban Pók Pál – mintegy véletlenül – lelökött az ová-

lis asztalról egy kis vázát. A kerámia nagy csattanással landolt a parkettán. A cserépdarabok szétrepültek. Az elgondolás nem volt rossz. El kell vonni az asszony figyelmét, aki így talán nyitva hagyja a páncélszekrény ajtaját. A csel sikerült. Az asszony ijedtében visszahajtotta az ajtót, de nem zárta le a titkos kóddal.

– Bocsásson meg! – kiáltott fel a férfi. – Milyen ügyetlen vagyok! Azonnal ki fogom fizetni.

– Ó, semmi, semmi! Hagyja csak! – mondta az asszony. – Nem volt olyan értékes. Mindjárt összesöpöröm. – És valamit a láthatatlan mikrofonba suttogva kisietett.

A tükörlap visszacsúszott a helyére.

A férfi dühösen csettintett. Az a fránya tükör! Az ezüstös üveglap elé lépett, és hadarni kezdett:

– Ne rám bámulj! Lehányt lábujj! Tojás, zápulj! – A tükör nem mozdult. – Belát hátul! Leány, sántulj! Benyák mátu! Lévéám ráduly!

Az asszony, amikor belépett az ajtón, a tükörrre hajolva találta a vendégét.

– Valami baj van?

– Á, nem – dadogott a férfi. – Csak valami belement a szemembe... És nem látom... Nem érdekes.

Aztán Pók Pál távozott. És ha sietős léptei közben nem éppen a hálóját szövögeti gondolatban, talán észrevesz egy ismerősnek tetsző focizgató fiút az utca másik oldalán.

Az izgatott, boldog asszony félórával később nagy sietve hajtott el kis piros kocsiján. Azonnal és személye-

sen akarta elmondani a férjének az örömhírt. Telefonon nem mert. Ő ugyan észrevette a labdázó srácot, de nemigen törődött vele. Ahogy a kutyával sem. Majdnem elütötte. A kislány, aki a kutyával játszott, felkapta a tacsót, és dühösen bámult az elszáguldó autó után.

Ez történt délelőtt.

Este, amint azt már Pindurka Jolán író nő vallomása alapján tudhatjuk, két férfi – egy lóarcú és egy madárfejű – hatolt be dr. Reményi Tarján házába. A lóarcú, azaz Elek úr, határozottan sietett végig a köves úton, nyomában a madárfejű Perces Bélával, és úgy szaladt fel a lépcsőn, mintha hazajött volna. Nem véletlenül. Pók Pál mérnöki pontosságú tervrajzot készített a házról.

– Csak az a tükör... Az a jelszó... – morfondírozott a banda feje. – Nehéz dió.

– Ugyan, főnök – biggyesztette le a száját Elek úr, aki híres mackósok, páncélszekrény-nyitó betörők leszámoltja volt. Már az üknagyapját is egy páncélszekrény előtt lőtték le, amikor kitört a negyvennyolcas forradalom. Amíg ugyanis a forradalmi tömeg kint ujjongott az utcán, üknap az egyik bankár házában bütykölte a széfet. Nem gondolt arra, hogy ha forradalom van, akkor egy bankár nem az utcán mászkál, hogy jól fejbe verjék, hanem hazamegy. Ráadásul efféle időkben a bankárfélék pisztolyt hordtak maguknál. Az üknagyapa ezt sem tudta. Mondogatta is büszkén a lóarcú: az én üköm a forradalom halottja volt! Majdnem...

Elek úr a lépcső tetején egy pillanatra megtorpant. Az ajtó mellett egy ablak ki volt törve, és az üvegcserepek a földön heverték. Erről a betört ablakról a főnöke nem beszélt. Nem vette észre? Ez szinte lehetetlen. De akkor ki törte be? Elek úr nem tegnap kezdte a szakmát. Rossz sejtelmek támadtak. Gyorsan kinyitotta az ajtót – mi az neki? –, és a kis madárfejűvel együtt besiettek a szobába. A lábuk földbe gyökerezett. A kihajtott tükör mögött a nyitott páncélszekrény üresen ásított a két betörőre. A falon pedig hatalmas zöld betűkkel világított egy festékszóróval felmázolt szó: CALLOK.

Én callok, te callsz, ő call... • Szezám, tárulj! • Kétkarú és félkarú rablók • Dádá a Liliomban

A szemfüles író nő már a Sóhaj utca nyolcas számú háza előtt várta a rendőröket.

– Nyitva hagyták a kaput is – újságolta a mogorva Portorokinak a nyitott kapu előtt. A százados udvariaskodó bólintással fejezte ki a hatóságok köszönetét az értékes információért. Beszélni nem volt kedve. Ha ez is betörés, és nemcsak egy gazdag képzeletű tollforgató víziója, akkor Béjemi alezredes holnap leküzdhetetlen ingert fog érezni, hogy elcseverésszen vele némely nyomozók lehetetlenségéről.

Hecseki kedvesebb volt az írónőhöz.

– Úgy örülök, hogy megismerhetem. Tudja, nagy tisztelője vagyok. Kétszer olvastam *A tehének homloka felhős* című könyvét.

Pindurka Jolán hátrahőkölt.

– De hiszen azt nem is én írtam!

– Kár! – mondta szórakozottan a hadnagy. – Pedig jó volt. – Aztán észbe kapott. – Bocsánat! Szólít a kötelesség – tisztelgett, és egy udvarias testcsellel besurrant a kapun.

Portoroki már az ovális asztal mellett álldogált, és a

zöld színű feliratot nézegette. „Callok.” Mi ez? Mit jelent? Egy név?

– Keressék meg a ház gazdáit! – utasította a szőke bajszút. – Dr. Reményi Tarján Farkas. Ki ez? Orvos?

– Nem – mondta a tizedes –, vállalati igazgató. Már találkoztunk vele. Emlékszik, százados úr? Valaki feljelentette. Zavaros pénzügyek. De kimosta magát. Nem kis összegekről volt szó.

– Mennyit keres egy ilyen igazgató, hogy ekkora házat tud építeni? – morogta Portoroki, de tovább nem foglalkozott a kérdéssel. Végül is ő valódi rablókat keres, és nem gyanús igazgatókat.

– Főnök! – Hecseki beoldalgott a szobába. – Az ajtó mellett betörték egy ablakot. Friss törés...

– Na ne mondja, Hecseki! Itt meg, mint látja, nyitva van a páncélszekrény.

– De azt most törték be.

– Ezt meg most nyitották ki. Vegyen erőt magán, és próbáljon meg olyasmivel foglalkozni, ami az ügyszobához tartozik.

Hecseki körülnézett.

– Jé! – mondta. – Callok! Helyesírásból karó!

– Mi? Mi az, hogy helyesírásból karó? – pattogott Portoroki.

– Nem tetszik látni? – Az efféle *tetszikezéstől* a százados mindig a falra mászott.

– Nem „tetszem”! És fogja be azt az örökké süketelő száját!

Kintről zaj hallatszott. Mintha egy rinocérosz fújtatott volna az előszobában. Megérkezett az igazgató.

Dr. Reményi Tarján hatalmas testű férfi volt. Kockafején tüskésre vágott ősz haj meredt az ég felé, és a sokdioptriás szemüveg mögött olyan kicsinek látszott a szemgolyója, mint egy pontyé.

– Borzalmas! – zihált rémulten. – Borzalmas! A páncélszekrény! Borzalmas! Kiraboltak! Ez is miattad van! Borzalmas!

Az asszony rémulatában a szájához szorította a zsebkendőjét, és megszólalni se mert.

– Ilyen asszony! Ilyen asszony! – fújtatott az igazgató, miközben ide-oda topogott a szobában. – Mit vittek még el? Mit vittek még el?

Hecseki és Portoroki félrehúzódtak.

– Ja? Maguk itt vannak? Találtak valami nyomot?

– Én vagyok a hibás! – robbant ki az asszonyból a sírás. – Én engedtem be! Én mutattam meg neki a páncélszekrényt! – És el-elcsukló hangon elbeszélte dr. Eperjesi Károly látogatását. A férje közben akkorákat sóhajtott, mint egy víziló, és hörgő megjegyzésekkel kísérte a történetét. „Te örült! Szerencsétlen! Megbolondultál? Egy örültsel éltem együtt” stb.

Bizony gyakorta előfordul, hogy a házastársak éppen a bajban nem tudnak összetartani. Vagy nem szeretik egymást, és ez éppen akkor derül ki, amikor a legnagyobb szükség volna a másik megértésére és segítségére.

– Szóval vörösés hajú, pamacsbajszú, zöld aktatáskával – ismételte Portoroki. – Mindig ugyanaz a trükk.

Hecseki közbe akart szólni, hogy Rácsalmásiéknál nem így történt, de a százados leintette.

– Most ne fárasszon! – aztán az igazgatóhoz fordult. – Mit mond magának ez a név a falon?

– Callok! – meresztette ki a szemét dr. Reményi Tarján, miközben egy zsebkendővel az arcát törölgette. – Callok. Nem, nem ismerek ilyen nevűt.

Az asszony rémulten pillantgatott hol a férjére, hol Portorokira. Ahogy Hecseki az imént, ő is észrevette, hogy ebben a szóban *s* betűből kevés van, *l* betűből pedig sok. Nem *Callok*, hanem *csalók*!

Bizony, Marci nem a helyesírás világbajnoka volt. Első osztályban a tanító néni azt mondta, hogy a *száll* szó két *l*-lel írandó, mert a madárnak két szárnya van. „Igen? – kérdezte Marci. – És akkor a *lovat* négy *l* betűvel kell írni?”

Gondolom, azt már mindenki kitalálta, vagy legalábbis megsejtette, hogy a betörést Munyika és „bandája” követte el. Csak a részleteket nem ismerjük. Ámbátor az is kitalálható.

Amikor az asszony elsietett, hogy a férjének személyesen számoljon be az öröklés örömteli eseményéről, Eszter pórázra kötötte a kutyát, és becsengetett a házba. Neki kellett ellenőriznie, hogy nem maradt-e otthon valaki. A csengetésre senki sem jelentkezett. Eszter elindult az utca felső vége felé. Ez volt a jelzés. Pindurka Jolán, az állandó munkaundorban szenvedő író, aki éppen az ablaknál állt, mint mindig, egészen elzárkózott a kedves utcai jelenet láttán. Szőke hajú copfos

kislány, úgy tizenkét éves és egy kerek fejű, világos szemű kisfiú idősebb, tiszteletreméltó hölgyet tol felfelé egy fényesen csillogó tolószékben. A hölgy barna ruháján hófehér gallér világít. „Gyönyörű – suttogetta az író. – Ezt meg kell örökíteni! Ez egy novella! Már tudom is a címét! *Hárman a lejtőn!* – És rögtön az író-gép elé vetette magát, hogy el ne szálljon az ihletett pillanat.

Ez volt a banda szerencséje, mert ha az író az ablaknál marad, nem gyanakodott volna később a felnőtt betörőkre. Mert ismerte volna a valódi tetteseket.

Az előzetesen megbeszélte a második pontja következett.

Bálint – merthogy ő volt az utca másik oldalán focizó fiú – két kézre fogta a labdáját, és mint a mérkőzésen partdobásnál szokás, szabályszerűen áthajította a focit az igazgató birodalmával szomszédos ház kerítésén. A labda a bokrok közé esett. Bálint becsengetett a sárgára mázolt kapun, és hamarosan ősz hajú bácsika topogott elő, aki némi morgolódás után megengedte, hogy a fiú megkeresse a kertben a labdát. Természetesen ő is segített, már csak azért is, hogy szemmel tartsa a legényt, nehogy letapossa a virágokat. Eközben persze nem láthatta, hogy a kapun beoson két gyerek: egy torzonborz fejű nagyobb és egy kisebb fiú.

Tamásnak és Marcinak gyerekjáték volt megmászni a két kertet elválasztó alacsony betonfalat. A verandaajtót ugyan nem tudták kinyitni, de Tamás krimiken nevelkedett elméjén ez nem fogott ki. Levette az ingét, bele-

csavart egy követ, és benyomta a kisablakot. Alig hallatszott a törés zaja. Gondosan kiszedték az üvegeket, aztán Marci bemászott. Tamás is megpróbálta követni, de ahol a Fabula csemete befért, ott Tamás csak a fejét dughatta át Marci, a nagymama határozott utasítása szerint, azonnal a páncélszekrény kereséséhez fogott. Közel sem izgult annyira, mint Rácsalmásiéknál.

Végigkopogtatta a falakat – „ahol kong, ott a lyuk” –, megmozgatta a képeket, félrehúzta a faliszőnyegeket, de sikertelenül. Tamás persze nem tudta tartani a száját.

– Megvan? A képek alatt nézted? És a szekrény mögött? Nincs? Megáll az eszem! Hogy te milyen ügyetlen vagy! Ha én bent volnék...! Keress valami értékeset!

Marci azonban nem adta fel ilyen könnyen a harcot. Átszaladt a többi helyiségbe, a hálóba, az ebédlőbe, a konyhába, a márvánnyal kirakott fürdőszobába, de hiába. A beépített páncélszekrénynek nyoma sem volt. A nagyszobába visszatérve megállt a nagy tükör előtt. Vágott két-három ijesztő grimaszt, aztán rálehel az üvegre, és élvezettel figyelte, hogy a lehelet nyomán támadó homályos folt milyen gyorsan eltűnik a hideg felületen.

– Abrakadabra – lehelte a tükör felé. – Én vagyok Ali baba! Nyílj meg...

– Mit hülyülsz már? – sziszegte kintről a torzonborz. – Hozd a videót!

Marci megrántotta a vállát, és búcsúzóul kivicsorította a fogát, kimeresztette a szemét, hogy olyan ijesztő legyen, mint negyven rabló egyszerre.

– Szezám, tárulj! – hörögte, aztán fenékre zökkenjtében, ahogy a tükör félrecsúszott.

– Mi van? Mi az? – vakkantott Tamás a furcsa zajra, de Marci nem bírt válaszolni, olyan sűrű csuklás fogta el.

A páncélszekrény! A hűvös acélkék színű trezor hívogatóan fénylett. Marci a bankrablós filmekből tudta, hogy az ajtón található tárcsán kellene valamit csavarogatni, de hogy hányat és merre? Lesz, ami lesz! Hátha ez is úgy működik, mint a tükör! Kivicsorította a fogát, kimeresztette a szemét, és felhördült:

– Szezám, tárulj! – Aztán megrántotta az ajtót, és ismét majd hanyatt esett. Az ajtó kinyílt. (Miután a háziasszony elfelejtette becsukni, mint tudjuk.) Odabent kötegni ezresek, vastag borítékok és egy tálcán ékszerek heverték.

– Na! – hallatszott Tamás nyikorgása. – Na mi van? Találtál valamit?

Marci becsukta a száját, aztán összehajtogatott műanyag tasakot vett elő a zsebéből. A tasakot kinyitotta, és mindent beleszórt, amit a páncélszekrényben talált. Indult volna tovább, hátha talál még valamit, de egy alig hallható dúdolás megállította: „Jaj, de csúszik ez a banánhéj...”

– Hol vagy már! – Tamás acsarkodott. – Veled se jövök többet betörni! Gyere már! Nem hallod?

Marci egy pillanatig tétovázott, majd előkapott az ingéből egy festékes spray-t, és nagy zöld betűkkel sietősen a tapétára fröcskölte a szót: csalók. Pontosabban CALLOK. Aztán az ablakhoz sietett és kimászott.

A szomszéd ház kertjében Bálint még mindig a labdát kereste. Elég nehezen tudta megfogni, mert amikor megtalálta, mindig továbbbrúgta egy-két bokorral, hogy húzza az időt. A bácsi a nyomában járt és szentséget:

– Bedobtad te azt egyáltalán? A szentségit a fejednek! Lejárod nekem itt az egész füvet!

Nagy dühében nem vette észre, hogy a két fiú kioson a kapun.

Amikor odakintről felhangzott „Az én babám egy fekete nő” dallama, Bálint rögtön megtalálta a labdát, elnézést kért, és a csapat eltűnt a Sóhaj utcából, hogy a rejtekhelyre vigye a kincseket. A rejtekhely pedig igazi és titokzatos rejtekhely volt. Még Hecsekinek is száz év gondolkodási idő kellett volna, hogy megtalálja. Én sem árurom el, hogy a gyerekek hová dugták a rablott holmit. Még valaki odamegy és elviszi, mielőtt vége lenne a történetnek, aztán itt állok egy fél regénnyel megfürödve.

Annyi azonban elmondható, hogy a Rácsalmásitól elhozott kazettát a banda nem bírta kinyitni, így Marciék azt sem tudhatták, hogy milyen értékes, titkos füzet rejlik benne. De a Reményi Tarján-házban zsákmányoltaknak örülhettek: hatmillió forint készpénzben, továbbá három arany karkötő, nyakláncok, gyűrűk, miegymás, a nagymama szerint legalább másfélmillió forint értékben. A lakást már a markukban érezték. A borítékokban pedig számlák voltak, azok a bizonyos hamisított számlák, amelyekről Rácsalmásiék előtt a munkásruhás beszélt. A banda számára ezeknek nem volt értéke. De nem dobták el.

Persze ha tudják, hogy dr. Reményi Tarján az egész házát odaadta volna azokért a papírokért, nem a pénznek meg az aranynak örülnek. A nagydarab ember ugyanis jól tudta: ha ezek a számlák a rendőrség kezébe kerülnek, és valaki észreveszi, hogy hamisak, ő mindent elveszít: hivatalát, vagyonát, de még a szabadságát is. Úgyhogy neki sem volt más lehetősége, mint Rácsalmásinak: a nyomozóknak nem árulta el, hogy a rablók mit loptak el, és elhatározta, hogy a föld alól is előkeríti páncélszekrénye fosztogatóit.

– Most megkeressük apátokat – mondta az öregasszony ama bizonyos titkos rejtékhely elhagyása után. – Még az is lehet, hogy megint nagymama lettem, aztán a nagy munkában nem is tudok róla.

Fabula Antalt a Vidám Park játéktermében találták. Mellékmunkája volt ez neki, ellenőrizni a gépeket meg a játszózókat, nem fessegetik-e a szerkezetet, nem próbálják-e játék helyett csavarhúzóval kiszedni a pénzt. Ha befejezte a kenguruk, a hegyi kecskék meg az egyéb rábízott állatok almozását, akkor átmehetett az állatkerttel szomszédos játékparadicsomba. Szakállas Ignácné persze igencsak csodálkozott volna, ha vejét a felügyelői poszton találja, amint éppen felelősséggel hordozza végig komoly tekintetét a játszó sokaságán. A derék Fabulát nagyobb valószínűséggel lehetett megtalálni egy villogó szekrény mellett, amellyel éppen elkeseredett küzdelmet vív, hogy családja boldogulását végleg és mindörökre megoldja. A nagymamának nem kellett csodálkoznia. A komoly férfi, két (vagy három?) gyer-

mek apja éppen a félkarú rablóval birkózott. Ha valaki netán nem tudná, „félkarú rabló”-nak nevezzük azt a játékot, amelynek egyik oldalán egy kar mered felfelé. Ha játszani szeretnénk, a kart le kell rántani, majd amikor egy kattanással visszaemelkedik eredeti állapotába, mindenféle színes ábrát fordít egy üveglap alá. Ha a színes ábrák egy bizonyos sorrendben állnak, akkor a kart rángató személy nyer. Ha nem állnak sorrendben, akkor veszít. Azt már tudjuk, hogy miért *félkarú* ez a játék. Azt pedig, hogy miért rabló, mindenki kitalálhatja. Fabula Antal egy óra alatt annyi pénzt dobált a gépbe, amennyit egy nap alatt keresett az állatkertben. Néha visszanyert néhány forintot, aztán elveszítette azt is. „Most mindent visszanyerek – gondolta, amikor újabb pénzértmét vett elő. – Még egyszer meg kell próbálnom.”

Észre sem vette, hogy családja csendben körülveszi. Csak akkor morgott egyet, amikor Marci véletlenül meglökte a karját.

– Nem látja, hogy játszom?! – pillantott hátra, aztán visszafordult a gép felé. Úgy is maradt, mozdulatlanul.

– Szervusztok! – fordult meg hirtelen vidám mosollyal. – Meglátogattatok? Ez kedves. Éppen a gépet ellenőriztem...

– Láttuk! – mondta a nagymama. – És mennyibe került az ellenőrzés?

A játék átlátszó perselye tömve volt tízforintosokkal. Fabula lehajtotta a fejét. Az anyósának még hazudni sem tudott rendesen. Marci a géphez állt, elővett egy tízforintost, és bedobta a keskeny résbe.

– Kár volt – dörmögött Fabula –, ez egy rabló. Kiloja az ember szemét. Inkább vettél volna magadnak belőle kiflit.

Marci megrántotta a kart, aztán megcsavargatta a színes ábrákat beállító gombot, és a következő pillanatban kétmaroknyi pénzérme hullt ki a gépből.

– Na, látjátok! – kiáltott fel Fabula Antal. – Ugye, megmondtam, hogy érdemes bedobni még egy tízforintost! Nem szabad feladni olyan könnyen! – És már nyúlt a pénz után, markolta volna, ha az öregasszony nem üt a kezére.

– Pardon! Ezt nem maga nyerte, uracskám! Ez a mi vacsoránk és reggelink a héten. Marci, tedd el! Egyébként, ha megkérdezhetném, nem tud valamit a kedves feleségéről? Vagy ma csak a félkarú rablókkal foglalkozott?

Fabula Antal beharapta a szája szélét, aztán megfordult, és szélsebesen elrohant.

Tudta, hogy valamit elfelejtett!

A valódi rablókkal nem lehet úgy játszodozni, mint a félkarúakkal. Pók Pál és bandája vészjósló csendben ült a Liliomban. Az alvilág is egy világ. Az alvilágnak is megvannak a maga törvényei. És akik nem tartják be, nem kerülhetik el büntetésüket. Nagy pofonok lógtak a levegőben.

A Liliomban a betörőkön kívül csak egy fiatal pár ült. Összehajolva sugdolóztak a kávéjuk felett. Az alacsony, sápadt pincér a négy férfi asztalánál álldogált.

– Azt hiszem, tegnap tévedtél – mondta halkán Pók –, ez most profi munka volt. Tudták a titkos jelszót. Megtalálták a páncélszekrényt. Van valami mondanivalód?

– Nem tehetek róla, főnök. Beszéltem Satuláékkal. Satuláék sose vertek át. – A pincér homlokán nagy izzadságcseppek jelentek meg. – Satula azt mondta, neki megvan a maga területe, nem horgászik mások stégjén.

– Nagyon izzadsz. Többet kellene mosakodnod. A legjobb, ha az ember rendben tartja a bőrét.

– Főnök, én csak azt mondtam, amit ők állítottak. Mi hasznom lett volna a hazugságból?

– Ezt kérdem én is.

– Nem tegnap óta ismer, főnök. Nemegyszer segítettem már...

– Lehet, hogy romlik a hallásod. Valaki bedugta a füledet néhány forinttal.

A pincér fehér szalvétát gyűrögetett a kezében, miközben egy izzadságcsepp a mellére pottyant. Csincsek, a kövér, részvevően mosolygott rá: nem jól áll a szénád, fiú! – ezt sugallta a vigyor. A lóarcú Elek úr a körmét piszkálgatta. A madárfejű bólogatott: a verekedésben nem volt bajnok, de szurkolni tudott.

– Főnök! – könyörgött a pincér.

– Mit mond neked az a név, hogy Callok?

– Callok, Callok. – A pincér összeráncolta a homlokát, ahogy ijedten kutakodott az emlékezetében. Aztán felderült a képe. – Czallák talán! A félszemű Czallák! Satuláék bandájából.

Pók Pál a lóarcúra nézett. Elek úr tétován bólintott.

Éppen Czallák is lehet. Az az analfabéta a saját nevét sem tudja leírni.

Persze ahhoz falrengetően buggyantnak kell lenni, hogy valaki aláírja a betörését.

– Hozz négy konyakot! De kísérő nélkül – vetette oda a bandafőnök, és a pincér megkönnyebbülten el-sietett.

– Tudjátok, hogy nem kedvelem, ha valaki a zse-bemben kotorászik. Különösen, ha sok pénzt vesz ki. Hogy van az anyósa, Elek úr?

A lóarcú a zsebébe nyúlt. Megtapogatta bokszere-bütykeit.

– Köszönjük, jól – morogta, és a bejárat felé pillan-tott. Narancssárga öltönyben, fehér ingben és világos-kék nyakkendőben napbarnított arcú férfi lépett be a Liliomba. Mögötte két tagbaszakadt figura állt. Az egyi-ken szemüveg volt, bal szemén fekete, jobb szemén vilá-gos üveggel. A napbarnított férfi Pókék felé mosolygott, majd az asztalhoz lépett. Erős kölniillatot árasztott.

– A legjobbakat! – köszönt barátságosan. – Hallom, bosszúságod volt. Remélem, már tudod, ki okozta.

– Sejtem – mondta Pók Pál. – És te, Satula? Te jól vagy?

– Köszönöm kérdésed – mondta a narancssárga öltö-nyös. – Nem panaszkodhatom.

– Hello, Czallák! – intett Csincsek a szemüvegesnek, aki visszavigyorgott. – Le tudod már írni a neved? – A szemüveges arcáról lelohadt a vigyor.

– Mi van, Csincsek? – fuvolázott Satula. – Írni ta-nulsz?

– Nem – mondta Pók Pál. – Csak nem szereti, hogy-ha mocskos nevekkkel fröcskölnek tele a falat.

– Azt én sem szeretem – mosolygott a napbarní-tott. – De azt sem, ha valaki a zsebében tartja a kezét beszélgetés közben. – És a lóarcúra nézett.

– Ebben egyetértünk – lehelte Pók Pál. – De a leg-rondább az, ha valaki az én zsebemben tartja a kezét.

Satula felnevetett.

– Bajban vagy? Adhatok tanácsot?

– Nem – mondta Pók. – Inkább én adnék neked.

És Elek úr már ütött is. A következő pillanatban a Li-liom egy többmenetes – gong és szünet nélkül tartott – ökölvívó-mérkőzés színhelyévé vált. Satulát az első ütés a kávéjuk fölött sugdolózó ifjú pár közé röpítette. A sze-relmesek rémülten menekültek az utcára. A többi ütés következményét nem lehetett már ilyen pontosan fel-mérni, és videofelvétel sem készült a meccsről, hogy visszajátszás és lassítás segítségével leltározni lehessen a pofonokat. Csupán a rendőrség megérkezésekor, az összkép számbavételével lehetett volna értékelni a mér-kőzést és pontozni az egyes versenyzőket. Pereces Bélát, a madárfejűt egy jég szekrénybe gyömöszölve találták. Elek úr négy elsötétítő függöny alatt feküdt. A többiek festői rendetlenségben heverték az összetört székek és asztalok között. Csak Pók Pál nem volt sehol. A banda-főnököt a pincér még a rendőrök érkezése előtt bevon-szolta az italraktár ládája mögé.

7.

*Lakást keresünk • Főzőlapösszkomfort • A komoly
vevők • Alagsor II.*

Úgy csúszkálunk ide-oda az időben, mint Bence a jégen. A rendőrök este fedezték fel a betörést, ezután mi a gyerekekkel aznap délelőtt „törtünk be”, majd újra dr. Reményi Tarjánt emlegettük, aki csak az alkonyi órákban vehette észre a számlák eltűnését. Ezt követően ismét délidő volt minálunk, hiszen akkor találtuk meg a Vidám Parkban Fabula Antalt. Majd sor került az esti verekedésre, és most – ki nem találnátok! – délután van újra. Aznap délután. A lakáskeresés délutánja.

A harmadik Fabula csemete még nem született meg, de a mama jól van, és csókolja az ő okos, szófogadó picinyeit. Ezt a nagymamának egy kedves kórházi ápolónő mondta telefonon, amikor a Vidám Parkból felhívták a szülészet.

– Akkor minden rendben! – nézett szét seregén Szakállas Ignácné. – Az ő dolga a szülés. A mi dolgunk a lakáskeresés.

És elindultak. Persze nem csak úgy vaktában, hogy bemegyek ebbe meg abba a házba, megkérdezem: van-e eladó lakás – hanem fellapozták az aznapi újságok hirdetési rovatát. A hullámvasút mellett ültek egy padon, a

rejtekhelyhez közel, mert olyan jó érzés volt lakást válogatni alig kéznyújtásnyira a „nagy” vagyontól.

Bori olvasta fel a hirdetéseket egyenként, aztán közösen megbeszélték a részleteket... Illetve *megbeszélésnek* éppen nem nevezném...

– „Budapesthez közel...” – kezdte Bori. Marcinak már ennyi is elég volt, hogy közbevigjon:

– Nem megyek vidékre!

– Nem biztos, hogy vidék – mondta Bálint.

– Most nektek veszünk lakást, vagy nekünk veszünk lakást? – kérdezte Marci, és miután a fekete szemű fiú nem felelt, lezárta a vitát. – Nem megyünk vidékre! Tovább!

A nagymama gyöngyöző kacajt eresztett a levegőbe. Tetszett neki unokája határozottsága. Ez az ő nevelése volt.

– „Lakótelepi kétszobás...” – kezdte Bori, de Marci megint leintette.

– Nem megyünk lakótelepre. Apu mondta. Én is mondom. Tovább!

Az öregasszony ismét galambriasztóan vihorászott.

Bori folytatta:

– „Harmincmillióért...”

Most a nagymama szólt közbe:

– Ugorj, fiam! Ennyi pénz a világon sincs. – És nevetett.

– Mi kerül egy lakáson harmincmillióba? – mélázott Tamás.

– Biztosan automata vízvezetője van – mondta

Marci. – Ha előnti a víz, automatikusan kiszivattyúzza egy motor, és nem kell dugó a lefolyóba.

A nagymama majdnem kiesett a tolószékéből, úgy nyerített.

– „Másfél szobás...” – kezdte ismét Bori, de nem is folytatta, mert tudta, hogy az öccse leinti. Így is történt:

– Nem megyünk kicsibe.

– Marci – kérdezte Bálint –, nem akarsz egy kicsit hullámvasutazni, amíg mi átnézzük az újságot?

Marci nem akart. Végül mégiscsak sikerült hatvan hirdetésből három megfelelőnek látszót találni.

„Két és fél szoba összkomfort Budapest legszebb helyén...” – így kezdődött az első ajánlat.

A cím alapján egy keskeny, sötét utcába jutott a kis csapat, valahol a Duna és a híres Múzeumkert között. A házat vastag gerendákkal dúcolták alá, a bejáratnál a fal már régen elvesztette a vakolatot, meztelen téglák vöröslöttek a látogatókra. A lakás a földszinten volt, ajtaja és ablakai a szűk udvarra nyíltak.

– Az alagsornál jobb – mondta Marci tétován, de a társaság többi tagja nem volt ennyire feldobva a látványtól.

– Rukkoljunk be, ha már itt vagyunk – kászálódott ki a tolószékéből a nagymama, és becsengetett.

Idősebb, borostás arcú férfi nyitott ajtót bárgyú vigyorral és némileg bizonytalanul álldogálva a lábán. Kissé meglepődött, amikor megpillantotta a tíz gyereket és az öregasszonyt.

– Maguk mind... – dadogta – mind itt akarnak lakni?

– Igen – mondta az öregasszony –, körülbelül. Mínusz 2–3 fő.

– El fognak férni... – mondta a férfi az ajtóban álldogálva, és biztatóan vigyorgott. – Most mind be akarnak jönni? Úgy... úgy értem: egyszerre?

– Van rá mód? – kérdezte az öregasszony.

– Hogyne! – emelte fel kezeit a férfi. – Ha kijövök!

A gyerekek a nagymama vezetésével bevonultak a lakásba. A tenyérnyi előszobából, amelynek a sarkában egy elektromos főzőlap hevert a földön, egy szekrénnel kettéválasztott helyiségbe léptek. A szoba végén mocskos függöny mögött egy dívány hevert. Sötét volt a lakás, és olyan szag terjengett, mintha két mázsa halat három éve tárolnának az ágy alatt.

– Mondd, öcsikém – suttogetta Bori –, ez megfelel?

„Két és fél szoba összkomfort Budapest legszebb helyén...”

– Hol az összkomfort? – Marci úgy tett, mintha az lenne a legnagyobb problémája.

– Nem láttad a főzőlapot? – rötyögte Tamás. – Az az *össz komfort*.

A férfi bedugta a fejét a nyitott ablakon. Nagy elégedettséggel nézegette a vendégeit.

– Hogy tetszik? Ugye, milyen kényelmes kis lakás? Ide be lehet tenni még öt-hat ágyat is! Emeletesből többet.

A gyerekek alig bírták visszafojtani a nevetésüket, de a nagymama oldalba bökte őket. Csitt! Végül is ez az ember itt él. Nem lehet valami nagy öröm az élete. Talán azért is iszik ennyit.

– Nem rossz – mondta az embernek –, de mi keleti fekvésűt keresünk. Azt szeretnénk, ha a lakásunkba reggel besütne a nap.

– A nap? – rökönyödött meg a férfi. – Itt a Duna-part. Oda ki lehet menni. Oda aztán reggeltől estig besüt.

A második lakás megfelelt Fabuláék igényeinek. Három szoba. Kettő külön bejárattal. Világos lakás, ha nem is keleti fekvésű, de délután néhány órán át ide süt a nap. A tulajdonosnő fején nagy tömeg hajcsavar kunkorodott. Nehezen engedte be lakásába a csapatot. Először kikukkantott az ajtó kémlelőnyílásán, szemügyre vette a nagymamát és az aprónépet, majd kikiabált. Megkérdezte, hogy mi járatban vannak. Ezután kinyitotta a felső zárat, az alsó zárat, majd leakasztotta az ajtót tartó láncot.

– Bocsássanak meg – udvariaskodott –, de mostanában olyan sok a betörő. Az ember nem tudhatja, milyen áruhában próbálkoznak. Persze rögtön gondolhattam volna, hogy egy felnőtt rabló nem öltözhet gyereknek, hihhi!

A banda vele nevetett. Tényleg! Egy felnőtt rabló nem nagyon öltözhet gyereknek. És egy gyerek rabló?

Ezután a csavaros eszű és hajú hölgy végigvezette őket a lakásán. Mindent megmutogatott, a nagymama pedig mindent lefitymált. Azt játszotta el, amit a piacon szokott zöldség- vagy gyümölcsvásárlásnál.

– Szép nagy szoba – mondta a hölgy.

– Befér ebbe két ágy? – méregette a nagymama.

– Világos a konyha – mondta a hölgy.

– Igen? Tessék már felkapcsolni a villanyt, mert nem látom a gáztűzhelyet! – így a nagymama.

– A fürdőszobában beépített kád van.

– Azt nagyon nehéz javíttatni.

– Miért kellene javíttatni?

– Ó, kérem, a kádak gyorsan romlanak.

– Most tapétáztattam.

– Erre tetszik gondolni, ami fel van hólyagosodva?

– Két szoba külön bejárattal.

– Kár. Az egybenyíló szobák sokkal tágasabbnak látszanak.

– Ez a kettő egybenyílik.

– Sajnos át kell járni majd egymáson.

– Nálunk központi a fűtés.

– Azt sajnos nem lehet szabályozni. Hol hideg van, hol meleg, és drága.

A gyerekek csak a fejüket kapkodták. Muniyikának megártott a nap? Hiszen ez egy jó lakás. Végül a tulajdonosnő is megelégtelt a sok kifogást.

– Nem kötelező megvenni, kérem, ha nem tetszik.

– Jaj, kedves asszonyom – csilingelt a nagymama –, erről nincs szó! Csak a hibákról meg ne feledkezzünk a nagy dicsőítésben! De egyébként se én döntök. Nem én! Hanem az unokám. – És Marcira nézett.

Marci megrántotta a vállát.

– Láttunk már szebbeket is – dünnyögte, és nem szakadt le a mennyezet. – Emlékeztek? A Körúton! Négy-szobás volt és keleti fekvésű. Az igen!

– Akkor miért nem azt vettétek meg? – csapott le a csavaros hölgy, mert ő sem most jött le a falvédőről.

– Mert a tulajdonos nem szerette a kutyákat – mondta nyugodtan Marci. – És kutyautókkal nem kötünk üzletet. A néni szereti a kutyákat?

– Szeretem – motyogta a hölgy lenyűgözve. – Neked milyen kutyád van?

– Egy ilyen nagy, vékony lábú *újfullandi* agár, de fajtiszta vizslaszülőktől. Igen, és már több versenyt megnyert, most fogjuk vinni a világbajnokságra.

– Talán térjünk vissza a lakásra – szólt közbe a nagymama. – Mennyi az utolsó ár?

– Tizenötmillió – mondta a hölgy, de mikor látta, hogy a látogatói elnémulnak, hozzátette: – Persze, ha komoly vevőkről van szó, esetleg tárgyalhatunk: engedhetek az összegből valamennyit.

– Komoly vevők vagyunk – mondta Marci. – Megvesszük a lakást ötmillióért.

A harmadik elfogadható lakáshirdetés így szólt:

„Hatvan négyzetméteres, szabadon alakítható lakás, kertre nyíló ablakokkal eladó. Kakukk Zsolt, Pék tér 7.”

– Szép nagy lakás lehet – biztatta saját magát is az öregasszony, míg a Pék teret keresték.

– Hatvan négyzetméter – mondta Bálint. – A mi lakásunk is akkora.

– Kertre néz az ablak – bólintott Bori. – Anyu biztosan örülne neki. Mindig egy kertre néző lakást szeretett volna.

– A neve is jó: Kakukk Zsolt – jegyezte meg Tamás. – Ilyen neve csak rendes embernek lehet.

– Igen – mondta Marci –, és a rendes emberek nem szoktak sokat kérni egy lakásért.

Ebben a többiek nem voltak olyan biztosak.

A Pék tér hetes számú háza háromemeletes épület volt, nagy ablakokkal és boltozatos bejárattal. Bent az udvaron kis ágyasokban virágok nyíltak. A banda tagjainak szívét melegség járta át. A lakók névsorát a frissen felmosott lépcsőfeljárt mellett találták meg.

– Megvan! – kiáltott fel Bori. – Kakukk Zsolt, házmester, alagsor 1/a.

A gyerekek arcáról lehervadt a mosoly. Ez már sok volt egy napra. Csak az öregasszony nem veszítette el a hidegvérét.

– Na, hazaérkeztünk, csimotáim! El ne szaladjatok!

Az alagsorba keskeny lépcsősor vezetett. Nedves falak, félhomály, pókháló, mint otthon.

Vékony, mosolygós fiatalember nyitott ajtót, mögötte feltűnt a felesége is, másfél-kétéves gyerekekkel a karján.

– Tessenek bejönni – tárta szét karját a férfi. – Erről a lakásról lenne szó, igen. Szárítóhelyiség volt régen, hatszor tíz méteres, ahogy a hirdetésben írtuk, de ezt be lehet osztani tetszés szerint két szobának vagy háromnak... A fűtés központi, és itt mindig meleg van, mert én fűtök. Ugye, aki itt lakik, az házmester és fűtő is egyben, ezért külön pénzt kap. De ez nem jár sok munkával, az ember reggel befűt, délben még rádob néhány lapát szenet. Havonta egyszer fel kell mosni a lépcső-

házat, naponta lehozni a szemetet, de az csak öt perc, kibírható. Szép, világos kis lakás, az ablak a kertre nyílik, tessenek kinézni!

A nagymama kinézett. Az ablakok valóban a virágos ágyasokra nyíltak. A Fabula gyerekek bénán álldogáltak. Egy kicsit úgy érezték, mintha otthon volnának, és ez a két felnőtt az ő apjuk és anyjuk lenne, csak tíz évvel ezelőtt. A kisbaba pedig talán Bori lehetne csecsemőként. A fiatalember és a fiatalasszony mosolyogtak.

– Ne zavarja magukat, hogy ez a lakás egy kicsit lejjebb van, mint a föld felszíne – magyarázta a férfi. – Meg lehet szokni. A falak nem nedvesek, a szigetelés tökéletes, mi már évek óta itt lakunk. Csak azért akarjuk eladni, mert vidékre költözünk. A gyerekek egészségesebb levegőre van szüksége... kicsit köhög.

Kicsit köhög – nézett a sápadt babára a nagymama. Ezt a *kicsi köhögést* már ismerte. Az efféle *kicsi köhögéssel* kell lélekszakadva a kórházba rohanni éjszaka, ha a gyerekek fulladozik, mert asztmás.

– Tessenek leülni – mondta a fiatalasszony, és a gyereket befektette a járókába. – Megkínálhatom az ifjúságot egy kis keksszel?

– Köszönjük, nem kérünk – mondta Bori, és majdnem elsírta magát.

– Fürdőszoba sajnos nincs – mondta a férfi –, de van egy nagy dézsa. És egy üst is. Abban félóra alatt megmelegszik a víz, ha alágyújtunk. Nálunk mindig nagy családi pancsolás van. Borika nagyon élvezi.

Ez már a nagymamának is sok volt.

– Borikának hívják a kicsit?

– Igen, Borbála – mondta büszkén a fiatalasszony. – Szép név, nem?

– Kisfiuk még nincs? – kérdezte Marci.

– Kisfiunk? – nevetett a férfi. – Nem, az még nincs.

De hamarosan talán majd lesz.

– És hogy fogják hívni? – pislogott a gyerek.

– Bélának, úgy tervezem. – Marci megnyugodva felsóhajtott. – Bár a feleségemnek a Marci név jobban tetszik.

Marci a nagyanyja karjába kapaszkodott. Ez most ugye egy nagyon buta vicc!

– Nem kérünk érte megfizethetetlen összeget – haddarta a férfi. – Másfélmillióra gondoltunk a feleségemmel, mert ennyi kell, hogy befizessünk a vidéki lakásra. De ha egyszerre nem tudják kifizetni, lehet esetleg részletekben is.

Csend lett. Marci szája remegett. Szemét gonoszkodva összehúzta.

– Dugó? – tette fel jeges hangon a kérdést. – Dugó van?

A férfi elkomorodott.

– Dugó? Milyen dugó?

– Bedugó! Lefolyóba való.

A férfi tétován bólintott. A fiatalasszony a szeméhez kapott, letörölte kicsorduló könnyét, és a járóka felé fordult.

– Fából? – érdeklődött Marci.

– Fából – motyogott a férfi.

– És... – Marci nem nyugodott – gyakran feljön a víz?

– Nem – suttogta a férfi. – Kéthavonta.

– Akkor ez mégiscsak jobb, mint a miénk – szólt közbe a nagymama, és vasvillaszemekkel Marcira nézett.

A kis csapat elhallgatott. A férfi szívott egyet az orrán, és kinézett az ablakon. A kertre.

– Ugye azt mondta... másfélmillió kellene? – kérdezte rekedten Szakállas Ignácné, és a hajából kivette, majd visszatűzte a két hajtűt.

– Nagyi! – Marci megfeszült, mint egy ugrásra kész leopárd. – Azt nem!

A baba köhögni kezdett. Úgy hangzott, mint egy kiskutya ugatása, hosszú, hörgő lélegzetvételekkel megszakítva. A fiatalasszony kiemelte a csecsemőt a járókából és magához szorította. A kislány arca elvörösödött.

– Hozd a nyugtatót... meg a teát! – kiáltotta a fiatalasszony a férfinak. – Borikám! Kicsim!

A nagymama a gyerekekre nézett. Bori bólintott. A többiek is. Csak Marci állt ökölbe szorított kezekkel némán, mint a tagadás szelleme.

Az öregasszony megfogta fiúunokája vállát.

– Hagyj békén! – kiáltott a gyerek. – Hagyjatok! – És kirohant az udvarra, a szabad levegőre, mint egy udvarias kézigránát, ami nem akar a szobában felrobbanni.

8.

*Bonbon banditáknak • Ki repül be a kalitkába? •
Az ijedős, a fafejű és a vidám • Hecseki mindent tud,
de minek?*

Portoroki reggel bal lábbal kelt fel. Homály ült az agyán. Rossz álmai voltak. Hecsekivel álmodott. Pedig ma frissnek és nyugodtnak kell lennie. Ki akarta hallgatni a verekedős betörőket, és ezekhez a nehézfiúkhoz nagy adag hidegvér és ravaszság szükséges.

A szőke bajszú tizedes az íróasztal mellett várta főnöke parancsait.

– Hozzanak egy doboz bonbont!

– Igenis! – indult a szőke bajszú az ajtó felé, de hirtelen megállt, és tétován megfordult.

– Mit hozzak, százados úr? Bombát?

– Itt mindenki süket? Bonbont!!! Egy doboz desszertet! Csokoládét!

– Igenis! – kapta fel a fejét a tizedes, mintha a legtermészetesebb lenne, hogy a főnöke a szokásos gyulai kolbász helyett édességet reggelizik. – És valami üdítőt esetleg hozzá? Ásványvizet, sört?

– Bonbon! Bonbon! – üvöltött a százados, és a derekához kapdosott, ahol valamikor a pisztolyát tartotta. Szerencsére már húsz éve nem hordott magánál fegyvert. Amikor a tizedes kiosont, Portoroki lerogyott a székébe.

– Nyugodt vagy, Portoroki! – mondogatta. – Nyugodt vagy, nem idegeskedsz! – Azt olvasta valami színes lapban, hogy ez az önszugesztio vagy mi a kórság! Ezt kell mondogatni. Sokszor egymás után. És amit mond, az úgy is lesz. – Nyugodt vagy, öregem! A szívverésed normális, a légzésed ritmusos, nem idegeskedsz, nincs min idegeskedni, minden rendben van. Minden rendben van, minden van.

A tizedes benézett az ajtón.

– Főnök...

– Tessék, fiam – mondta nyugodt mosollyal Portoroki.

– Csak azt akartam megkérdezni – suttogta a szőke bajszú óvatosan –, hogy elég lesz egy kis doboz bonbon vagy...?

– Mars ki! – üvöltött lila arccal az önszugesztio mesztere, és az asztaláról a földre sodorta a dossziékat.

Félórával később a százados papírjai katonás rendben sorakoztak az asztalon. Az asztal szélén ezüst- és aranypapíros bonbonok csillogtak a hanyagul felbontott díszdobozban. „A csapda – dörzsölte a kezét Portoroki. – Most a kezemben vagytok, picinyeim.”

A gyanúsítottak már az ajtó előtti folyosón ültek: Elek, Csincsek, Pereces, Satula és két gorillája. Az arcukon, a szemük alatt, a szájuk szélén még ott sötétlettek az előző esti összekoccanás foltjai, de ellenségeskedésnek már nyoma sem volt köztük. Hogy ők összeverekedtek volna? Soha!

Portoroki legelőször a madárfejű Pereces Bélát hívatta be.

– Foglaljon helyet! – mutatott az asztal mellé húzott székre. – Tessék! Kényelmesen. Hogy van?

– Az a helyzet, százados úr, hogy én éppen csak felugrottam Budapestre, mert az édesanyám... – A hangja elcsuklott. – Az én drága jó édesanyám halálos beteg...

– Pereces, Pereces! – csóválta a fejét Portoroki. – A maga drága jó édesanyja már tizenöt éve elhunyt.

– Ó, istenem! – takarta el szemét a betörő. – Tényleg! Árva vagyok!

– Örökbe fogadjam, Pereces? Anyja helyett az apja leszek.

A madárfejű rögtön hangot váltott.

– Nem, nem, köszönöm! Már csak elélek így valahogy az én nagy fájdalommal.

– Akkor jól van – sóhajtott Portoroki. – Már félttem, hogy igent mond. – Az asztalra mutatott. – Egy kis bonbonnal... megkínálhatom?

A madárfejű a csokoládéra nézett, aztán a századosra. Mi ebben a kínálásban a csel? Mégezett bonbon?! A rendőrség új módszerei a törvénykezésben?! Hallott már ilyenről! Brazíliában a Halálbrigád! Elteszik láb alól a bűnözőket, mert nincsenek megelégedve a bíróságok ítéleteivel. Pereces, amennyire tudott, összekuporodott a székében.

– Köszönöm, nem kérek – sutyorogta. – Az a helyzet... Kiütést kapok az édességtől. Fertőző kiütést.

– Szóval kiütést – mondta Portoroki, és lassan megkerülte az asztalt.

Aztán hirtelen szembefordult a gyanúsítottal. – És mi a helyzet a kanárikkal?

Pereces ijedtében majd kiesett a székből.

– Kan... mik?

– Kanári! Tudja! Kalitkába zárják a gonosz emberek.

– Azok a kis sárga madárkák?

– Aha! Na? Szereti?

– Hát... – Pereces homlokán veríték gyöngyözött. – Szeretem, persze.

– Szóval szereti?! Ha látja valahol egy kalitkába zárva, kiengedi, igaz? Azt a szegény madarat ne tartsák rabságban! Ugye így szereti, szabadon?

– Nem. Nem egészen. Talán inkább rántva, mint a fűrjecskét. Rizzsel és tartárral.

– Mars ki! – üvöltött a százados. – És tűnjön el Budapestről Pereces, mert ha én örökbe fogadom, nagyon rossz mostohája leszek!

A második gyanúsítottat, Elek urat, már ismét a nyugodt Portoroki fogadta. Az asztala mellett álldogált és mosolygott. Egy rendőrnek meg kell tanulnia uralkodni az érzésein.

Persze nem csak egy rendőrnek. Egy bűnözőnek is. Elek úr ezt már annyira megtanulta, hogy az arcán sohasem látszottak érzelmek. Igaz, nem is voltak érzelmei.

Lóarca merev és örökké közönyös volt. Ha nem bőfögött volna néha, beállíthatták volna a Nemzeti Múzeumba kis magyar szfinxnek.

– Üdvözlöm, Elek úr, foglaljon helyet – mosolygott Portoroki, és a bonbonos dobozt közelebb húzta az asztal széléhez. – Hallom, tegnap este egy kicsit összekaptak Satuláékkal.

– Ez kérdés volt? – kérdezte a lóarcú. – Válaszolni kell rá? Mert akkor hívom az ügyvédemet.

– Ugyan már, Elek úr! Csak gondoltam, elbeszélgetünk egy kicsit, hiszen olyan régen ismerjük egymást. Van annak már húsz éve is, hogy először... izé... találkoztunk.

Elek úr felnézett. Meg akarta jegyezni, hogy igen, van már húsz, merthogy harminckét éve tartóztatta le először Portoroki, de nem kérdezték.

A százados ismét próbálkozott.

– Hogy van mostanában?

– Ez most kérdés volt?

– Nos, igen. Egy baráti, érdeklődő kérdés.

– Csak az ügyvédem jelenlétében válaszolok rá.

Portorokinak először minden vére lement a lábába, aztán felment a fejébe, ahogy a vér szokott, ha a test működését nem irányítja normálisan a zavarodott agy. Kellett néhány pillanat, amíg a százados vérkeringésének egyensúlya helyreállt. Közben lassan az asztal mögé ment, és leereszkedett a székébe.

– Egy kis csokoládéval megkínálhatom? – kérdezte rekedt hangon. – Vegyen, kérem, ha ügyvéd nélkül elfogadhatja.

Elek úr kivett két bonbont a dobozból, és zsebre tette.

– Köszönöm.

– Nem eszi meg?

– Nem, kérem. Utálom a bonbont. Az unokáimnak tettem el.

Csend volt. Nem feszült, legfeljebb robbanás előtti. Hogy jobban teljen az idő, Portoroki az asztal alatt szép apróra összetördelte az ujjait. Nehéz szakmát választott. Mégis inkább erdésznek kellett volna mennie, ahogy az apja mondta. Az állatokkal jobban szót lehet érteni.

– Kanári! – mondta hirtelen, és a betörő arcára meredt.

Most elárulja magát! Egy rándulás és lelepleződik. Most vagy soha!

Szfinx Elek azonban mereven nézett a századosra, és arra gondolt, hogy az örültekkel nagyon kell vigyázni, mert kiszámíthatatlanok. Olvasta egy cikkben, amikor valaki a végében hagyott egy félbeszakított újságoldalt.

– Elek úr – folytatta a százados –, én azt hiszem, ez a madárnév mond magának valamit. Kanári!... És ez nem kérdés!

A lóarcú bólogatott.

– Na ugye, tudja, miről van szó? Kanári... Kanári a rácsok mögött.

– Igen, tudom – bólintott Elek úr. – Kanári Zoltán. Sikkasztásért volt bent. Együtt ültünk Vácott két évet.

Portoroki felállt, merev karokkal az asztalra támaszkodott, és halkán ennyit mondott:

– Ha megkérhetném, Elek úr, legyen szíves, nyissa ki az ajtót, és MENJEN A POKOLBA!

A mondat végét a százados már üvöltötte. A mű-

szerek ötös számú földrengést jeleztek a főkapitányság felől.

Csincsek mosolygósan imbolygott be, és vidáman lezöttyent az asztal mellett álló székre. Mint általában a kövérkés embereknek, neki is mindig jókedve volt, nagy pocakja, természetes alakja biztonságot és barátságot sugárzott.

– Hogy s mint, Portikám? – nevetett a századosra. – A gyomorfekélye? Nem rosszkodik?

Portoroki legyintett. Csincsek megengedhetett ennyi bizalmaskodást. Rendőr és bűnöző között néha szinte baráti szálak szövődnek az évtizedek alatt. Előfordul, hogy a nyomozó kevesebbet foglalkozik a feleségével, mint egy-egy betörővel vagy zsebtolvajjal, akit ötször, hatszor, tízszer lefűlelt már. Hiszen amíg nyomoz utána, amíg üldözi, elkapja, s amíg kifaggatja, olyan szoros kapcsolatba kerül vele, mint senki mással.

Persze az a „Portikám” egy kicsit erős becézés volt, de a százados a vallatás érdekében most ezt is elnézte Csincseknek.

– Ha maguk nem idegesítenének, Csincsek úr, akkor nem is tudnám, hogy gyomorfekélyem van.

– Hajjaj, kedves századosom! – nevetett a köpcös. – Ha mi nem idegesítenénk magát, akkor magának nem volna munkája, az utcára kerülne, és nem tudná elartani a családját.

Erre már a százados arcán is végigfutott egy mosoly. Mert ami igaz, igaz – ha nincs csótány, éhen halnak a rovarirtók.

– Bonbont, Csincsek úr? – tért a tárgyra Portoroki, és a dobozt a betörő elé tolta.

– Hohó! Portikám! Maga tudta, hogy ma van a születésnapom? Ezt a kedvességet! Ha csak sejtem, hogy maga ilyen kedves meglepetéssel vár, hoztam volna egy üveg pezsgőt!

– Gratulálok a születésnapjához! – mondta a százados, mintha valóban számon tartotta volna a dátumot. – Szereti a bonbont?

– Én? Imádom! – kiáltott Csincsek, és a papírokból kibontva egy perc huszonöt másodperc alatt (országos csúcs) elfogyasztott tizennyolc szem bonbont. Portoroki megvárta a dőzsölés végét, még vizet is adott a betörőnek, csak ezután folytatta a vallatást.

– Akartam még hozni magának a születésnapjára, Csincsek úr, valami meglepetést.

– Meglepetést? Imádom a meglepetéseket!

– Egy kis jelképes meglepetésre gondoltam, ha meg nem sértem: kanárit akartam hozni kalitkában!

– Ó! – kerekedett el Csincsek szeme.

– Igen, de sajnos a feleségem kinyitotta a kalitka ajtaját, mert azt mondta, hogy a madaraknak ugyanúgy szabadságra van szükségük, mint az embereknek. És a kanári elrepült.

Csincsek elnevette magát.

– A nagyságos asszonnyal értek egyet!

– Maga is elengedte volna? Maga is? – kérdezte Portoroki, és örömeiben a kezét dörzsölgette az asztal alatt.

– Azonnal! – mondta Csincsek. – Nem bírom el-

viselni, ha egy ártatlan élőlényt rácsok mögött tartanak. Mindegy, hogy az egy kanári vagy én vagyok. Mondja meg a kedves feleségének, hogy a kezét csókolom. A madárka elengedésével szerezte nekem a legnagyobb születésnapi ajándékot.

– Akkor azt mondja meg, Csincsek – csapott le a gyanúsítottra a százados, mint héja a csibére –, hol volt tegnapelőtt délután négy és öt óra között?

A kövérkés férfi összecsapta a kezét.

– Jaj, századoskám, aranyom! Csak nem azért hozta a bonbont, és találta ki a kanárimését, hogy engem behúzzon a csőbe? – A betörő duzzogott. – Nem volt szép magától!

– Ne szövegeljen, Csincsek! – emelte fel a hangját a százados. – Most lebukott! Választ várok! Hol volt a megadott időpontban?!

– Tegnapelőtt? Négy és öt óra között? – Csincsek elmélázott, aztán váratlanul úgy felröhögött, hogy majd leesett a székről. – Portikám! Hihihih! Százados! Huhuhu!... Meg lesz lepve, ha megtudja, hogy... hihihihih! kivel voltam tegnapelőtt négy és öt között! Hihuhuhihu! Bizony, bizony, anyukámra esküszöm!... De mennyire, hogy van valaki, aki igazolni tudja az én százszázalékos alibimet!

– Nagy gazember lehet, az biztos! – szorult ökölbe a százados keze.

Csincsek egy pillanatra Portorokira meredt, aztán ismét orkánszerű röhögésben tört ki.

– Főnök! – fuldoklott. – Portikám! Hát nem emlék-

szik? Itt voltam! Éppen itt, magánál! Ellenőrzésen! Hiszen rendőri felügyelet alatt vagyok három hónapja!

Portoroki úgy állt, mint a villámsújtotta fa. Csincsek igazat mond. Tegnapelőtt négy és öt óra között itt volt a rendőrségen. Akkor zavarta ki az irodájából, amikor bejött a telefonhívás a rablásról, és Hecsekivel elindultak a helyszínre.

– Menjen, Csincsek – hörgött a százados, és a gyomrához kapott. – Maguk egyszer megölnek.

– Ne haragudjék – emelkedett fel a kövér betörő nagy csuklások és vihogások közepette –, de...

– Menjen! Menjen, és ünnepelje meg a barátaival a születésnapját!

– Éppen ez az! Hogy a születésnapom nem ma van, százados, hanem fél év múlva, január ötödikén, de ha akkor ráérne a kedves feleségével együtt, persze kanári nélkül...!

Portoroki később nem tudott visszaemlékezni, hogy Csincsek végül hogyan került ki a szobából. Amikor kitisztult az agya, a karosszékekben hevert, a szóke bajszerű egy újsággal legyezte, Hecseki pedig izgatottan magyarázott valamiféle gyerekbandáról.

– Én már tegnapelőtt is sejtettem – bizonygatta a hadnagy, és egy papírlapot lobogtatott. Le is rajzoltam az egészet képregényben.

– Hagyjon, Hecseki, kérem, könyörgöm, kegyelmezzen! – nyöszörgött a százados, de hiába.

– Csak gyerek engedhette el a kanárit! – mutogatta a papírt a hadnagy. – A bonbon, a porcelánok össze-

törése... százados! Mind azt bizonyítja – gyerekek csinálták.

– Gyerekek?... Kérem, Hecseki, legyen jó velem, legyen olyan jó, kérjen egy pisztolyt az ügyeletestől, és lőjön le! Irgalmazzon! Lőjön le, kérem! Csak ne halljam már ezt a marhaságot... Gyerekek?!

– Főnök! – szólt közbe a szóke bajszerű. – Megjött a laborjelentés is! Egészen kicsi ujjak lenyomatát találták a porcelánokon, az asztalon, a vázán... Vagy törpék voltak, vagy...

A tizedes nem merte folytatni.

Portoroki magyot fúj, felállt a fotelból, az asztalához vánszorgott, és a füléhez emelte a telefonkagylót. Tár-csázott.

– Halló! Rácsalmási úr? Mondja, van magának gyereke?... Nincs? Gondoltam. Az a helyzet, hogy egy gyerek ujjlenyomatait találtuk meg a porceláncsészéken... Igen?... Igen...

Portoroki a beosztottjaira nézett, és megcsóválta a fejét.

– Értem – mondta a kagylóba. – Nyilván csak ő lehetett. Bocsásson meg a zavarásért.

A százados visszahelyezte a kagylót, aztán megvetően legyintett Hecseki felé.

– Az unokaöccse játszik mindig a porcelánokkal. Nyilván a kiskölyök ujjlenyomatait találták meg. De maga mindig kombinál! Gyerekbanda! Képregény! Mikor lesz már magából egy rendes nyomozó, kolléga?

Hecseki megvakarta a sörtéket az állán. Neki ez se-

hogy sem tetszett. Rácsalmási nyilván hazudik. De miért? Hiszen neki is érdeke, hogy elkapják a rablókat. Vagy mégsem?

– Nem tudom, főnök, de nekem itt valami búzlik.

– Gyakrabban mosson fogat.

– És Pók Pál? Miért nem tartunk nála házkutatást?

– Hagyja meg, kolléga, az én hatáskörömben annak eldöntését, hogy kinél mikor tartunk házkutatást. Egyébként, ha tudni akarja, Pók bandájának semmi köze ezekhez a betörésekhez. Alaposan kivallattam őket.

– Ezekhez nincs, főnök. És a többihez? A kerületben? A nyakam rá, hogy ott van a lakásán az egész szajré.

– Majd szólok magának, Hecseki, ha tanácsot akarok kérni. De erre nem holnap kerül sor, az biztos. Elmehet!

– Főnök, ezek a gyerekek...

– Még egy szó, és ki van rúgva!

Hecseki kioldalgott a szobából.

– Igazam van – motyogta. – Akkor is igazam van. És nem én vagyok a hülye.

A fejében lassan összeállt a kép. Mit is mondtak a gyerekek a toloszékes öregasszony körül, mikor a néni megvarrta a nadrágját? Rácsalmási autótolvaj. Gyerekbeszéd... És ha mégsem? Ha azért viselkedett olyan furán a betörés helyszínén, és azért hazudozik, mert valami rejtegetnivalója van? Hogyan lehet egy autótolvajt lefűlelni?

A hadnagy bármennyire is tudta vagy legalábbis sejtette az igazságot, csodálkozott volna, ha hirtelen ott találja magát az autószerelő házában. Rácsalmási ugyan-

is letette a kagylót, miután Portorokival beszélt, és a szoba félhomályában ülő két férfi felé fordult.

– Gyerekek voltak. Megtalálták az ujjlenyomatokat.

– És az unokaöccse, akit említett? – kérdezte az egyik figura.

– Nincs unokaöcsém. Csak azért mondtam, hogy ne szaglásszanak ezen a nyomon.

– Miért ülnek a sötétben? – lépett be az ajtón a szőke démon, és felkapcsolta a villanyt. – Hoztam egy kis inivalót!

Rácsalmási töltött, aztán felemelte a poharat.

– Ígyunk közös ügyünk sikerére – mondta, és kocintott a férfiakkal.

Az egyik vendég Pók Pál volt, a másik dr. Reményi Tarján Farkas.

9.

Betörőkereső • Szülés indul! • Nyomozómaffia

Csodálkozásra nincs okunk. Minden zsák megtalálja a feltételt, vagy hogy közmondásokban való jártasságot fitogtassam: hasonló a hasonlóval könnyen megalkuszik – ami annyit tesz, hogy a hitvány emberek jól megértik egymást. Műveltségéből mára ennyi elég, most nézzük az eseményeket!

Hogyan került Rácsalmási házába a két „enyveskezű”?

Dr. Reményi Tarján alig várta, hogy a rendőrök eltűnjenek este a lakásából, már rohant is a Liliomba.

– Te itt maradsz! – kiáltott a feleségére. – Bezárod az ajtót, bezárod a kaput, és ha Szent Péter kopogtat, neki is azt mondod, hogy várja meg, amíg hazajövök! Te!... Te asszony!

Ennél megvetőbb szót nem talált hirtelenjében. Némelyik férfi azt hiszi, hogy a nő nemcsak gyengébb, de kevesebbet is ér, mint ő. De nem ez a legnagyobb baj, hanem az, hogy néha a nők is ezt hiszik, annyiszor mondták már nekik.

És hogy miért éppen a Liliomba fújtattott el az igazgató? Mert ahogy mindenki a környéken, ő is tudta, hogy a Liliom, ártatlan elnevezésével ellentétben, az al-

világ találkahelye. Egy igazgató pedig azért igazgató, mert gyorsan tud dönteni, nem tétovázik, hogy bemegy-e az oroszlan barlangjába, hanem vagy bemegy, vagy nem megy be. Dr. Reményi Tarján bement. Odabent összetört berendezést és az elmosott üvegpoharakat nagy gondossággal és piszkos konyharuhával törölgető fiatal pincért talált. Az igazgató még sosem járt itt. Úgy gondolta, hogy az ilyen alvilági helyeken így szokás elrendezni a berendezést. Néhány asztalt felfordítanak, a székek többsége háromlábú, a hamutartókat a földre helyezik, a függöny nem az ablak előtt függ, hanem a padlón hever, és itt-ott néhány vércseppet is elhintenek, hogy a vadnyugat hitelességét erősítsék.

– Mondja, fiatalember – lihegett a nagytestű férfi, és a pincér mellett a pultnak dőlt. – Maga itt ugye ismeri a törzsvendégeket?

Az alacsony, sápadt férfi nagy, ártatlan vízszemét az igazgatóra emelte.

– Tetszik parancsolni valamit?

– Figyeljen ide, ifjú ember! Nekem tudnom kell, kik törtek be hozzám! Dr. Reményi Tarján vagyok.

A pincér bólintott. Már megszokta, hogy az elme-gyógyintézetek ápoltságait időnként kiengedik, hogy visszaszokhassanak a hétköznapi életbe.

– Betörtök? – kérdezte, mert ilyenkor a legjobb a nyugodt, csevegő hangvétel.

– Az semmi! – legyintett az igazgató. – Itt fontosabb dolgokról van szó. Ki kell deríteni, hogy kik tették. Mennyibe kerül?

„Ez már jobban hangzik – gondolta a pincér. – Talán mégsem őrült. És ha rendőr? Ahhoz túlságosan amatőr.”

Reményi Tarján sürgetően dobolt ujjaival a pulton. Megszokta, hogy őt kiszolgálják. Csak egyet füttyent, és a titkárnő telefonál, a helyettesei megtörülük a székét, a munkások előre köszönnek, és az osztályvezetők úgy bólogatnak az értekezleten, mint a játékkutyák az autó kaptartóján.

– Jó hideg sörünk van – mondta a pincér –, csak *kicsit drága*.

Az igazgató felkapta a fejét. Ez valami jelbeszéd? Titkos nyelv a bűnözők között? Hallott már ilyesmiről.

– Kérek. Megfizetem – mondta jelentőségteljes hangsúllyal.

A pincér kivett a hűtőszekrényből egy üveg sört, és kinyitotta. Reményi Tarján előbb összeráncolta a szemöldökét, aztán bólintott, és kivett a pénztárcájából húsz ezer forintot. A bankjegyet letette a pultra.

– Nem tudok visszaadni – mondta a pincér.

– Talán nem is kell – mondta az igazgató, és a fiatal ember most először mosolyintotta el magát. Nem tudta, ki ez a kövér pasas, de olyan ügyesen csavarja a szót, hogy akár kitűnő gengszter is lehetne, ami a Liliomban a legnagyobb dicséretnek számít.

A pincér eltette a pénzt, és bevonult a raktárba.

Pók Pál még mindig a rekeszek mögött hevert. Kicsit megviselte az a néhány pofon, amit a Czalláknak nevezett félszeműtől kapott.

– Főnök! Egy *vastag* úr keresi – költögette a pincér.

– Hogy hívják? – morogta Pók, és óvatosan felállt.

– Valami... Reményitarján.

A bandafőnök alól majdnem kicsúszott a lába. Megragadta a sápadt fiatalember gallérját.

– Velem ne viccelj – sziszegte –, mert...

– Kint áll – mondta a pincér. – Tudni akarja, hogy ki tört be hozzá. És mondom: *vastag*.

Pók Pál elengedte a vízszeműt, és megpróbálta rendbe hozni a ruházatát. Leporolta a zakóját, megigazította a nyakkendőjét, aztán a pincér felső zsebéből kivett egy sötét szemüveget és felvette. Bár az egyik szemén már viselt egy lila monoklit. De az úr a pokolban is úr. Némelyik csak ott.

Dr. Reményi Tarján gyanakodva szemlélte a gyűrött ruházatú férfit, aki úri egyensúlyát nehezen őrizve betántorgott.

Hogy került ez a figura a raktárba?

Na, persze! A Liliom! Ez itt nyilván természetes. A főnökök a raktárba bújnak a zsaruk elől.

– Foglaljon helyet! – intett körbe Pók Pál, és leült a kisasztal tetejére, mert ép szék nem volt a láthatáron.

– Köszönöm, inkább állok – mondta az igazgató. – Nos, tud segíteni? Tudja, kik törtek be hozzám? Beszélnem kell velük. Nem a pénz meg az ékszer miatt. Azt meg is tarthatják...

Pók és a pincér összenéztek. Nocsak! Ez vésszen hasonlít egy másik ügghöz.

– És nem kell félni – folytatta Reményi Tarján. – Nem keverem bele a rendőrséget. Magánügy.

– Nézze, igazgató úr!

Reményi Tarján felkapta a fejét: honnan tudja ez a szakadt ember, hogy ő igazgató?

– Látom, csodálkozik, hogy ismerem magát. Hehe! Ebből is láthatja, hogy mi mindent tudunk.

– A betörésről is?

– Talán arról is. Egy: tudom, hogy nem én törtem be. Csak ne nevéssen! Ez nagyon fontos információ. Ha én törtem volna be, akkor egy perc alatt megegyeznénk, mint két jó barát, és már nem lenne problémája. Kettő: én is a titokzatos betörőket keresem. Három: tudok valakit, aki számolatlanul adná a pénzt, ha megtalálhatná a tetteseket.

– Ki az?

– Egy áldozat – mondta Pók Pál, és a telefonhoz lépett.

Így alakított nyomozóirodát a rabló, az igazgató és az autószerelő, ami, valljuk meg, igen ritka dolog, de igen eredményes lehet. Mint a szólás tartja: rablóból lesz a legjobb pandúr!

Reszkessetek, gyerekek!

Nem reszkettek.

Eszükbe sem jutott, hogy hétpróbás gazemberek szereznek a kezük közé kaparintani kissé mosdatlan nyakukat.

Azon a reggelen, amikor a három összeesküvő éppen Rácsalmásinál szövögette a hálóját, és Portoroki a ki-

hallgatások után Hecsekire is rávicsorgott, ők egy kórházi ablakon kukucskáltak be. Fabuláné a szülészet földszinti kórtermében feküdt. Amikor az asszony és a mellette ülő Fabula kinéztek az ablakon, csak három kedves arcot láttak a párkány felett. A nagymamáét, Boriét és Marciét. Hol voltak a többiek? Az ablaknál, de láthatatlanul. Bori Bálint nyakában ült, hogy a párkányt elérje. Marci a toloszéken állt, úgy kukucskált a szobába, a nagymama lába pedig Tamás izmos hátán tapicskolt, aki négykézláb érezte át az öregkor súlyos terheit.

– Hogy megnőttek! – mondta Fabuláné az ura kezét szorongatva. – Nézd, Bori már majdnem olyan magas, mint a nagyanyja.

– Nagyon jól esznek – mondta Fabula, aki tegnap reggel óta egy szelet kenyeret sem vitt haza. – A kamaszkor, drágám!

– Csak a baba egészséges legyen! Ilyen, mint ők! Ilyen jókedvű, nevetős!

– Mi gondjuk?! Szaladgálnak, játszanak...

– Szegény drágám! – mondta az asszony. – Minden a te nyakadba szakadt!

A férfi csak bólogatott. Ami igaz, igaz. Ott van az állatkert, beszélgetni kell a kenguruval, ott van a Vidám Park azzal a nyomorult félkarú rabló játékgéppel együtt. És ott van a totó meg a lottó kitöltése! No, meg a lóversenyre is ki kell menni. Aztán mennyi munka ugye az a sok tervezgetés, napról napra, hogy mire fogják elkölteni a sok pénzt, ha nyernek! Csak az tudhatja, mindez mekkora ideg feszültséggel jár, aki maga is így éli az

életét. Az embernek levegőt venni sincs ideje! Jó a gyerekeknek! Mit érdekli őket, hogy mi lesz holnap, holnapután! Mi lesz a lakással? Élnek bele a vakvilágba!

Odakint a jókedvű, nevetős gyerekek, akik ugyebár élnek bele a vakvilágba, éppen a másfélmillió forintot veszékedtek.

– Na, majd pont azért fogok betörni, hogy másnak kéglíje legyen, mi? – heveskedett Marci, és a párkányra támaszkodva előre-hátra toligálta a tolószéket a lábával.

– Fejezd már be! – nyögött Tamás a nagy talpa alatt. – Mi tudunk még pénzt szerezni, de azok a szerencsétlenek a babával hogy raboljanak?

– Talán járjuk körbe Magyarországot! – gúnyolódott Marci. – Keressünk meg mindenkit, aki alagsorban lakik, aztán vegyünk nekik lakást! Mi meg majd csak eléldégélünk az új tesónkkal a föld alatt!

– Te teljesen lökött vagy!

– Milyen kedvesek így az üveg mögött, hát nem? – gyönyörködött az öregasszony a lányában és a vejében. – Látjátok? Ahogy egymás kezét fogják, és nem hallani azt a sok zöldséget, amivel egymást etetik!

A nagymamának nem volt igaza. Fabula felelősségteljesen, és valóban két és fél gyerek apjához méltó szavakkal nyugtatgatta a feleségét – a maga módján.

– Te csak a babával törődj, szívem! A többi az én gondom. Ahogy eddig, ezután sem fogtok hiányt szenvedni semmiben. Legfeljebb kicsit összébb húzzuk magunkat.

Fabuláné a férjére nézett. Összébb? Hogyan? Csak

nem mond le a lottóról, a totóról meg a pacikról az ő Tónija?

– Igen, kedvesem, ne csodálkozz! Még mindig tudunk takarékoskodni. Miért kell mindennap paprikás krumpli? Hát olyan gazdagok vagyunk? A burgonya egyébként is hizlal. Legyen krumpli hetente négyszer, és a többi napon valami mást, olcsóbb és egyszerűbb dolgot kell főzni.

A kismama elkerekedett szemmel nézett az ő okos urára.

– Például?

– Például... – kezdte Fabula a felsorolást, aztán gyorsan az ablak felé fordult. – Nézd csak! Integtetnek! Milyen vidámak!

– Milyen vidámak! – mondta Bori kint, az üveg mögött, és Bálint fejére könyökölt.

– Könnyű nekik – morogta Marci, miközben biztatóan vigyorgott a szüleire.

– Könnyű? – A nagymama nevetett. – Majd ha szülni fogsz, meglátod, milyen könnyű.

– Szülni minden nő tud – ingázott előre-hátra Marci a tolószéken. – De betörni! Ahhoz ész kell!

– Bocsáss meg! – mondta a nagymama, és egy elegáns passzal kigurította Marci alól a tolószéket, aki ezután a párkányra könyökölve lebegett ég és föld között.

– Na! Mit csináltál? – nyögött a fiú. – Leesem!

– Mosolyogj anyádra! – duruzsolt az öregasszony. – És integess! Nem látod, hogy néz?!

Fabuláné valóban a fiát nézte. Így jó minden, ahogy

van; a három gyerek, a tehetetlen férj, a minden lében kanál nagymama. Majd lesz valahogy. Egyik nap jön a másikra. Akinek ma sincs semmije, az nem fél a holnap-tól. Ennyije holnap is lesz. Az asszony hirtelen beharapta a száját. Megjött fájdalom képében az első jelzés, hogy a baba erre az izgalommal, bánatokkal és örömmel teli világra kívánczik.

– Menj! – mondta a férjének. – Megkezdődött. Szólj a nővérkének!

Fabula ijedten ugrott fel. Az ajtóig szaladt, aztán visszafutott megcsókolni a feleségét.

Az öregasszony odakint felsóhajtott.

– Menjünk, picinyeim. Itt az idő, most vagy később. Ez már nem ránk tartozik. – Intett a lányának, hogy fel a fejjel, és lekászálódott Tamás hátáról.

– És most? – kérdezte Tamás, amikor kiértek a kórház kapuja elé.

– Nincs sok idő – mondta Bálint. – Amikor Eszter született, anyu csak négy napig volt kórházban.

– Négy napig? Az rengeteg! – nevetett a nagymama, és elindította a tolószéket. A gyerekek rikoztozva vetették magukat utána.

– Gyerekek? Lárifári! Gyerekek nem tudták volna ki nyitni a széfet! – mondta Reményi Tarján Rácsalmásinak. – Lehet, hogy magához gyerekek törtek be, de hozzám profik.

– A széf nyitva volt – vetette oda Pók Pál, miközben

nedves zsebkendőjével a lassan lilából feketévé sötétedő monoklit nyomogatta a szeme alatt.

– Mi? Mit mond? Mit mond maga? Honnan tudja? – Az igazgató egészen elképedt.

– Most ne kapjon infarktust! Erre nincs idő. Én voltam az ügyvéd – mondta a betörő, mint aki megjegyzi, hogy egyébként szép idő van, és lehet kapni pecsenyekacsát.

Az igazgató félig felemelkedett a székéből, és előrehajolt, hogy jól lássa Pók arcát.

– Haha! Hazudik! Magának nincs is pamacsbajsza! És a haja sem vörös! Haha!

– Haha – legyintett a betörő. – Sose hallott még parókáról meg ragasztott bajuszlól? Reményi Tarján visszazöttyent a székébe.

– Maga...? Maga az ügyvéd az örökséggel?

– John Kapusztá végrendelete alapján, Clevelandből – mondta Pók. – A felesége nyitva hagyta a széfet, amikor megkértem, hogy mutassa meg. Na, most már mindent tud.

– Felháborító! Maga szélhámós! Maga betörő!

Az igazgató feje egészen lila lett.

– Na de doktor úr! – kiáltott Rácsalmási. – Ne izgasza fel magát! Hiszen nem ő tört be!

– De akart! Akart! Ezért feljelentem! Ezért lecsuka...

Dr. Reményi Tarján hirtelen elhallgatott. Eszébe jutott, hogy ha a Pók egyévi beutalót kapna a hűvösre, akkor ő tízévit azért a sok lopásért, amit a vállalatánál elkövetett.

– No, jó – lihegte –, felejsük el! Fátylat rá! De a tükröt, azt nem hagyta nyitva a feleségem! Azt hogy nyitották ki?

– A jelszóval... – sandított Reményi Tarjánra Pók, hátha most megtudja a titkot.

Még szüksége lehet rá. Egy lakásba nem csak egyszer lehet betörni.

– Na, ne beszéljen már! Honnan tudták volna, hogy mi a jelszó?

– Miért? Micsoda?

– Sze... Szeretné tudni, mi? – Reményi Tarján röttyögött.

– Igazgató úr! Pók úr! Uraim! – csápolta a karjával Rácsalmási. – Ne egymást nyaggassuk itt feleslegesen! Nem ezért fogtunk össze! Azt biztosan tudjuk, hogy nem Pók úr és bandája tört be hozzám, illetve önhöz. Azt is tudjuk, hogy gyerekujjlenyomatot találtak a lakásomban, és bizonyára a maga lakásában is ugyanazt fogják találni, doktor úr. Mi tehát már biztosan tudhatjuk, hogy gyerekek voltak a tettesek, miközben a rendőrséget egy kis tévútra irányítottam ugyebár, és ők még mindig felnőtt betörőket keresnek. Használjuk ki ezt az előnyt! Az én kedves „gyerekkori naplóm” nem juthat a rendőrök kezébe. És gondolom, az igazgató úrnak is valami szívéhez közel álló irat tűnt el a páncélszekrényéből. Pók úr pedig néhány kellemetlen kis vetélytársat keres, hogy mósresre tanítsa őket, mielőtt tönkretennék a vadászterületét. Hehehe!

– Én nem akarok gyerekeket bántani – mondta a be-

törő. – Legfeljebb kitekerem a nyakukat. Bár még mindig nem tudom elhinni, hogy kölykök ilyen komoly munkára képesek lettek volna. Inkább azt gondolom, hogy áll mögöttük valaki. Ez valami új külföldi módszer lehet. Az Ész a háttérben marad, mindent pontosan megtervez, a gyerekek meg az Ész irányításával kirabolják a lakásokat.

– Nem, uram, nem! – rázta a fejét Rácsalmási. – Ezek a kölykök amatőrök. Ez abból is látszik, ahogy összetörték a porcelánokat. Meg abból, ahogy itt hagyták a legértékesebb képet, és értékteleneket vittek el. Itt valami gyerekes akcióról lehet csak szó.

– Bár magának lenne igaza! – sóhajtott az igazgató. – Akkor nem kellene félnem, hogy kellemetlenkedni fognak a papírjaim miatt.

– De hogy keressük meg a gyerekeket? – tárta szét a karját az autószerelő. – Hemzsegnek az utcán, a strandon, mint a hangyák.

– Minek ennyi gyerek? – morgott az igazgató. – Minek ennyi gyerek? Ezt nem értem.

– Van egy ötletem – mondta Pók Pál, és Rácsalmási meg Reményi Tarján érdeklődéssel várta az ajánlatot. Végül is a bűnöző úrnak ez a foglalkozása. Ők ketten a betörés területén amatőrök.

10.

Két nő Hecsekiért • Elloptam a kocsimat! • Folt a fenéken • A felsült rendőr

Hecsekit otthon két nő várta. Az egyik az anyja volt, a másik a felesége. Amikor a hadnagy meghallotta a hangjukat, el akart szaladni. Nem mintha nem szeretne volna a mamáját vagy a feleségét, de ezek a kínos helyzetek!...

Észrevették. A fiatalasszony hüppögve futott a szobájába, és becsapta maga mögött az ajtót.

– Gyere csak, te mintaférj! – kiabált Hecsekire az anyja, és egy öleléssel odasúgta: – Boldikám! Mit csináltál már megint? Az isten áldjon meg! – Aztán újra hangosan: – Hogy képzeled ezt, te gazember? Nem bírod felemelni azt a kagylót, hogy hazaszólj?! – Majd ismét súgva: – Kérj tőle bocsánatot, kisfiam! Simogasd meg! – És hangosan: – Ki vagy te? Mi vagy te, hogy egy másik emberrel így bánasz?! Ha fődetektív lennél, akkor sem engedhetnéd meg magadnak ezt a minősíthetetlen viselkedést! Ne is közeledj hozzám! – szorította a hóna alá a fia fejét, és csokoládét tömött a szájába. – Látni se bírlak! – Majd súgva: – Milyen képet vágasz? Ez neked egy bűnbánó férj arca? – Újra hangosan: – Ismerlek, jó madár! Velem is így viselkedtél! – Halkan: – Próbáltad volna meg! – Hangosan: – De véd az agyadba végre: mi

nem vagyunk bűnözők! Nem loptunk, nem öltünk, és nem törtünk be, hogy velünk így merj bánni!

Hecseki keresztbe vetett lábbal ült a fotelban, és a csokoládét majszolva bólogatott. Az anyjának mindig igaza van. Nem lehet az emberekkel ilyen szórakozotlan, figyelmetlenül bánni! A feleségének is igaza van: egy férj ne hajnalban járjon haza! De legalábbis telefonáljon, hogy hol van, hol volt és hol lesz. És neki, Hecsekinek is igaza van, hiszen egy nyomozó munka közben nem telefonálhatnak folyton, és sosem tudhatja, hogy mikor és miért nem tud hazamenni.

Most az a kérdés, hogy kinek van a legigazibb igaza.

– Anyukám – súgta a mamájának –, nekem most el kell mennem. Akció van!

– Pizok gazemberek vagytok mind! – kiáltott az anyja, majd halkan hozzátette: – Békülj ki vele, és mehetsz! – Újra hangosan: – Letagadja magát a saját felesége előtt! Kezdek kételkedni az épelméjűségemben!

A szomszéd szoba ajtaja halkan kinyílt. Az alacsony kis szőke nő megállt a küszöbön.

– Tessék hagyni! – mondta pityeregve. – Ha ő nem akarja...

– Mi az, hogy nem akarja?! – szörnyülködött a mama. – Te nem ismered őt! Nézz a pofájára, hogy szégyenkezik! Megszólalni sem tudsz, ugye, gazember?!

Hecseki valóban nem tudott megszólalni, mert először le kellett nyelnie a csokit. Aztán felállt a fotelból.

– Na gyerünk! Kérj bocsánatot a feleségedtől! – megszövegezte a mamája.

- Bocsáss meg! – motyogta Hecseki.
- Ígérd meg, hogy többet nem leszel ilyen hanyag!
- Megígérem.
- És most szépen öleljétek meg egymást!

Hecseki az anyjára nézett, hogy most ő menjen oda a feleségéhez, vagy a felesége jöjjön oda hozzá, de akkor már Hecsekiné a férje nyakában volt.

– Igazán ne legyél már ilyen mindig! – hadarta vékony hangján. – Olyan szépen élhetnénk együtt! Tudom, hogy szeretsz, mondta *anyud*, mennyit kínlódtál, hogy elhagytalak.

Hecseki közbe akart szólni, hogy olyan borzasztóan azért nem kínlódtok, de az anyja pillantására befogta a száját.

– Én nem bocsátok meg neki ilyen könnyen! – csattant fel a mama. – Estig itt leszek, addig nem is akarok látni! Tűnés! Nem fogom magam felidegesíteni miattad!

– De anyuka – könyörgött a feleség –, ne tessék megbüntetni! Elég volt neki, hogy tegnap egyedül maradt...

– Nem! Menjen csak! Sétafikáljon egy kicsit egyedül! Gondolkodjék el azon, viselkedhet-e így egy férj! Megérdemli! Mi meg addig legalább nyugodtan kibeszélgethetjük magunkat.

Hecseki világfájdalmas képet vágott, és kioldalgott az ajtón. A küszöbről még visszanézett, mint egy kizavart kutya, aki arra vár, hogy megbocsássanak neki, hogy visszahívják, de a két nő szóltanul állt. Akkor a hadnagy lassan bezárta az ajtót, és lerohant a lépcsőn.

Rácsalmási Emil autószerelő műhelyének titkait hatalmas vaskapu őrizte. Nem volt a kapun egy rés sem, amelyen be lehetett volna kukucskálni.

Hecseki a kis piros Suzukijával megállt a kapu előtt. Kockázatos akcióra vállalkozott, de egy szemernyi félelem se volt benne.

Kiszállt a kocsiból. Vajon igaz, amit a gyerekek mondtak? Rácsalmásinál lopott gépkocsikat szerelnek szét? De hogy lehet ezt bebizonyítani? A leggyorsabban talán úgy, ha csapdát állít.

Hecseki megnyomta a vaskapu melletti csengőt.

Tudta, hogy a tulajdonos nincs a műhelyben. Egy nyomozónak ilyesmit megállapítani óvodás feladat.

Megnyomta a csengőt és várt.

Hirtelen úgy érezte, mintha valaki hátulról figyelne. Ezt az ember megérzi. Megfordult, felnézett a szemben levő házra, de nem látott senkit.

Csak az alagsori ablakon lebbent meg a függöny.

A szerelőműhely ajtajára szerelt kis vasablak kinyílt.

– Jó napot! Mit akar? – szólt ki egy borostás arcú férfi.

– Bocsánat – dadogta Hecseki, és megpróbált bekukucskálni. A férfi arca azonban teljesen betöltötte a rést. – Egy Suzukit hoztam – mondta suttogóra fogott hangon, és kacsintott hozzá.

– Nem vállalunk Suzuki-javítást – vetette oda foghegyről a szerelő, és Hecseki orrára csapta az ablakot.

Hecseki megvakarta a fejét, és megint hátralesett. Érezte, hogy valaki figyel. De az ablakok zárva voltak. Kivéve az alagsorit, ahol a fehér függöny lebegett.

Újra becsöngetett a vasajton. Az ablak kinyílt.

– Mondtam már, hogy Suzukit nem vállalunk! – rőf-fent a borostás arcú, de Hecseki felemelte az ujját.

– Psszt! Ne üvöls! Ki beszél itt javításról? Hoztam a járgányt. Meg van beszélve. – És a kezével jelezte, hogy ellopta a kocsit.

A szerelő gyanakodva figyelt kifelé.

– Nincs itt a főnök.

– Tudom. Voltam nála. Azt mondta, csináljátok meg, majd ő rendezi velem. Lindácska régi ismerőse vagyok.

A szerelő megszívta az orrát, aztán bólintott.

– Oké! Hozd be!

A kapu kinyílt. A hadnagy beugrott a kocsiba, és behajtott a műhely udvarára. Az udvar üres volt. Csak a szerelőcsarnokban mozogtak néhányan. A borostás intett. Ketten kijöttek a csarnokból, és betolták a kocsit a szerelőakna fölé. A hadnagy még látta, amint villámgyorsan leemelik az ajtókat, és kikapják az üléseket.

– Viszlát! – mondta a borostás, és kituszkolta Hecsekit a kapun.

A két hatalmas vasszárny becsapódott.

„Most megvagytok, lelkecskéim – mosolyodott el a hadnagy. – Ilyen sokba még nem került nektek egy Suzuki.”

Már éppen indult volna, hogy öt percet sétáljon, mielőtt teljes rendőri tekintélyét latba vetve tetten éri Rácsalmási bandáját a darabokra szedett autó mellett, amikor hangot hallott a föld alól:

– Hé, szakadt nadrágos!

Hecseki először a csatornalefolyó rácsára nézett. Ott azonban nem volt senki. Akkor feljebb emelte a szemét, és az alagsori lakás ablakában ismerősöket pillantott meg. A nénit, aki megvarrta a nadrágját és a két gyereket.

– Helló! Hát maguk? Mit csinálnak a pincében?

– Ez nem pince! – mondta Marci és az öregasszony sértődötten és egyszerre. – Mi itt lakunk!

– Bocsánat! – nyögte Hecseki, és az arcáról lehervadt a vigyor.

– Gyere le, nézd meg, ha nem hiszed! – intett Bori. – Várj, majd Marci megmutatja az utat.

Néhány pillanat múlva a ház kapujában megjelent Marci, és bevezette Hecsekit a ház előterébe. Egy rövid folyosóból nyíló lejáraton át értek az alagsorba, ahol már csak néhány lépést kellett megtenni a tompa lámpafényben az alagsori lakás ajtajáig.

– Na, hadd nézzem azt a foltot! – fogadta a vendéget a nagymama, és a hadnagnak le kellett hajolnia, hogy megmutassa a varrást. – No, né! Hiszen ezen nincs is folt! Miért nem csinálta meg a felesége? Csak nem nőtlen egy ekkora melák fiatalember?

– Nem, csak most a feleségem néhány napig...

– Értem. Ne folytasd, fiam! Összevesztetek, és nem volt foltvarró jókedvében. Ezt ismerem. Tudd meg: én sem varrtam meg mindig a férjem nadrágját. Te vagy a hibás! Ne is szólj semmit! Vedd le a nadrágod, majd én megvarrom!

– Inkább majd...

– Na, mi lesz? Nincs rajtad alsónadrág? Bori! Dobjál oda neki egy lepedőt!

– Láttunk! Autót vittél Rácsalmásinak – kotyogott Marci. – Nem tudtuk, hogy te is egy autótolvaj vagy. Nem úgy néztél ki.

– Kösz!– heherészett Hecseki, miközben a nadrágját húzogatta le a lepedő védelmében. – De nem vagyok tolvaj.

– Peeersze! – mondta Bori. – Na, persze!

– Javítani hoztam... Az az én autóm – bizonygatta a hadnagy, és a fehér vászonba burkolózott.

– A tiéd, mi, Toprongy Józsikám? – vette el az öregasszony a nadrágot. – És ne röhögtesz, mert megszúrom magam a tűvel!

– Isten bizony! – kapkodott Hecseki a lepedőbe gabalyodva, mint egy burnuszos arab. – Javításra hoztam a kocsit.

– Nyugi! Mi nem köpünk be a zsaruknak – legyintett Bori.

Marci szorosan Hecseki mellé ült.

– Ha van kocsid, akkor lakásod is van, nem?

A hadnagy bólintott.

– És milyen? – erőltette Marci. – Emeletes?

– Hogyhogy *emeletes*?

– Fent van?

– Fent – mondta Hecseki, és tüzetesebben körülnézett.

Egy asztal, egy szekrény, két dívány, a falon utcai plakátok, színes képeslapokból kivágott fotók, beázásfoltok, penészvirágok.

– Hányan laktok itt?

– Négyen. Apuval és anyuval. De most öten leszünk. Vagy kilencen. De akkor már nem itt fogunk lakni.

A hadnagnak a feje búbjára szaladt a szemöldöke.

– Mi az, hogy kilencen?

– Anyu szül – magyarázta Marci. – Ha egyet szül, öten leszünk, ha ötös ikreket, akkor kilencen. És lakást kapunk.

– Nem lakást, házat! – mondta Bori. – Azt úgy szokták, mert jobban mutat a tévében.

– Ha én anyu helyében volnék, biztos ötösikreket szülnék – mutatta fel öt ujját a fiú. – Vagy hatot. Akkor szerintem adnának egy nagy autót is, hogy a sok gyereket el lehessen vinni kirándulni.

Az öregasszony visítva kacagott.

– Látod, milyen ütődött unokám van? Tiszta apja!

Erre Bori is elkezdett kacagni, Marci pedig sértődötten kivonult a konyhába, hogy keressen valami ennivalót. A nagymama hátát egy párnának döntve folytatta a varrást, és fel-felpillantott az ide-oda pislogó hadnagyra.

– Tetszik? Jó kis lakás. Nem veszed meg? – Az öregasszony felkacagott. – Nem kell ilyen fancsali képet vágni, fiam! Tudod, mióta lakom én itt? Negyven éve.

– És a gyerekek?

– Mi van velük?

– Nedvesek a falak.

– Azt akarod kérdezni, hogy árt-e nekik?

– Tulajdonképpen...

– Hát, nem használ. Úgy élünk, mint a vakondok.

– Biztos kapnak majd lakást, ha jön a harmadik gyerek – dadogta Hecseki.

– Az biztos – kacagta el magát ismét a nagymama. – Majd. Majdév majdhónapjában, majdnapon. Pontosan déli tizenkét órakor kapunk egy háromszobás lakást.

Csend lett. A nagymama varrt tovább. Aztán felcsattant:

– De maga csak ne sajnáljon! Úgy imádom, ha valaki lejön az emeletről az alagsorba, és kicsordul a könnye értünk. Mert ő egy jó lélek. Ha olyan jó lélek, miért nem cseréli el a lakását velünk?

Hecseki ide-oda pislogott kínjában.

Elcserélni?

Bori kitartóan nézte. Úgy látszik, ő is a nagyanyjával értett egyet.

De az öregasszony váratlanul megint elnevette magát.

– Meg vagy ijedve, mi? Félsz, hogy levetkőztetünk, aztán kizavarunk meztelenül az utcára. Az ilyen népektől minden kitelik, ugye?!

Hecseki olyan arcot vágott, mint aki valóban ettől fél, pedig tudta, hogy annak a fejében, aki már másodjára varrogatja a nadrágját, meg sem fordul efféle gondolat.

És akkor a hadnagynak hirtelen eszébe jutott az autószerelő. Te jó ég! Csak el ne vigyék, ami a kocsijából maradt! Hiszen akkor nincs se kocs, se bűnügyi bizonyíték. Felállt, az ablakhoz szökdecsejt, és kinézett az utcára.

Látta Rácsalmásit, aki éppen kiszállt hatalmas kocsijából, és bement a nehéz vaskapun.

– Gyorsan! – fordult meg Hecseki. – A nadrágot!... Lenne szíves!

– Nyugalom, fiam, nyugalom! Most már befejezzük, amit elkezdünk.

– De sürgős lett! – mondta Bori, és felállt a székre, hogy megnézze a sietség okát. – Most már értem. Megjött a főnök!

Rácsalmásit már nem láthatta.

Az alacsony férfi bent az udvaron sápadtan hallgatta a borostást. A szerelő elmondta, hogy egy pasi hozott egy Suzukit, és azt állította, hogy ezt vele megbeszélte. Meg hogy Lindácska ismerőse.

– Hol az a Suzuki? – kérdezte a kopaszodó remegő szájjal.

– Ott a sarokban – mutatott a borostás egy halom alkatrészre, aztán a szájához kapta a kezét. – Főnök! Csak nem...?!

– Behúztak a csőbe! – sziszegte Rácsalmási, és megragadta a szerelő karját. – Adok két percet, hogy csináljatok valamit, vagy néhány évig nem öleled meg az asszonyt.

Hecseki közben az alagsorban felkapta a nadrágját.

– Köszönöm – hadarta –, igazán kedves, most sietnem kell, de majd visszajövök...

Már elindult a kijárat felé, amikor Marci, aki nem talált semmiféle ennivalót a konyhában, megjelent egy festékszóró dobozzal.

– Van neked ilyen? – kérdezte a hadnagyot, aki szórakozottan intett a gyerekeknek, hogy nincs. Aztán köszönésképpen a fiú vállára tette a kezét, és dermedten úgy is maradt.

Marci egy fehér plakátra nagy zöld C betűt fröcskölt a festékszóróval.

– Látod, milyen szép? – nézett fel a fiú, aztán elhúzódtott a férfitől. – Mi van? Mért bámulsz így?

– Hogy? – tért magához Hecseki. – Semmi. Csak nézem, milyen szép szín.

Nem, ez lehetetlen! Ezek itt nem lehetnek betörők!... De miért ne? De miért igen? Ezek a gyerekek, egyedül? Az öregasszonnyal? Nem. Valaki áll mögöttük. Valaki vagy valakik. A szülők? Az anya kórházban van, szül. De igaz-e ez? És ha csak úgy mondják, hogy eltereljék a gyanút?

– Még be sem mutatkoztam – nyújtott kezét a hadnagy. – Hecseki Boldizsár vagyok.

– Én meg Marci – mondta Marci.

– Van vezetékneved is?

– Mi Fabulák vagyunk.

– Oké, Fabulák Marci, még találkozunk – intett Hecseki, és kisietett.

– Fabula! – kiáltott utána a kisfiú. – Nem Fabulák! – És a festékszóró dobozzal a becsapódó ajtóra lőtt egy pontot.

A hadnagy hosszan csengetett az autószerelő vaskapuján. Bár a szíve erősen vert, nyugodt volt. Nagy siker előtt álló emberek érzik ezt a feszültséggel teli nyugalmat.

Színészek, akik éppen átvesznek egy fesztiváldíjat, tudósok, akik hosszú kísérletezés után megtalálják a keresett titkot, sportolók, ha győzelmük láttán ujjong a nézőtér, gyerekek, ha ötössel mennek haza. Az ember ilyenkor mélyeket lélegzik, és alig bírja visszatartani a nevetését. A legszívesebben magához ölelné mindenkit, és fél lábon ugrálna végig a Nagykörúton. Hecsekinek minden oka megvolt, hogy ilyen érzések rohanják meg.

Először is megtalálta a betörőket!

Már csak idő kérdése, hogy a Fabulák-bandát leleplezze. Igazán kedves gyerekek, de a törvény, az törvény. Aki nem tartja be, az szív, mint a torkos borz.

A gyerekek egyébként nem kaphatnak nagy büntetést. Annál nagyobbat a szüleik, akik felbiztatták őket.

Ez tehát az első győzelem.

A második Rácsalmási. Nem kis dolog egyedül lebuktatni egy autótolvaj bandát. Ez minimum századosi rangot jelent, ha nem többet. Nem mintha lényeges volna, de legalább Portoroki látná, hogy kicsoda Hecseki Boldizsár. Az a tény, hogy ezért feláldozta a Suzukiját, nem is számít. Egyébként azon sem csodálkozna, ha kapna egy szolgálati autót. Egy Mercedest! Vagy egy Opelt legalább!

No, mi az? Miért nem nyitják már ki azt a kaput? Újra csengetett.

A hatalmas kétszárnyú kapu kinyílt, és Hecseki beperdült a szerelőműhely udvarára.

Majdnem nekiment az autójának. A Suzuki az udvar közepén állt. Ablakai, fényszórói csillogtak, fémszerelé-

keinek rozsdafoltjai eltűntek, a karosszériát porszem sem csúfította.

– Üdvözlöm! Üdvözlöm! – sietett a hadnagy elé kitért karral Rácsalmási. – Mondták a szerelők, hogy elhozta a kocsiját egy kis javításra. Igazán örültem neki! Legalább így meg tudom hálálni, hogy olyan ügyszere-tettel és gondossággal folytatja a nyomozást. Sikerült már valamit kideríteni a betörőkről? Nem? Nem baj. Én biztos vagyok benne, hogy maga megtalálja őket. Egyébként az elektromos gyújtással voltak problémák, kicseréltük a gyertyákat és a feszültségszabályozót, felújítottuk a dinamót. Alaposan átnéztem a kocsit. De önnek természetesen csak az anyagát kell megfizetnie. Erről nem mondhatok le, még azt állíthatná valaki, hogy lepénzelem a rendőrséget. Hehehe! Huszonötezer forint lesz.

Hecseki állt, állt, és szépen, szabályosan pislogott, mint egy gyöngybagoly éjfél után. Nem volt abban az állapotban, hogy válaszoljon a feltett kérdésekre. Tétován bólintott néhányat, és elindult az autója felé. Aztán megállt, keresgélni kezdte a pénztárcáját, majd megrázta a fejét. Arra gondolt, hogy ekkora cső, amibe őt behúzták, talán nincs is. Végül előkaparta az egész hónapra kapott zsebpénzét, meg a benzinpénzét, meg a csokira félretett dugipénzét, és az egészet Rácsalmási kezébe nyomta. A szeme sarkából látta, ahogy a szerelők megmegrándulnak a műhely félhomályában a visszafojtott nevetéstől.

– Ö... ö... – kezdte nagyon értelmesen és kifeje-

zően, ami körülbelül annyit jelentett, hogy köszöni, örül, hogy megtalálták a hibát, és szép nyári idő van.

– Igen – bólintott Rácsalmási –, a mi jelszavunk: gyors, minőségi munka! Legyen szerencsénk máskor is!

Hecseki beült a kocsiba. Először jobb oldalt. Amikor észевette, hogy nem ott van a kormány, akkor átült a másik oldalra. Nyomogatni kezdte a pedálokat. Az autó nem indult el.

– Talán ha a slusszkulccsal próbálkozna – mondta Rácsalmási.

– Köszönöm – mondta Hecseki és begyújtotta a motort. – Viszlát!

Végre sikerült elindulnia. Hátrafelé. Megállt. Végül a kocsit hirtelen megugrott, és mint egy bakkecske a májusi szerelem idején, meg-meglendülve kikotort a kapun, és végigdübörgött az utcán.

Az alagsori kukkolók néma csodálkozással bámészkodtak az ablakból. A foltos fenekű igazat mondott. Megcsinálták a kocsiját. Egy Suzukit!

Lehet, hogy Hecseki az autótolvaj banda főnöke?

11.

*Hecseki és a minisárkány • A hadnagynak lánya
születik, de megtagadja • Várakozók az alagsorban •
A biztos tipp*

A kórház, amint azt már mi is tudjuk, nem átjáróház, hogy csak úgy, akárki akármikor bemászkalhasson. Különösen, ha olyan egyfejű, de vasszívű sárkány őrzi, mint a mi másfél méteres, sapkás portásunk.

Azt, hogy Fabulák... illetve Fabuláné melyik kórházban fekszik, Hecseki két perc alatt megtudta a központi nyilvántartóból, de a bejutás nem volt ilyen egyszerű. Nem igazán látogatónak volt öltözve. Inkább kukázónak.

– Megkérdezhetem, hova igyekszünk? – emelte fel vékony hangját a portás, és mind az ötvenkét kilójával eltorlaszolta a bejáratot.

– Bocsánat – mondta Hecseki. – Rendőrség! Ha megengedi... – És tovább akart menni, ahogy már a nyomozók szokták, hiszen számukra nem létezik csukott ajtó.

– Na, tessék, csak várni egy picinykét – rántotta vissza a hadnagyot karjánál fogva a portás. – Nem kérünk a süket dumából. Rendőrség? – És végignézte a farmeres, pólós toprongy figurát. – Átlátszó trükk ez, uram! Tudja, minek adták már ki magukat az emberek, csak

hogy átjuthassanak rajtam? Nem rendőrnek! Annál az emberek sokkal okosabbak, hogy ilyen olcsó dumával jöjjenek. Volt olyan hölgy, aki a főorvos feleségének adta ki magát, és amikor megjegyeztem, hogy nálunk főorvosnő van, akkor azt mondta, hogy: persze! És kacsintott. Érti? Egy ürge pedig angolul kezdett vartyogni nekem, hogy ő be, meg a mamája és London, de amikor „véletlenül” ráléptem a lábára, rögtön magyarul küldött el a keresztanyám térde kalácsába. Mondtam is neki: látja, uram, nem is olyan nehéz a magyar nyelv! Csak bele kell rúgni valakibe, rögtön megtanulja. Rendőrség? Jobbat nem tudott kitalálni?

– De én valóban nyomozó vagyok – nézett körül Hecseki, mintha várná, hogy körülötte a fák igazolják.

– Persze – bólintott a portás –, én meg a Csubakka, csak összemertem a mosásban. Tudja, mi volt eddig a legszenzációsabb trükk? Amikor egy fickó betántorgott a kapun, és azt nyöszörögte, hogy: „Orvos! Orvos!” Jól adja! – mondom neki. – De majd látogatási időben nyöggjön. Vizontlátásra! Megismerem én a besurranókat. Rájuk van írva, hogy a rendszabályt felrúgva látogatni akarnak. Az én pasasom is hörög, és mutogat valamit a válla felett. Megnézem, hát látom, hogy a háttából egy konyhakés áll ki. Majd kiestem a nadrágomból a röhögéstől. Tutira odaragasztotta! Érti? Ilyesmire képesek az emberek, csak hogy bejussanak beteg rokonaikhoz!

Hecseki homlokát kiverte a veríték. Keresni kezdte az igazolványát, ami persze szokás szerint nem volt nála.

– Na, menjen, nyomozókám, menjen! Ne tartsa fel itt a forgalmat! – hajtotta kifelé a hadnagyot a portás, majd a járdán álló üres kukatartályokat kezdte behúzni az udvarra. – Van nekem elég dolgom. Ezeket a kukákat is nekem kell behozni, mert a szemetesek nem képesek rá, hogy tíz méterrel odébb vigyék. Közben hívnak, szólnak, utasítanak. Azt sem tudom, hol áll a fejem. Egyesek meg itt detektívesdit játszanak.

A hadnagy eltűnt, a portás bevonszolta a tartályokat, aztán visszaült a fülkéjébe.

Király nem érezhet nagyobb hatalmat a trónusán.

Fiatal konyhalány közeledett a kukásbödönökhöz, vödörnyi burgonyahéjjal. Az egyik tartály tetejét felhajtotta, beöntötte a hulladékot, aztán visszaindult a konyhára.

Mögötte a kuka fedele felemelkedett.

Hecseki, nyakig krumplihéjjal borítva bánatosan nézett a ringó fehérszemély után.

Mi jöhet ma még? Miféle csapásokra számítszon?

Az a kis emberi lény, aki most jön a világra, és először bántja szemét az éles fény, nem sokat törődik paprikás krumplival és lakáshiánnyal. Kisebb gondja is nagyobb annál, mint hogy az alagsorba becsap a kipufogógáz, és feljön a lefolyóból a víz. Minden erejét arra fordítja, hogy levegőt vegyen, hogy egyen, és hogy jelezze, ha a pelenkacsere ideje eljött. Ezek a hatalmas erőfeszítéseket kívánó feladatok annyira lekötik, hogy az imént említett

apróságokkal már nemigen marad ideje foglalkozni. Azaz azok törődjenek, akiknek nincs más dolguk.

Így gondolkozott Fabula Judit másfél órás csecsemő is, aki minden bonyodalom nélkül, könnyedén, bár némileg sírósan jött a világra. A sírás persze ilyenkor jó dolog. Ebből látják először az orvosok, hogy a baba életképes és egészséges.

Fabuláné fáradtan, de boldog mosollyal nézegette a pólyába csavart csöppséget, akit kis időre mellé fektettek az ágyba, hogy szokja a mamát és a mama a babát.

– Telefonáltunk a férjének az állatkertbe, de nem találtuk – mondta az egyik ápolónő, és megigazította a takarót. – Talán éppen ide jön.

Fabuláné bólintott. Mi mást tehetne? Kezdje magyarázni, hogy már egy órája futnak az üggetőn a pacik, és a férje éppen most akarja megnyerni a fődíjat? A nővérke még azt hinné, hogy a férje gonosz, szívtelen ember, aki többet törődik a lovival, mint a családjával. Ami persze igaz, de nem feledhető, hogy végső célként a család boldogulása lebeg a férfi szeme előtt, akár totót tölt ki, akár a tuti befutóért reszket. Aki akar, megbocsát neki ezért, aki nem akar, nem.

Hecseki a bejárati ablaküvegben megszemlélte a ruházatát, nem okozott-e olyan elváltozásokat a kukás élet, ami megakadályozná belépését a szülészetre. Néhány krumplihéjat még kihalászott az inge zsebéből, egy petrezselyemzöldet a hajából (pedig igen jól állt a szeme színéhez), aztán belépett az *életgyárba*. Igyekezett természetesen és otthonosan mozogni. Tudta, hogy ilyen

helyen nem botladozhat tétován, mert rögtön kiszúrják, hogy idegen, és ráadásul *illetéktelenül tartózkodik itt*, ahogy a portás mondaná. Határozott léptekkel végigsietett a földszinti folyosón, majd ugyancsak határozott léptekkel az emeletin. Végül határozottan megállt.

„Hol lehet ez a Fabuláné? Be kell jutni hozzá, akár szül, akár nem. Ha valaki tud a gyerekek betöréseiről, az az anyjuk.”

Kövér, kopasz férfi tolatott elő az egyik szobából, fehér köpenyben, sietősen. Arca derűs volt, mint a szülészorvosoké általában, akik naponta tízszer-húszszor is örülhetnek egy-egy ember szerencsés világra jöttének.

– Bocsánat! – mondta Hecseki. – Meg tudná mondani, hogy Fabuláné...

– A boldog apa?! – kiáltott fel a kövér. – Gratulálok! Láta már?

– Mit, kérem? – pislogott Hecseki.

– Mit? Talán kit! A lányát! A kis királykisasszonyt! Nagyon szép baba. Három kiló hús! És hogy sír!

– Az a helyzet, hogy én... – kezdte Hecseki, de a kövér úgy hátba vágta, hogy a nyomozó majd kiesett az üvegfalon.

– Csak ne köszönjön semmit! Jöjjön! – És bevonzolta a levegő után kapkodó hadnagyot az orvosi szobába. – Hallom, milyen körülmények között laknak. Igazán rettenetes! Ezen sajnos mi nem tudunk segíteni, de ha akarja, itt tartjuk akár egy hétig is az asszonykát, hogy minél később menjenek haza a babával.

– Arról van szó, hogy Fabuláné... – nyögte Hecseki, mire az orvos harsogó nevetésben tört ki.

– Hallja, ember! Magát annyira megzavarta a jó hír, hogy *lefabulánézza* a saját feleségét? Térjen már magához! Itt egy pohár víz! Hajtsa fel! És figyeljen ide! – Az eleddig mosolygós arc hirtelen elszigorodott. – Hallottam a viselt dolgairól! Most már igazán felhagyhatna a szerencsejátékokkal! Beszéltem a feleségével. Áldott jó asszony Nem szólna magának a viláért sem. De én kimondom, ha nincs is sok közöm hozzá: az a stílus, ahogy maga minden pénzt lottóra, totóra meg a pacikra költ, a velejéig erkölcstelen! Most mondja meg: élhet így egy felnőtt, háromgyerekes családapa?

Az orvos dühösen Hecsekire nézett, és megrángatta a fülét.

Hecseki felszisszent a fájdalomtól.

– Ez tévedés, kérem!

– Tudom! Maguk, szerencsejátékosok azt is letagadják, hogy meg tudják különböztetni a szamarakat a lovaktól. Úgy csinálnak, mintha az égvilágon semmi különbség nem volna egy normális ember és egy győzelemért reszkető szenvedélybeteg között. De engem nem tud becsapni! Én is a játékszenvedély rabja voltam egy életen át. De ennek vége! Még ezen a héten kiállítok néhány szelvényt, mondjuk, nosztalgiából, de engem nem fog még egyszer elcsábítani az ördög. No, üljön csak le!

Az orvos lehuppant a székébe, kirántott egy asztalfiókot, és totószelvényeket dobott maga elé.

– Róma–Napoli. Na, mit mond? Kettes?

– Micsoda? – csapott a térdére Hecseki. – Észnél van? Nápoly? Egy tetű csapatra tippel?

– No, jól van! Szóval a focihoz nem ért – állapította meg az orvos, és egy félóraig vitatkoztak a különböző csapatok esélyeiről. Mert játszani Hecseki is szeretett, és a focihoz ugyanolyan jól értett, mint Magyarországon mindenki a focistákon kívül.

Az ápolónő megjelenése szakította félbe a férfias perpatvart.

– Éppen most jött be a Fabula apuka! – kiáltott fel a kopasz, és a fiókjába csúsztatta a totószelvényeket. – Kísérje el, nővérke, mutassa meg neki a kisbabát! És amit megbeszéltünk, öregem, ne feledje: a szerencsejáték pénzkidobás! A gyerekei szájától veszi el a falatot minden totószelvény kitöltésével!

Az ápolónő végigvezette a hadnagyot az első emeleten, és megállt vele egy ablak előtt.

Bent, a világos teremben gyerekágyak sorakoztak egymás mellett. Bennük csecsemők sírtak vagy aludtak, alig néhány órásak, vagy már néhány naposak, fiúk és lányok. – Itt oldalt, jobbról a második, az a magáé.

– Bocsásson meg, nővérke, de én... – motyogta Hecseki, hogy tisztázza a helyzetet, de az ápolónő le-torkolta:

– Tudom. Maga fiút várt. Minden bolond férfi fiút akar. Azt hiszik, boldogabb lesz a gyerekük, ha az „erősebb” nemhez tartozik. Maguk mind tévednek. A nők boldogabbak. Látná a mamákat, amikor magukhoz szorítják a kisbabájukat! Azt a boldogságot maga csak

akkor fogja érezni, ha gyereket szül. És hogy maguk lennének az erősebb nem? Megmutassam magának, ki az erősebb?

– Inkább ne! De ez félreértés...

– Ismerem én magukat. Négyyszer váltam. Nekem magyarázhat. Inkább Juditkát nézze! Látja a kis orrocskáját? Hát nem pont olyan, mint a magáé?

Hecseki egyik szemhéja rángatózni kezdett.

– És a szeme színe? Na!? Na!? Le se tagadhatná!

– Jó, nem tagadom – legyintett a hadnagy. – De mondja, nővérke, voltak bent ma a gyerekeim a feleségemnél?

– Nem láttam őket.

– És tegnap?

– Tegnap sem. Azt hiszem. De hova megy? A feleségét nem is akarja megnézni?

– Mondtam: félreértés! Nem a feleségem.

– Ó! – sikkantotta el magát az ápolónő. – Ezt nem tudtam! Maguk nincsenek összeházasodva, és már három gyerekük van?

– Tisztázzunk valamit, nővérke drága! – mondta a hadnagy kemény rendőri hangon. – Engem Hecseki Boldizsárnak hívnak, a feleségem nem Fabuláné, és tudomásom szerint sem három gyerekem nincs, sem kető, sem egy! – És egy kancsó vizet a csuklással küszködő ápolónő kezébe nyomva a hadnagy elhagyta az épületet.

Nyugodtan sétált ki a kapun, és a foglalkozásának köszönhetően gyorsabban futott, mint a portás.

Miközben Hecsekinek minden bizonyítható közreműködése nélkül lánya született, a betörők haditanácsot tartottak. A Fabula família összeesküvő tagjain kívül Bálint és Eszter is megjelent az alagsori büntanyán egy-egy fazékkal, amelyekben a fedő alatt tyúkhúsleves, illetve rakott krumpli gőzölgött.

– Anyu küldi – mondta Bálint –, és azt üzeni a nagymamának, hogy tessenek elfogyasztani jó étvággal, mert most, hogy Éva néni kórházban van...

Bálint itt elakadt, de Eszter kisegítette:

– Most, hogy Éva néni kórházban van, biztosan nem tetszik főzni.

Mire a nagymama felkacagott.

– Kösz! Anyád látnok. Marci éppen éhen akart halni.

– Én ugyan nem – mondta Marci, és rohant tányérokért.

Jó, ha az embernek vannak barátai. Még jobb, ha a barátoknak akad egy édesanyjuk, aki jól főz. És még jobb, ha annak az anyának a szakácstudományán kívül jó szíve is van.

De akármilyen éhes volt Marci, kanalazás közben sem tudta befogni a száját.

– Kezdhetünk mindent előlről... (*Nyam, nyam, csam.*) Már lakásunk lehetne, ha tegnap... (*Ciurp, csenc.*) Ha tegnap nagy jó szívvel nem adjátok oda a pénzünket.

– Csorog az álladon a leves – jegyezte meg Bori.

– Na és? – Marci letörölte. – Az enyémen csorog. Kezdhetünk mindent előlről. (*Csst, nyszt, ccc.*) Megint

keresni kell egy Rácsalmásit vagy egy Reményi Tarjánt. Az nem olyan könnyű!

Teherautó dübörgött el az ablak előtt. A padló megremegett. A szoba megtelt az elégett benzin édeskés szagával.

– Apa mondta, hogy ettől meg lehet halni – mondta tudálékosan Bálint.

– Tényleg?! – kacagott fel szokott vámpírstílusában a nagymama. – Ne mondd!

– De igen – bizonygatta a fiú. – Ez szén-monoxid. Nem szabad beszívni!

– Hát akkor ne lélegezzetek, gyerekek! – kiáltott az öregasszony, és csorogtak a könnyei a nevetéstől. Hirtelen köhögni kezdett. Felállt, megtántorodott, a gyerekek alig tudták a díványig támogatni. Ott lefektették, és ijedten álldogáltak körülötte.

– Nincs semmi baj – mosolygott rájuk az öregasszony. – Úgy látszik, nekem már nevetni sem szabad. Ne nézzetek rám olyan rémulten, mert szívrohamot kapok!

– Ne hívjak orvost, nagy? – kérdezte Borbála, de az öregasszony nemet intett.

– Minek? Ő majd ózondús levegőt lélegzik a számba? Inkább hozz egy kis vizet! Te, Marci, te pedig ülj le enni, mert kihűl a leves! És ne félj, találunk még néhány Rácsalmásit meg Reményi Tarjánt. Sajnos.

Tamás rontott be az ajtón, és alig bírt megszólalni a lihegéstől.

– Nagy hír... porcelán... gyerekek... a porcelánt...

– Nyögd már ki, nyuszikám! – támaszkodott fel a nagymama. – Mi van a porcelánnal?

– Megveszik... A legmagasabb áron... a töröttet is... Nyílt egy új üzlet... Most olvastam a plakátot...

– Végre egy jó hír! – Az öregasszony visszahanyatlott a díványra. – Bálint, Tamás, menjete, próbáljátok eladni azt a néhány cserepet! Az is pénz!

A két fiú már ugrott is, Marci csak az ablakon át kiálthatta utánuk, hogy:

– Alkudjatok! Ezek sokat érnek! Törötten is!

Tamás és Bálint biztosan nem siettek volna ennyire, ha tudják, kik hirdették meg a porcelánvásárt.

Hecseki szokásától eltérően módszeresen és nem ötlet-szerűen nyomozott. Miután a mamának a világ egyik legcsodálatosabb alibije volt: gyereket szült, a hadnagy az apa nyomába indult. Hátha az apa van a rablások mögött?

Totó, lottó, lovi, játékgépek sok buktával. Logikus, ha pénzt akar szerezni.

Tudta, hol dolgozik Fabula, először tehát az állatkertbe ment. Az állatkert után pedig egy portás javaslatára az ügető felé vette az irányt.

– És miről ismerem meg Fabula urat? – kérdezte a portástól.

– Arról, hadnagy úr, hogy rágja a körmét, és egy oroszlánfejes trikó van rajta.

A boldog apát azonban nem is volt olyan könnyű

megtalálni. Háromszor vágattak végig a lovak a pályán a rajtvonaltól a célig, amíg Hecseki bejárta a lelátót és környékét. Igaz, a hadnagy néha-néha megállt, és belefeledkezett a vágató lovak látványába, de ez sohasem tartott tovább, mint maga a verseny.

A nagyobb gondot nem is a futamok okozták, hanem a tömeg. A nyomozónak több száz körmét rágó férfi trikóját kellett megnéznie előlről és hátulról, hogy nincs-e rányomtatva egy oroszlán képe.

Ez a vizsgálat néha nem is volt olyan egyszerű. Egy-egy férfi ijedten hőkölt hátra, amikor a hadnagy bocsánatkérő vigyorral a mellkasa elé dugta a fejét, vagy a vállán keresztül a hasára lesett. A hadnagy viselkedéséből nem lehetett megállapítani, hogy a kukucskáló pasas zsarú, zsebtolvaj vagy egy kissé visszamaradott vendég, aki barátkozni akar. Volt, aki az öklét dugta Hecseki orra alá, és kevés jóindulat volt a pillantásában. De olyan is akadt, aki rámosolygott, mert azt hitte, hogy tréfál. Végül a pálya mellett, a korlátnál a hadnagy észrevett egy sovány férfit, akinek a hátán narancssárga oroszlán ordított. A szőke férfi körme a fogai között recsegett.

Hecseki a korláthoz tolokodott, és „véletlenül” oldalba lökte Fabulát. Ez ugyan nem túl udvarias módja a kapcsolatfelvételnek, de hatásos.

Fabula nem vette le a szemét a vágató lovokról, csak felmordult.

– Mi van? Mit tolakszik? Maga is futni akar?

– Menj, Léda, menj! – süvített Hecseki a pálya felé, és izgalomban beharapta az alsó ajkát.

Fabula annyira meghökkent, hogy még a pályáról is elfordította a fejét.

A hadnagyra meredt.

– Léda? Léda már három éve virsli.

– Jaj, igaza van – rázta meg a fejét Hecseki. – Csak az a második úgy hasonlított szegényre, hogy... össze-tévesztettem.

Fabula óvatosan odébb húzódott.

– A második? Hiszen Léda kanca volt!

– Hajjaj! De micsoda kanca! Ezek a kancák már a nyomába se léphetnek!

– Az biztos! Mert ez mind mén!

– De mennyire mén! – bizonygatta Hecseki. – Úgy *mén*, mint egy rakéta.

Fabula elnevette magát, a hadnagy pedig vele nevetett, mint aki tisztában van vele, mekkora butaságot mondott.

– Először van az ügerton? – kérdezte a családapa.

– Látszik?

– Nem. Csak annyira, mint egy csődörön, hogy nem kanca.

Hecseki vihorászott zavarában.

– Ha már ilyen jó szeme van, hogy észrevette, bevalom, még nem jártam itt. De vidéki gyerek vagyok, úgy-hogy a lovakhoz értek.

– Azt rögtön látni – bólintott Fabula. – Meg tudja különböztetni őket egy nyúltól. – És a két férfi ismét összevigyorgott.

A futam befejeződött, Fabula szomorkásán szórta szét szelvényeit: a szerencse most sem őt dédelgette.

– Sokat veszített? – puhatolózott a hadnagy.

Ha kiderül, hogy Fabula tízezrekbe játszik, már tudható, ki áll a betörők mögött.

– Mindent – mosolygott szomorkásán a vékony kis ember, és a lakásra gondolt, amit most már nem tud megvenni, és a feleségére, aki talán már megszült egy újabb alagsori lakót. – Mindent.

Hecsekinék összeszűkült a gyomra: ez az ember eljátszotta a két rablásból összeszedett sokmillió forintot?

– És a következő futam? – érdeklődött óvatosan. – Arra nem is tesz?

Fabulának felcsillant a szeme. Neki már egy fillérje sem volt, mind a nyolcszázhusz forintját eltapsolta a pácikon, de ha ez a tohonya alak játszani akar...! A más pénze szerencsét hoz.

– A következő futamra kellene minden pénzt rátenni. Tuti tippem van, uram! – És suttogóra fogta a hangját. – Egy a húszhoz fog fizetni.

– Egy a húszhoz?

Fabula részvétellel nézett a zöldfülűre.

– Az azt jelenti, hogy a húszszorosát fizetik ki annak, amit feltett.

– Honnan tudja olyan biztosan?

– Bent dolgozik egy barátom. Bent az istállóban. Az ő tippjére minden pénzét felteheti. Akár ezer forintot is.

„Ezer forintot? – gondolta a hadnagy. – Miért beszél ez ilyen kicsi összegekről? Gyanakszik?”

– Akkor érdemes lenne tízezret is feltenni – mondta hangosan –, ha ilyen biztos az a tipp, nem?

Fabula elsápadt. Ez a kókadt ürge tízezret akar megjátszani?

– Hát... Annyit is lehet. A maga dolga. De ide figyeljen! Adjon nekem ezer forintot kölcsön, és én egy félóra múlva kétezret adok vissza magának.

Fabula izgatottan várta a választ, miközben Hecseki zavartan turkált a zsebében.

Ez nem lehet bandafőnök – gondolta. Aki ezer forintot kér kölcsön, az még soha nem tartott a markában egymilliót. No, mindegy! Ha már idejött, legalább játszszonegyet, nyerjen egyet. Rácsalmási ügyis kifosztotta. A maradék forintjaiból hogyan tudna másképpen kétszer annyit csinálni?

Kihalászta a zsebeiből a bankjegyeket.

– Itt várom, de siessen, mert úgy látom, mindjárt kezdődik a nagy futam.

– Léda, Lapu, Pancser – súgta oda a biztos tippet Fabula, és eltűnt a tömegben. Hecseki sokkal több pénzt is szívesen feltett volna a három lóra, ha lett volna több pénze.

No, de nem baj.

Majd az őszi versenyekre kijön, ha szüksége lesz néhány tízezer forintra.

Bár tudta volna régebben, hogy itt ilyen könnyen lehet nyerni!

Fabula hamarosan visszaérkezett, és a futam elkezdődött. Eltelt egy kis idő, amíg Hecseki meg tudta különböztetni a három nyerő lovat a többiektől. Addig folyton Fabulát lökdöste, hogy most melyik van elöl, és

miért hagyta le a Pancser Lédát, amikor ügyis Léda lesz az első. Léda valóban az első lett. Hátulról. A hadnagy kimeredt szemmel bámulta a célegyenesbe forduló lovakat és a lemaradó Lédát, Laput meg Pancsert. Dühösen fogta meg a mellette álló férfi karját, hogy felelősségre vonja, mire a karon ragadott vörös hajú szemüveges úr arrébb taszította.

– Mit akarsz? Nem jutott dinnyeföld?

– Bocsánat – motyogta a hadnagy, és körülnézett.

De a tuti tippes Fabula nem volt sehol.

12.

A porcelánscapda • Babanézőben • Dr. Hecseki tanácsai

Az új porcelánfelvásárlók egy félhomályos kapualjban ütötték fel tanyájukat, nem messze a Rácsalmási-féle szerelőműhelytől. A kapura nagy plakátot szegeztek a következő szöveggel: „Porcelánvásár! Magas árak! Töröttet is veszünk!”

A plakát alatt kis asztalka állt, mögötte szalmakalapos, zöld napszemüveges férfi ült alacsony kempingszéken. A lábánál nagy papírdoboz hevert, abban helyezte el a porcelánokat, akár épek voltak, akár törtek.

Az asztalka előtt hosszú sor állt. Főleg nők – idősebbek és fiatalabbak –, gondosan papírba csomagolt porcelánokkal, valamint gyerekek, akik a markukban szorongatták az eladnivalót. Néhány lomposan öltözködött, kába tekintetű férfi is álldogált a házak fala mellett húzódó sorban, aki egy-egy pohár borra való pénz reményében dugdosta egyik zsebéből a másikba az otthoni üveges szekrényből elemelt csecsebecsét.

A szalmakalapos zöld szemüvege mögül csak egy-egy pillantást vetett a felkínált porcelánokra, mondott egy igen alacsony árat, és már nézte is a következő klienst,

mintha valamiféle meglepetést várna, vagy éppen keresne valamit.

Az eladókat azonban nem lehetett olyan könnyen lerázni. Egy testes asszony, kendővel a fején, aki nagy mulatságot akart csapni aznap este a porcelánjaiért kapott pénzből, mivel a férje hazajött a börtönből, botrányt csinált.

– Ötven forintot mondott?! Normális maga? Ezért a szarvasért? Tudja, mibe kerül ez a boltban? Kétezer!

– Ötven – mondta a szalmakalapos rezzenéstelen arccal.

– Akkor miért írja ki, hogy magas árak? Ez magának magas ár? Nézze meg ezt a szarvast! Éppen bőg! Ezért a szarvasbőgésért adna maga ötven forintot?!

– Tessék továbbmenni, ha az ár nem megfelelő!

– Hallják, emberek? Ötven forintot! – Az asszony megfordult, és a feje fölé emelte a porcelánt. – Nézzék meg ezt a szarvast! Nincs elrepedve! Nincs lepattanva! Nem fakult meg a színe! Ez, kérem, ugyanúgy bőg, mint amikor megvettem! És ezért kínál ötven forintot ez az ember! Tudják mit? Inkább összetöröm, mint hogy odaadjam ennyiért! – És a fejkendős a feje fölé emelte a porcelánt, miközben várakozóan a szalmakalaposra nézett. A férfi azonban már a következő eladó árúját mustárgatta, és nem törődött a kiáltozó asszonnyal, aki hirtelen leengedte a karját, és halkán annyit mondott:

– Száz.

– Hatvan – morogta a porcelánkereskedő.

– Kilencven – nyögte az asszony.

– Hetven – vetette oda a zöld szemüveges.

– Nyolcvan – rebegette a fejkendő, mire a szalmakalapos leszámolt az asztalra hetvenöt forintot, és a szarvast behajította a dobozba, hogy nyaka tört.

Az asszony felmarkolta a pénzt, és elsomfordált.

A többi porcelántulajdonos sem járt jobban. Volt, aki inkább valóban földhöz vágta a törékeny holmit, mint hogy fillérekért elkótyavetyélje. Más pedig dühösen visszacsomagolta az áruját, és átkokat szórt a szegényeket becsapó kereskedőkre.

A szalmakalapos mindig kíváncsian lesett ki zöld szemüvege mögül, ha gyerek következett a sorban. Alaposabban nézte meg a kisebbek porcelánjait, és mind egyiktől megkérdezte halkán, hogy nincs-e otthon még valami eladó figura, mondjuk egy búsuló juhász vagy a Hófehérke és a hét törpe. De a gyerekek bambán néztek rá, mert nem tudták, milyen az a juhász, aki búsul. A szalmakalapos ilyenkor legyintett, és az utca másik oldalára pillantott, ahol egy hatalmas termetű férfi újságot olvasott. Sokdioptriás szemüvegén meg-megcsillant a nap.

Az egyik lompos öregember után, aki örömeiben cupogott, hogy egy szürke farkast el tudott adni száz forintért, két tizenkét év körüli fiú következett a sorban. Egy fekete szemű és egy torzonborz. A fekete szemű kezében műanyag szatyor volt. A kereskedő a homlokába húzta a szalmakalapot. A torzonborz fiú felemelte a szatyrot, és kivett belőle néhány törött porcelánfigurát. A cserepeket a kisasztalra helyezte, és várakozóan, de szótlánul

nézett a szalmakalapos zöld szemüvegére. A férfi elmosolyodott.

– Más nincs?

– Esetleg akad – mondta a fiú.

– Megnézném.

– Nincs akadálya. Ha ezeket megveszi.

A szalmakalapos zöld színű szemüvege mögött farkasszemet nézett a torzonborzzal.

– Mennyiért adod?

– Ezer.

A szalmakalapos elnevette magát.

– Ezeket már össze sem lehet ragasztani. – Felemelt néhány darabot. – Hogy törtétek el?

– Leejtettük – mondta a fiú.

A fekete szemű srác ideges mozdulatot tett a kezével, mint aki azt akarja mondani, hogy elég a csevegésből, jobb lenne elmenni innen, de társa meg se rezzent.

A szalmakalapos kissé felemelkedett, megpróbált belesni a szatyorba, de a torzonborz összezárta. A szemközi járdán álldogáló testes úriember sokdioptriás szemüvegén keresztül izgatottan leste a néma jelenetet. A szalmakalapos nem alkudozott. Kivett ezer forintot és az asztalra dobta. A torzonborz zsebre vágta, és a fekete szeműre vigyorgott, „Így kell ezt, pupák!” Aztán a táskából kiemelte Rácsalmási búsuló juhászát, hiszen nem mondok újdonságot, ha elárulom, hogy Tamás és Bálint állt a porcelánkereskedő asztalkája előtt.

A szalmakalapos elégedetten bólintott, amikor meglátta a botjára támaszkodó porcelánfigurát. Erre vártak.

A csel sikerült. Pók Pál, mert hiszen ő volt a szalmakalapos, felemelte a búsuló juhászt, és nézegetni kezdte, mint aki hibát keres. Pedig csak a győzelme felett érzett örömét akarta leplezni ezzel a vizsgálódással.

– Kétezer-ötszáz – mondta Tamás, és Pók most már szó nélkül fizetett. Örüljenek csak a gyermekek. A vidámság óvatlanná tesz. A kutyát is könnyebb elfogni, ha örül, mint ha fél. Tamásnak még sohasem volt ennyi pénz a kezében. Vérszemet kapott. Hófehérkét és a törpecsapatot már ötezerért kínálta. Bálintnak megremegett az álla izgalmában. Ő sohasem tudott volna ennyit kérni lopott holmikért. Sőt, ő lopni sem bírt volna soha, ha nem a barátai lakásáról van szó.

– Nono! – mondta az összeg hallatán a szalmakalapos, és egy mosollyal kivicsorította a fogát. – Nem lesz az egy kicsit sok?

Tamás egy pillanatra megingott: kevesebbet kérjen? De aztán felvillant előtte az alagsorban emelkedő víz, és a zöld szemüveg közepébe nézett.

– Nem alkuszunk!

Pók Pál felállt, és a porcelánokkal sorban álló csoport felé intett.

– A vásárt a mai napra befejeztük! Késő van!

Az emberek zúgolódtak: miért lenne késő kora délután? De aztán törekeny holmijaikkal együtt lassan szétszéledtek.

– Megveszem Hófehérkét is a törpéivel – fordult ekkor a fiúkhöz a betörő –, de nincs nálam ennyi pénz. Kísérjetez haza, és otthon odaadom az ötezer forintot.

Bálint egy gyors szemmozdulattal nemet intett Tamásnak.

Rossz előérzetei voltak. Ez a ravasz arc a szalmakalappal és a zöld szemüveggel...

Vannak érzékenyebb emberek, akik néhány apró mozdulatból, amelyek másnak fel sem tűnnének, kiolvassák egy másik ember érzéseit, szándékait. Bálint ilyen volt. A sűrű pislogásból ravaszságra következtetett, a karba font kezekből elzárkózásra, idegenségre. Persze ezeket a jelzéseket nem úgy olvasta le, ahogy a szavakat olvassa egymás után az ember. Csupán önkéntelenül. De ahhoz elég jól ismerte ezt a „rejtett nyelvet”, hogy észrevegye, a szalmakalapos valamit titkol. Valamiféle alattomos szándéka van. Ezért villantotta a szemét Tamásra, akit azonban elvakított a pénz, és nem törődött olyan aprósággal, mint a pislogás.

– Jó – mondta a szalmakalaposnak. – Elmehetünk, ha nem tetszik messze lakni.

– Ó, dehogya! – kezdett összepakolni a betörő –, csak néhány utca! Egyébként is kocsival megyünk.

Bálint izgatottan pillantgatott a szalmakalaposra és a barátjára. Legszívesebben azt mondta volna, hogy neki dolga van, ő nem ér rá. De nem akarta egyedül hagyni Tamást. Nem lett volna tisztességes. Inkább elhessegette rossz érzéseit és gyanakvásait. Miért akarna nekik rosszat egy porcelánkereskedő?

A két fiú segített a szalmakalaposnak. A kapuról levették a plakátot, és beemelték a porcelántörmelékekkel teli dobozt a járda szélén álló autóba. Aztán beültek a

kocsiba maguk is. Amikor az autó elindult, az újságolvasó testes férfi, dr. Reményi Tarján Farkas az utcásarki telefonfülkéhez sietett, tárcsázott, és csak ennyit mondott a kagylóba elégedetten:

– A madárkák a kalitkában vannak.

A kórházakban sokféle beteget kezelnek. Külön osztályon van, aki a szívére panaszodik, külön, akinek a gyomrával van gondja, és megint külön, aki az idegeivel bajlódik. De egyik betegcsoportot sem látogatják annyian, mint a szülészeten fekvőket. Nem csodálkozhatunk. Ez az egyetlen osztály, ahova boldogan jönnek az emberek.

A nagy porcelánvásár és a lóverseny napján, látogatási időben a Fabula csemeték is bevonultak a születés szentélyébe, hogy a nagymamával együtt szemügyre vegyék a kis jövevényt, aki, mint tudjuk, Juditként látta meg a napvilágot. Ameddig lehetett, várták Tamást és Bálintot alagsori barlangjukban, de miután a két fiú nem jött meg délután három óráig, győzött a kíváncsiság, és egy cédulán hagyott dühös üzenet hátrahagyásával elmentek a kórházba. A cédulán ez állt: „Hova kódorogtatok el, kutyaütők? Anyuhoz mentünk. Eszter, Bori, Marci, Munityka.”

A szülészeti előcsarnokában Fabula Antal földöntúli vigyorral fogadta a kis csapatot.

– Lány! Nagyi! Lány lett! Kislány!

– Ugye, megmondtam! – kiáltotta az öregasszony,

aki a terhesség egész ideje alatt fiút jósolt. – Lány! És a lányom? Hol a lányom? Hogy van a lányom?

– Jól – szólalt meg mögöttük egy halk hang, és Bori meg Marci majd feldöntötték az anyjukat, ahogy oda-futottak átölelni. A kismama sápadt volt, de a mosolya ugyanolyan kedvesen simított végig a családján, mint a paprikás krumpli tálalása közben, otthon.

Fabula papa nem tudott megszólalni, nagyokat szívt az orrán. A gyerekek az anyjuk köntösébe akaszkodva nevetgéltek zavarukban. Csak a nagymama nem vesztette el az önuralmát.

– Minden rendben? Adnak itt rendesen enni? Mi volt az ebéd? Na, jól van. Látom, nincs semmi bajod. Az ápolónők? Kedvesek? Adjak nekik pénzt? Jó, akkor nem adok. Úgyszincs nálam. A gyerek? Mindene megvan? Fel a fejjel, kislányom! Lesz az még rosszabb is. Csak ne izgulj, mert akkor nem lesz tejed. Sört? Hozzunk be sört? Az csinálja a tejet, tudhatnád! Bori, Marci, ne kapaszkodjatok anyátokba! Most nincs olimpiai formába, úgy látom. Mikor jössz ki? Nem kell sietni. Mi jól megvagyunk egymással. Ugye, gyerekek? Ma délben az a rántott csirke, nem volt egy utolsó lakoma, mi? Most mit bámulsz? Nézd a fiadat! Úgy néz, mint aki már elfelejtette, mit ebédelt. Na, ugye! Két combot betermelt a szentem! Ez egy bélpoklos! De hol van az a gyerek? Nem lehet megnézni, vagy mi a csuda? Rejtegetitek? Két feje van? Mit mondatok? Fiú? Lány?

És a csapat elindult az újszülöttek kórterme felé. De hirtelen megtorpantak. Az átlátszó üvegfal előtt ismerős

férfi álldogált. Hecseki Boldizsár teljes életnagyságban. Fabula Antalnak váratlanul sürgős elintéznivalója támadt, de mielőtt elosonhatott volna, az ismerős megfordult és rámosolygott.

– Milyen véletlen! Maga?! Hogyhogy éppen itt? Gyorsan eltűnt. Léda üdvöзли!

– Nini! – dadogott a tuti tippelő. – Csak nem szintén apukának tetszik lenni?

– Ti ismeritek egymást? – csodálkozott Marci, de a nagymama rögtön átlátott a szitán.

– Szóval maga is szereti a pacikat, foltos fenekű! Ügetünk? Ügetünk? Ezért lopkodjuk a kocsikat, mi?! Hogy legyen mit eljátszani! – Hecseki ijedten körbepillantott. Csak nem veszi valaki komolyan ezt a vádat? – Szégyellje magát! Bent fekszik a felesége a szülészetén, maga meg Rácsalmásival üzletel!

A hadnagy legyintett. Már megszokta, hogy a szülészetén minden férfit apának néznek.

– Én meg még azt gondoltam, hogy összevesztek – folytatta az öregasszony –, és a felesége azért nem varrta meg a fenekén a nadrágot. Erre kiderül, hogy szül.

Hecseki bólogatott, és az üvegfalhoz húzta a gyerekeket.

– Láttátok már a hugicátokat? Ott, az a kis édes szőke!

Mire a Fabula família az üvegre tapadt. És repkedtek az ámuló megjegyzések.

– Milyen nagy haja van!

– Ez neked nagy haj?

– Te nem is őt nézed!

– Munyikára hasonlít!

– Ugyanolyan ráncos!

– Nyakon csaplak!

– Nem kell tisztába tenni?

– Jaj, de kis keze van!

– Figyelitek, hogy ő a legszebb!

– A kis szabályos orra!

– És a szeme? Milyen okos! Nézz oda: engem figyel!

– Meg a kaporszakállú nagyapát a mennyországban, te ütődött! Még nem is tud figyelni!

– Miért ne tudna? Vak?

– Magyarázd meg az öcsédnek, mert nekem felment a vérnyomásom!

– Á! Itt az egész család a büszke apával az élen! – harsant fel mögöttük a kövér doktor, és Hecseki vállára csapott. – Gyönyörködünk? Gyönyörködünk? Van is miben!

Fabula Antal körbepislogott. Ki a büszke apa itt?

– Jöjjön csak, kolléga, egy kicsit! – húzta odébb Hecsekit az orvos. – Van egy kis megbeszélőnivalónk. Mit pillantgat hátra? A családja megvárja a kislányával együtt, ne féljen!

A „család” elképedten bámult a két férfi után. Kinek a kicsodája micsinál a micsodával?

A kövér doktor ismét a szobájába vonszolta Hecsekit, de most nem a totó esélyeiről cseréltek eszmét.

– Figyeljen ide, Fabula! Van egy kis baj!

„Fabula” figyelt. Most kezdjen el magyarázkodni,

hogy ő nem az, akinek gondolják? Még beviszik az idegosztályra, mint közveszélyes gyermekimádót, aki a szülészetten apának adja ki magát, és ingyen nézegeti a gyerekeket.

– Nem kell megijednie. A mama és a kicsi egészségek. Szóval nincs semmi bajuk. De a baba... Nézze, ezt a gyereket az alagsorban hordták ki. Gyöngécske. Mit mondjak magának? Gyöngécske. Nincs semmi baja, de ha ott maradnak félig a föld alatt, akkor baj lehet. Tudom, butaság magának ilyeneket mondani... Hiszen honnan teremtsen most elő egy jobb lakást? De mégis, tudnia kell, hogy mindent el kell követni... És ha tudok valamit segíteni... Bár mi innen a kórházból nem szoktunk a polgármesternek telefonálni, hogy utaljanak ki egy lakást. De én ezt is meg fogom tenni... Valószínűleg nem sok sikerrel... Minden magán múlik... És a szerencsejátékokban ne bízson! Higgyen nekem! Én harminc éve csinálom már, és ha nyertem is, mindig elvesztettem, amit nyertem. Esküdjön meg a gyerekei életére, hogy abbahagyja!

– Esküszöm! – morogta Hecseki, és elbúcsúzott az orvostól.

Az ajtó előtt Fabula Antal álldogált. A nagymama vette rá, hogy menjen be az orvoshoz, beszéljen vele, és mondjon köszönetet.

– Egyedül van a főorvos úr? – kérdezte zavartan a hadnagyot, mert az efféle beszélgetésektől úgy félt, mint egykor a felelésektől az iskolában. A lába is remegett.

– Nincs – mondta Hecseki. – Egyébként is nyolcan

vannak nála, és közben operál. Estig nem ér rá. Holnap estig. De jöjjön, ülünk le itt a parkban, akarok mondani magának valamit.

– Én rögtön meg fogom adni a kölcsönt – dadogta Fabula –, ahogy a fizetést megkapom.

– Azt jól teszi – morogta Hecseki –, de most nem erről van szó.

És elmondta Fabulának, amit az orvostól hallott.

– Gyöngécske? – bámult maga elé az apa. – Mit jelent az, hogy gyöngécske? És miért magának mondta el ezt? Miért nem nekem?

– Én... tudja... Én tulajdonképpen orvos vagyok – igazította meg pulóvere gyűrődéseit Hecseki. – És mi, orvosok egymás között őszintébben beszélünk ilyesmiről. A főorvos úr megbízott velem, hogy mondjam el magának.

– Igen? – tátotta el a száját Fabula, mert hamarabb hitte volna el, hogy Hecseki kocsmárosné Zeréndváron, mint hogy orvos.

– Igen, barátom – bólogatott amolyan „orvosos”, komoly arccal a hadnagy. – A szakterületem, az az izé, a pszichológiai sebészet, tudja? Éppen szabadságon vagyok, csak bejöttem asszisztálni. De most nem rólam van szó. Magáról. Emberelje meg magát! Lakást kell szereznie! Maga háromgyerekes apa, ugye, felnőtt ember, felelőssége van.

A „felnőtt ember” bólogatott, arca kipirult, mint aki meg is találta a megoldást, hiszen az neki semmi, és magyarázni kezdte egyre hevesebben.

– Ez meg lesz oldva, doktor úr. Ezzel nincs gond. Maga biztos azt hiszi, hogy én egy tutyimutyi ember vagyok, akit semmi más nem érdekel, csak az ügétő meg a többi szerencsejáték. Ugye, így van? Igaza van. Igen. De én nem olyan játékos vagyok ám, mint a többi! Én ésszel csinálom! Tudományos alapon! Hosszú évek tapasztalata alapján! Módszeresen!

– És nyert már?

– Persze, hogy nyertem! – fakadt ki a nagy játékos. – Minek néz maga engem? Ötven-százezer forintot is nyertem.

– És utána tovább játszott, és mindent elvesztett.

– Hát, igen. No, de kérem szépen, a tudósok sem találják meg a nagy titkokat hipp-hopp. Hosszú évek kutatómunkája, türelme kell hozzá. De egyszer csak rábukkannak, és akkor kiderül, hogy érdemes volt évekig a laboratóriumban a kémcsövek fölé görnyedni.

– És maga? Maga megtalálta már a nagy nyeres titkát?

– Majd meglátja! Csak várja ki a vasárnap estét! Majd meglátja, kié lesz a totó telitalálata!

Fabula szeme csillogott, megszállottan gesztikulált, de a hadnagy nem ájult el a bámulattól. Ismerte ezt a kábító szöveget. Nyomozásai során gyakran találkozott szenvedélyes játékosokkal, akik egy szál alsónadrágban keltek fel a kártyaasztaltól hajnalok hajnalán, hogy megtérjenek a családi fészekbe. „Világosítsam fel, hogy betörők a gyerekei? – gondolta Hecseki. – Akkor talán rájönne, hogy álomvilágban él. És ha igen, mit nyernénk

vele? A tehetetlenségével, a kapkodásával csak összezavarná a nyomozást. Nem! Erre az emberre nem lehet számítani!”

– És ha mégsem a magáé lesz a telitalát? – kérdezte a hadnagy.

Fabula harsogva nevetett.

– Nem az enyém?! Na jó! Maga hitetlen. Tétélezzük fel! Persze csak úgy, elméletileg, hogy valamelyik csapat megbokrosodik, és nem azt az eredményt hozza, amit én kiszámítottam. Mondom: tegyük fel. De ha így alakulna esetleg, akkor ugyebár másnak sem lehet telitalálata. És akkor megint enyém a legnagyobb nyeremény! Nemde?

Hecseki tétován pislogott. Azon medítált magában, hogy ez a kergekór, ami Fabulát megbolondítja, fertőz-e, és vajon mennyire gyógyítható.

Kellemetlenül érezte magát.

Most megy, és elkapja a kis betörőket a nagyikával együtt.

Több százezer vagy millió forintos kárt csináltak.

A kölykök intézetbe kerülnek, állami gondozásba. Az öregasszony talán megússza a börtönt, talán nem.

Az apa, az anya meg az újszülött pedig az alagsorban marad. Szomorúbb lesz a helyzetük, mint azelőtt volt.

Mit tehet egy rendőr? A feladata a bűnözők lefűlésevel befejeződik.

Vagy mégsem?

13.

A vallatás • „Kérem, ne üssék!” • Portoroki gyanakszik • „Behe-csahap-táhál!”

Egy külvárosi ház belső szobájában, lehúzott redőnyök mögött folyt a két fiú vallatása. Gyanútlanul sétáltak be a csapdába, amikor a kalapos kérésére segítettek becipelni a doboznyi porcelánt a kertés házba. Jótett helyébe rosszat várj! Amint beléptek az ajtón, három farsangi álarcos férfi megragadta és megkötözte őket. Tamás és Bálint ütött, rúgott, harapott, de a három tapasztalt bűnözővel, Elek Elekkel, Pereces Bélával és Csincsek Vincével nem bírhattak.

A farsangi álarcokat a madárfejű Pereces szerezte be egy írószerboltból, a bandafőnök parancsára. Pók Pál meg akarta előzni, hogy egy későbbi rendőri szembesítésnél a gyerekek felismerjék a vallatóikat. Ami azt illeti, elég nevetséges volt a három betörő. Elek úr mint bamba gorilla, Csincsek úr mint dundi kislány és Pereces rózsaszín malacpofával. Ha a fiúk nem lettek volna ebben a megfélemlítő helyzetben, biztosan könnyesre röhögik magukat. Így csak heverték összekötözött kézzel, lábbal a fal tövében, és nézték a bárgyú álarcokat. Kik lehetnek mögöttük? Miért csalták ide őket?

Hamarosan két újabb farsangi maszkos lépett a szo-

bába a szalmakalapos kíséretében. Egyikük békapofát viselt, a másik szelíd tehénfejet. A tehén szemek előtt sokdioptriás szemüveg lógott.

Tamás Bálindra nézett, Bálint visszapislogott. A békakéjú Rácsalmási. Szóval innen fúj a szél!

A három betörő kiment, a többiek elhelyezkedtek díványon, széken, fotelban, és elkezdődött a vallatás.

Azt nem lehetett állítani, hogy a három férfi előre megbeszélte a kihallgatás formáját.

– Hol a vaskazetta? – kiáltott a békafej.

– Hol vannak az ékszerek? – bögött a tehénpofa.

Aztán egymás szavába vágva ricsajoztak:

– Hova dugtátok? Beszélj, mert agyonütlek! Senkiházi rablóbanda! Miért törtetek be? Ki a felbujtó? Hol laktok? És a boríték a páncélszekrényből? Nem nyitod ki a szád? Hogy mertétek?

– De uraim! Uraim! – tapsolt Pók Pál. – így nem meggyünk semmire. Kérem, bízzák rám! Némileg több tapasztalatom van efféle ügyekben. – Ami vitathatatlan volt, hiszen a szalmakalapos híres rendőrnnyomozóktól vett vallatási leckéket a kapitányságon. És nem is egyszerű.

Pók Pál azzal kezdte, hogy a szoba mennyezetén világító lámpákat kikapcsolta, és egy asztali lámpával a gyerekek arcába világított.

– Hogy hívnak? – kiáltott Bálindra, és meglökte a lábát.

Bálint hallgatott. A szíve úgy dobolt, mint egy légkalapács, de elhatározta, hogy egyetlen kérdésre sem vála-

szol. Nem árulja el a barátait. Ha megkínozzák, akkor sem.

– A becses neved felől érdeklődtem, kisfiam. Süket vagy?

A hang ijesztően csapott le a sötétből. Tamás szemhéja megrándult.

Nem bírta a feszültséget.

– Sándornak hívják – hadarta. – Órpataki Sándor. Én pedig Kiss Béla vagyok. De mért tetszettek idehozni? Minket keresni fognak. Az apukám rendőr.

Más vizet iszik olyan könnyedén, ahogy Tamás hazudott.

Hallatszott, hogy a három férfi susorog, aztán a szalmakalapos szólalt meg újra:

– Szóval nem tudod, mért vagytok itt?

– De tudom – mondta Tamás.

– Akkor halljuk! Miért?

– Mert ide tetszett csalni.

– És a porcelánokat az utcán találtátok?

– Honnan tetszik tudni?

– Jó. Beszélhetünk másképp is. Vigyék ki ezt a nagyszájút!

A béka és a tehén felemelték Tamást, és kivitték az előszobába. Pók Pál rágyújtott. Nézte Bálintot. Tudta, hogy a fekete szemű fiú a gyöngébb, az érzékenyebb. A bűnözők jó emberismerők. A csalók, a tolvajok, a szélhámosok ebből az emberismeretből élnek.

Az ajtó mögül csattogás hallatszott, majd kiáltás és sírás. Bálint összerándult. A szalmakalapos nézte. Puhul

a gyermek. A sírás jajgatásba csapott át. Bálint behunyt a szemét, szempillái alól könny csordult elő.

– Na, mesélj, kisfiam! Ki volt a bandafőnök? Hol van a rejtekhely?

– Ne bántsák! Kérem, ne tessék bántani! – jajdult fel Bálint, és a falnak szorította a fejét.

A szalmakalapos felállt, és kopogott az ajtón. A csattogás és a jajgatás abbamaradt. A békafejű Rácsalmási és a tehénfejű Reményi Tarján ismét megjelentek.

– Kezdd el, csibém, vagy mi kezdjük újra.

És Bálint akadozva, dadogva elmondta az alagsori lakás történetét, a betörések célját és történetét. Csak a rejtekhelyet nem árulta el. Azt mondta, nem tudja, hova rejtették Fabuláék a vaskazettát, az ékszereket és a többi holmit. Nem mondták el neki.

– Szóval az autószerelő műhellyel szemben laknak – mordult fel az autószerelő. – Értem már! Értem. Onnan leleselkednek. No, majd én gondoskodom róla, hogy ne leleselkedjenek máskor! – És dühösen járkált fel-alá a szobában.

Az ajtó kinyílt, és a gorilla meg a malacpofa behozta Tamást. Nyoma sem látszott rajta verésnek vagy sírásnak. Bálint elsápadt.

– Mi van? Mi bajod? – súgta oda Tamás. – Ne félj, nem történt semmi. Csak levittek a pincébe, aztán felhoztak.

Bálintot fojtogatta a sírás. Tamás szeme kikerekedett.

– Te?! Te elmondtad nekik?

Pók Pál, aki fél szemmel a gyerekeket figyelte, elne-

vette magát. Gonoszul és csúfondárosan kacagott. Nevetése átragadt Rácsalmásira, aztán a többiekre. Kintről, az előszobából pedig felhangzott a csattogás, a sírás és a jajgatás – Pereces Béla előadásában.

– Gondolom, a hadnagy úr szabadságon van. Portoroki gúnyos hangja a szobája ajtajában érte utol Hecsekit.

– Egyáltalán nem – fordult meg a fáradt nyomozó, aki aznap több kudarc, egy nem várt gyerek és a zsebpénze elvesztése után támolygott be a kapitányságra.

– Nem? – forgatta szemét a százados. – Pedig én biztos voltam benne. Hiszen ha nincs szabadságon, bizonyára szíveskedett volna befáradni a munkahelyére, vagy legalábbis betelefonálni ugyebár. Merthogy így szokás. Legalább tudjuk, hogy hol nem dolgozik.

Hecseki hallgatott. Mit mondjon? Hogy az autóját elvitte szétszereltetni Rácsalmásihoz? Vagy azt, hogy a nadrágjára foltot varrt egy betörőbanda nagymamája? Esetleg lóversenyélményeivel traktálja dühös főnökét? Vagy azzal nyugtassa meg, hogy egy újszülött kislány, akinek az anyját sem ismerte eddig, hasonlít rá? Nem. Hallgatni arany.

– Értem – bólogatott Portoroki mintegy félpercnyi csend után. – Köszönöm igen alapos válaszát. Kimerítő magyarázat volt. Remélem, hogy a napi jelentésében kissé bővebben fogja ecsetelni a végzeteket. Mit áll ott, mint az anyaszentegyház?! Jöjjön be!

Hecseki fújt egyet, és bevánszorgott a főnöke szobájába. Lerogyott az első székre.

– Magából kitűnő bűnöző lenne, kolléga. Úgy el tud tűnni, hogy a saját felesége sem tudja, merre kódorog.

„Ajaj – gondolta a hadnagy –, ez már rosszul hangzik. Nyilván felhívta Zsuzsát.”

– Felhívtam a feleségét, hogy interjút készítsék vele: vajh, merre található a nagyhírű nyomozó? Hol van Sherlock Boldizsár? De kedves nejének a halványnál is fehérebb fogalma sem volt magáról. Annyit viszont elértem, hogy neje öngagsága most már félóránként telefonál a kapitányságra, nem jött-e ide. Természetesen minden járort utasítottam, hogy kerítsék elő.

– Dolgoztam, főnök – nyögte Hecseki.

– Naná! Majd azt fogja mondani, hogy kifeküdt a parkba, és elnyomta az álmot.

Portoroki idegességében a dossziéit rendezgette, nyitogatta. Felállt és leült. Áruljuk el, nem Hecseki távolmaradása izgatta fel ennyire. Az csak jó ürügy volt, hogy levezze az idegességét. A betörések utáni nyomozás zsákutcába jutott. A szálak úgy összekuszálódtak, mint egy pamutgombolyag, ha két macska játszik vele.

A két utolsó betörés a laboratóriumi és a nyomozati jelentések szerint egyáltalán nem hasonlított az előző rablásokra. Egyre valószínűbbé vált, hogy az utolsó két akciót egy másik banda követte el. És ami a legkülönösebb volt... De erről Portoroki már nem bírt hallgatni.

– Amíg maga kóválygott valahol, addig a világ, tet-

szik tudni, nem állt meg. A laboratóriumból megérkeztek a jelentések. Gondolom, érdeklík.

– Hogyne! – mondta Hecseki, és a szék karfájára könnyökölve megtámasztotta a fejét.

– Ne lelkesedjen annyira, mert engem is izgalomba hoz. Szóval a Reményi Tarján-lakásban is egy gyerek ujjlenyomatait találták meg.

– Igazán? – riadt fel a hadnagy a rövid szundításból. – Ez meglepő fordulat.

– Ez bizony az – morgott a százados. – És ez szöveget ütött a fejembe.

– Csak nem azt feltételezi, főnök, hogy egy gyerekbanda? – pislogott a hadnagy, mintha nem ő mondta volna... Na, mindegy!

– Nem. Nem feltételezem. Biztos vagyok benne. A két ujjlenyomat ugyanis ugyanattól a gyerektől származik. De most ne igazítsa meg a glóriát a feje fölött, hogy maga már tegnap megmondta!

– Én, főnök? Hiszen azt az elképzelésemet egy telefonnal törölte. Felhívta Rácsalmásit, aki szerint az unokaöccse fogdosta össze a porcelánokat, ugyebár!

– Igen, igen. Ez is gyanús. Hogy kerül Rácsalmási igen titokzatos unokaöccse Reményi Tarján házába?

Hecseki felkapta a fejét. Sok mindenre gondolt a betörésekkel kapcsolatban, de hogy az autószervezes unokaöccse, aki úgymond porcelánokat fogdos a nagybátyjánál, betör egy lakásba...

Ezt a gondolatsort még követni is nehéz.

Az ember sokat tanulhat tapasztaltabb főnökeiktől.

– Mi a véleménye?

Ha ugyanezt a kérdést előző este teszi fel Portoroki, a hadnagy talán elmondja a sejtéseit Rácsalmási sötét üzelméről és a feltételezett gyereketörőkről. Az idő azonban nagy mókamester. Amit este nem teszi meg, azt néha másnap már nem is engedi megtenni, és ami ellen esetleg reggel tiltakoztunk, azt estére örömmé teszi.

Hecsekinek, mint tudjuk, tegnap óta volt egy alagsori látogatása és egy apai felelősségvállalása Juditka egészségéért. Ezek után nem volt képes azt mondani, hogy gyerekek, főnök, menjünk lefülelni a gyerekbándát, én tudom, hol laknak.

Valamit azonban mondani kellett. Ha már a főnöke kikéri a véleményét az életben egyszer.

– Az én véleményem? Nos. Igen. Én is gyerekekre gondoltam. Először. Minden nyom ebbe az irányba mutat... De aztán... Mégis inkább...

– Nem tudna folyamatosabban nyögni?

– Megpróbálok... Ha javasolhatom... izé... mégis inkább Pók Pálnál kellene házkutatást tartani.

Portoroki a szemére borította a tenyerét.

– Tudja, hogy fáj ez nekem, Hecseki?

– Micsoda, főnök?

– Hogy maga ilyen hülye. Évek óta velem dolgozik. Az ember bízik benne, hogy ha nincs is tehetsége, valamit azért felcsipeget mellettem a szakmából. Úgy fáj ez nekem, mint egy apának, ha a fia tizenöt éves korában is a golyának ír kistesóért.

Hecseki lesunyta a fejét.

– Mi köze lehet Pók Pálnak egy gyerek ujjlenyomataihoz? – kérdezte a százados. – Bevett a bandájába egy óvodát?

– De főnök – próbálkozott a hadnagy –, Pók Pálnál érdemes lenne szétnézni. Nem csak két betörés volt a kerületben.

– Mit akar ezzel mondani? – csattant fel Portoroki. – Hogy tehetetlen vagyok? Igen? Azt akarja mondani, hogy ha megtalálom egy gyerek ujjlenyomatát, megfedrek az előzményekről?

Portoroki fokozódó erejű hangját telefoncsörgés szakította félbe.

– Halló! Üdvözlöm! Gondolom, a férjét keresi.

Hecseki kézzel-lábbal mutogatta, hogy nincsen itt.

– Halló! Sajnos, Zsuzsa kérem, a férje azt mutogatja, hogy nincsen itt.

Hecseki összeroskadt.

– Adjam? Mégis? Jó.

– Nehem ehe-ben ehe-gyehez-tühünk meheg – halotta Hecseki a felesége hüppögését, amikor a füléhez emelte a kagylót. – Mehe-gihint behe-csahap-táhál!

– Nehem – kezdte Hecseki, aztán megrázta a fejét. – Nem, dehogy. Egész nap kint dolgoztam, majd összeesem a fáradtságtól.

Portoroki olyan pofákat vágott, mint egy orangután, ha csiklandozzák. A hadnagy elfordult tőle, és lehalkította a hangját.

– Mindent megbeszélünk otthon. Meg fogsz érteni.

– Ehen-gehem nehem taha-láhász máhár. Éhén ehelmehe-gyehek öhö-röhök-rehe.

– Ahogy gondolod – sóhajtott Hecseki. – Csak a teát ne hagyd a gázon, mint a múltkor, mert elolvad a kanna.

És letette a kagylót. Erősnek érezte magát. Mintha ő döntött volna valamiben. Mert az önálló elhatározás önbizalmat ad. Még akkor is így van ez, ha csak határozottan bólintunk a másik ember döntésére. Ezzel az önbizalommal fordult Portoroki felé.

– Főnök! Adjon házkutatási parancsot! Pók Pálnál meg fogjuk találni az előző betörésekből származó holmit.

Portoroki szemei elkerekedtek. Miből lesz a cserebogár!

– Hadnagy! – szólt ő is határozottan. – Nem adok házkutatási parancsot! Kihallgattam a banda tagjait! Maga ott nem találna semmit! Csak azt a kullancs ügyvédet uszítaná ránk, aki a múltkori Pók Pál-ügyben már szerzett nekünk néhány rossz pillanatot! És persze megint nekem kellene jelentéseket írogatni a maga hülyesége miatt. Nem! Nem és nem!

Hecseki önbizalmából annyi sem maradt, mint egy tábortűzből reggelre.

– Igen – mondta. – Igenis... Persze... Jó... – És behúzta a pocakját.

– Ha az otthoni ügyeit sikerült békés mederbe terelnie, jelentkezik nálam. Csatlakozni fog a kollégákhoz, akik a két lakás környékén élő gyerekeket hallgatják ki. Feltételezhető, hogy olyanok hajtották végre a betö-

rést, akik mind a két ház gazdáját ismerték. Egyébként tájékoztatom, csak hogy tudjon róla: Rácsalmásit már keresttem. Magyarázatot kell adnia az unokaöccs-históriára. Kiderítettem ugyanis, amíg maga távol méltóztatott tartózkodni, hogy nincs is unokaöccse. Ehhez mit szól?

– Gratulálok! – bólintott elismerően Hecseki, aki már reggel tudta, hogy Rácsalmási hazudik.

– Hát igen – vonogatta a vállát szerényen Portoroki. – Valakinek dolgoznia is kell, amíg mások kódorognak. Rácsalmásit egyébként nem találjuk. Sem a felesége, sem az alkalmazottai nem tudják, hol tartózkodik.

14. 14. fejezet

Hol vannak a barátaink? • Betörők, ha találkoznak • Álarcosbál az alagsorban • A felszabadító foltos fenekű

Az alagsorban egyre komorabb hangulatban üldögéltek a banda még „szabadlábon” mozgó tagjai: a nagymama, Marci, Bori és Eszter.

A percek múltak, de Tamás és Bálint a porcelánokkal vagy az értük kapott pénzzel nem voltak sehol.

A nagymama étvágygerjesztő zsíros kenyereket szolgáltat fel sóval és pirospaprikával fűszerezve, de a gyerekek minden különösebb lelkesedés nélkül falták fel a szokásos két és fél perc időtartam alatt.

– Ha megjönnek, fenéken billentem őket – mondta az öregasszony.

– Ennyi idő alatt egy egész porcelánboltot eladhattak volna – nézett a nagyanyjára Bori.

– Itt most nem erről van szó – intett tudálékosan Marci. – Az hiszem...

– Mit? – Eszter szeme kikerekedett. Féltette a bátyját.

– Sok pénzt kaphattak érte – mondta jelentőségteljesen az ifjú rabló, és bólogatott.

– És akkor mi történik, te dinnye? – bólogatott ha-

sonlóképpen a nagymama, mintha elveszítette volna a nyakcsigolyáját.

– Akkor – emelte fel az ujját fenyegetően és figyelmeztetően a társaság férfitagja – eltűntek a pénzzel.

A három nő dermedten bámult Marcira. A nagymama gyakran hangoztatta, hogy Marci egyszer akasztófán végzi, mint krónikus hazudozó és bérgyilkos, de ekkora rosszindulatot még ő sem tételezett fel az unokájáról.

– Szóval, ha jól értem – taglalta mondandóját az öregasszony, miközben egy zsíros kenyérbe tekintélyes lyukakat fúrt az ujjával –, te feltételezed, hogy a barátaid, akik érted, neked és veled betörték a mi lakásunk érdekében, most lelépnek a porcelánért kapott pénzzel.

– Munyika, ne haragudj – mosolygott nagyanyjára a gyermek –, te nem értesz az emberi lélekhez.

– Az emberi lélekhez – visszhangozta Bori lesújtóan.

– Az emberi lélek bonyolult, nagymama – mondta a kilencéves. – Nagyon bonyolult.

– Igen – bólogatott az öregasszony, és lenyalta az ujjait. – És a nagyon hülye ember lelke az még bonyolultabb, mint az egyszerű ember lelke, nem?

– De bizony – mondta Marci. – Ezt jól látod. Amikor Tamás és Bálint eladták a porcelánt, akkor még arra gondoltak, hogy idehozzák nekünk a pénzt. Ők jót akartak, Munyika, tudod? Akkor, amikor vitték eladni. De aztán a kezükben volt a sok pénz. Tízezer. Vagy több. És akkor a lelkük elkezdett bonyolódni.

– Világos – mondta a nagymama, és a két lányra nézett. – Idáig értitek, ugye?

Bori és Eszter úgy néztek Marcira, mint viaszbábuk a panoptikumban.

Marci bólintott, mint a matektanár, ha a gyerekek megoldása jó volt.

– Bálint arra gondolt, hogy ebből a pénzből vehetne egy hifitornyot. Tudjátok, mennyire szeretne egy hifitornyot. Tamás pedig...

– Tamás pedig? – ismételte a nagymama, mert most már el akart merülni a bonyolult és hülye emberi lélek rejtelseiben. – Tamás pedig?

– Tamás pedig szereti a csokoládét – szögezte le Marci, és diadalmasan körülnézett.

Ez aztán jól eszébe jutott!

– És csokoládét vesz a tízezerből – pattant fel terjedelméhez képest meglehetősen fürgén az öregasszony.

– Nem – mondta a bölcs fiúgyermek. – Csak ötezerből. Mert a fele jut neki.

– Na, ide figyelj, te gyöngelméjú kis unokám – rikácsolta a nagymama, és a kilyuggatott zsíros kenyeret Marci arcába nyomta. – Ez a véleményem a te bonyolult emberi lelkedről. – Marci a zsíroskenyérpofon után fogyasztható állapotba került. A két lány dőlt a nevetéstől, és Bori éppen le akart esni a székéről nevetésében, amikor kopogtak az ajtón.

– Itt vannak! – kiáltott Eszter, és az ajtóhoz rohant.

Meg sem fordult a fejében, hogy Tamás és Bálint még az életben nem kopogtak Fabuláéknál.

A kislány lenyomta a kilincset, és kinyitotta az ajtót. Az ajtóban Pók Pál állt mereven, fekete pamacsba-

jusszal, oldalt gondosan kettéválasztott sötét hajjal, öltönyben, nyakkendőben és egy fekete aktatászával.

– Jó estét! – mondta hűvös, hivatalos hangon, és belépett a szobába. – Itt laknak Fabuláék?

– Mondjuk – ült le a nagymama, és zsíros kezét a kötényébe törölte. Ritkán ijedt meg a hivatalosnak látszó személyektől. Végtere is egykor, mint házmester, maga is *hivatalos személyzet* volt.

Pók Pál az asztalhoz lépett, undorral arrébb sepert néhány morzsát az abroszról, és a táskát maga elé helyezte.

– A jelenlévőket kétszeri betörésért és idegen javak eltulajdonításáért letartóztatom.

Hecsekinek nem volt kedve hazamenni, hogy ügyeit békés mederbe terelje, ahogy Portoroki javasolta. Már csak azért sem, mert nem volt kivel mederbe terelgetni ezeket az ügyeket. Felesége ismét elhagyta. Ha hinni lehet az asszonynak, akkor örökre, és Hecseki nem is óhajtott rendkívüli lépéseket tenni annak érdekében, hogy a megrendült kapcsolatot azonnal helyreállítsa. Semmiféle biztosítékot nem tudott adni ugyanis arra vonatkozóan, hogy ő holnap vagy holnapután óránként haza fog telefonálni aggódó nejeinek, pontos tartózkodási helye betájékoztató véggett, vagy netán esténként tévésorozatokat néz majd élete párjával, ahelyett, hogy tehetségtelen gyerekbetörőket üldözne.

Beült kis piros kocsijába, és otthona helyett ismét az

alagsori lakás felé vette útját. Meg kell tudnia, miféle ötlet vagy gonosz felnőtt-tréfa készítette arra a Fabula gyerekeket, hogy a komoly büntetést kockáztatva betöréseket kövessenek el.

Ámbár el nem tudta képzelni, mit csinál, ha rábizonyította a kölyökbandára a rablásokat. Letartóztatja őket? Nevelőintézetbe viteti? Miközben éppen arra lenne szükségük, hogy egészséges lakásba költözzenek, és új életet kezdjenek az új kistestvérrel?

De hát a bűn nem maradhat büntetlenül! A törvény az törvény.

Jól néznénk ki, ha folyton a szívünkre hallgatnánk, és nem a törvények szerint döntenénk!

Pedig kedves kölykök! – gondolta Hecseki, aki nem lett volna Hecseki, ha nem a szívére hallgat. – Na, és az a nagymama! Mint egy jóságos, foltvarró dinoszaurusz néni. Na, ez az! A foltot is felvarrták a fenekére. Ilyen rendes embereknek miért kell betörniük? Hátha mégis valami félreértésről van szó! Véletlenül éppen Rácsalmási szervizével szemben laknak. Na és? Az semmit sem jelent. Látták, hogy Rácsalmási lopja a kocsikat. Ezért még nem szokás betörni a tolvajhoz! Ott voltak a betörés után néhány órával Rácsalmási háza előtt. Ha ott voltak, ott voltak. Csakhogy azt is tudták, a betörők mit loptak el. Hm. Talán bekukucskáltak az ablakon. Kíváncsi emberek. És az a festékszóró a kisfiú kezében? Festékszóró! Bárki megveheti a boltban.

A hadnagy keserves kínnal sajtolta az agyát, hogy kibúvót találjon a tények szorításából, de hiába. Ennél

kevesebb is elég lett volna, hogy az ő csavaros fejében összeálljon a kép: a betörést bizony a Fabula család csemetéi követték el. Az pedig bűn, és nincs rá mentség.

Az autót leállította az utca végében, és kissé komoran bandukolt a késői órán a forróságot árasztó házfalak tövében. Szellő se rezdült. Az út szélén álló fák lombjai némán borultak a homályban baktató férfi fölé. Talán a tépelődése, talán az alkonyi homály, talán a fák lombjai miatt nem vette észre idejében, hogy Fabulának utcára nyíló ablaka előtt két ismerős férfi kukucskál lefelé az alagsorba. Csak arra kapta fel a fejét, hogy a két alak begyömöszöli magát az út mentén álló autóba, és a hosszú acélkék szörnyeteg, ezüstösen csillogó célzókereszttel az orrán, elhúzó előtte.

Furcsa – gondolta a hadnagy –, mintha Rácsalmási ült volna a volánnál, és mellette... De nem, ez lehetetlen! Dr. Reményi Tarján? Hogy kerültek ezek ide? És mit csináltak? Igen, Hecseki most már biztos volt benne, hogy Rácsalmási kocsiját látta. Talán most megy a műhelyből hazafelé. De miért oly sietősen? És mit keres mellette a szintén kirabolt vállalatigazgató?

Hecseki lepillantott az alagsorba, és egy pillanat alatt kiszáradt a szája.

Nagymama és Marci egyáltalán nem ijedtek meg, amikor az aktatáskás férfi, azaz Pók Pál bejelentette letartóztatási szándékát. A nagymama azért nem, mert nem volt ijedős, Marci pedig a nyakkendő miatt. Sem a tévében,

sem az életben nem látott még rendőrön zakót és nyakkendőt. Amit pedig ő még nem látott, az nincs.

– Az önkormányzattól tetszett jönni? – kérdezte a nagymama kedvesen, amikor a pamacsbajszú bejelentette, hogy a szobában tartózkodókat kétszeri betörésért és idegen javak eltulajdonításáért letartóztatja.

– Az önkormányzattól? – hökkent meg Pók Pál. – A rendőrségtől, asszonyom!

– Csak nem nyomozó? – ujjongott a nagymama. – Nézzétek, gyerekek! Egy igazi detektív civilben! Tessék már helyet foglalni! Ha valamivel megkínálhatnám...

– No, de... de kérem! Nem vendégeskedni jöttem! Nem tetszik érteni? Le-tar-tóz-ta-tom!

– Nagyon jó! – nevetett a nagymama. – Ezt így szokták? Csak bejönnek, és már mondják is? Le-tar-tóz-ta-tom! És aztán?

– Mi aztán? – kérdezte most már dühösen Pók, és a táskájára csapott.

– Előveszi a bilincseket? – csillant fel az öregasszony szeme.

– Persze – mondta Marci, mert kezdett neki tetszeni a játék. – Felcsatolja a bilincseket. Ugye?

A férfi kilazította a nyakkendőjét.

– Nem – nyögte. – Nem hiszem, hogy itt bilincsre lenne szükség.

– Mikor? – kérdezte a nagymama.

– Mit mikor? – rándult meg a pamacsbajszú szemhéja.

– A bilincs – mondta Marci. – Mikor van rá szükség?

– Nincs szükség! – csattant fel Pók Pál. – Most nincs rá szükség! Itt nincs rá szükség!

– Ne kiabáljon! – háborodott fel a nagymama. – Nem otthon van.

– Bocsánat! – dadogta a betörő, aztán megrázta a fejét. Megbolondult ő, hogy bocsánatot kér ezektől az amatőröktől, ahelyett, hogy agyonverné mindet? – Kuss! – üvöltötte el magát, aztán halkabban hozzátette: – Kuss.

– Húha – ingatta a fejét Bori. – Nagyon csúnyán tetszik beszélni.

– Igazad van, kislányom – nézett megrovóan a férfire a nagymama. – Ilyesmit mondani gyerekek előtt?! Nem vall intelligens emberre.

– Mi? Micsoda? – köpködte a szavakat Pók Pál. – Gyerekek? Ezek gyerekek? Hahaha! Engedjék meg, hogy röhögjek!

– Miért? – kérdezte Marci. – Ha nem engedjük meg, nem röhög?

– Gyerekek? Talán betörők! Tolvajok!

Eszter eddig nem szólalt meg félelmében, de a többiek nyugalma visszaadta az önbizalmát.

– Ha tolvajokat tetszik keresni – mondta –, azok odaát vannak az autóműhelyben.

– Elég! – kiáltott a bandafőnök, és két ujját a szájába véve füttyentett.

Bori elnevette magát.

– Ez rendőr? Még igazi fütyülője sincs.

A nagymama éppen hogy elkezdte csótánygyilkos nevetését, amikor az ajtón berobogott a három farsangi

álarcos betörő: Elek úr, Csincsek Vince és a madárfejű Perces. Eszter és Bori sikítva szaladtak a nagymamához. Csak Marci nem tágított az asztaltól. Kuncogni kezdett. Mit kell ijedezni? Ezeket az álarcokat a papírboltban vették. Száz forint darabja.

– Beszélhetünk másképpen is – ült le a táskája mögé Pók Pál. – A kis porcelánárusokat is szóra bírtuk. Pedig nagy titoktartók. Először hallgattak, de aztán, amint lájtok, elmondtak mindent.

A nagymama arcán átsuhant egy árnyék. Szóval ezért várták hiába Bálintot és Tamást! Ez a négy férfi nem rendőr. De akkor kicsodák? Kinek lehet az érdeke, hogy megkaparintsa azt a néhány porcelánt meg ékszert? Kik azok, akik elfognak két gyereket, és megfenyegetnek egy öregasszonyt ennyiért? Sokat kockáztatnak. Valami többről van szó? De miről?

– Jó, jó – mondta kurtán a nagymama, ahogy a krimikben szokás. – Nem kell rögtön a nagyágyúval jönni. Felőlem fenyegetőzhetsz, nem lesz nedves a pelenkám tőled.

Borinak leesett az álla egy pillanatra. Nagyi úgy beszél, mint egy maffiafőnök?

– Halljam az ajánlatot!

Pók Pál kacagni kezdett, mire az álarcosok is nevetésben törtek ki. A merev majom-, kislány- és malacpofa mögül előtörő bruhogás persze nevetésre fakasztotta a gyerekeket is. Csak a nagymama nézett megvetően a férfiakra. Micsoda gyermekded viselkedés ez egy komoly üzleti tárgyaláson?

– Ajánlatom, öreganyám? Az ajánlatom érdekel? – böfögte Pók. – Az az ajánlatom, hogy mondd meg, hol a szajré, különben laposra verjük az unokáidat! Ez az ajánlatom! – És nevetett újra. A nagymamának úgy tűnt, mintha az ablak felől is hallana valami kuncogásfélét. Ezek szerint többen vannak. De kik?

– Kedvesem, te nem látszol olyan hülyének, mint amilyen vagy – szólta az öregasszony, pedig talán pont fordítva akarta mondani, azaz „nem vagy te olyan hülye, mint amilyennek látszol”. – Tudhatnád, hogy a gyerekekkel kihozatom a szajrét, de nem mondom meg nekik a rejtekhelyet. Azt egyedül én tudom. És belőlem nem szeded ki. Kérdezd meg a férjemet, milyen titoktartó vagyok. Mindjárt hazajön!

Eszter összerezzen. Neki elég volt ennyi izgalom. Hogy most még kísértetjárás is legyen a harminc éve halott Szakállas Ignáccal? Azt már nem bírná elviselni.

Pók Pál nevetése félbeszakadt. Lehet, hogy az öregasszony igazat mond? Csak ő tudja a rejtekhelyet? Ha ez így van, sose jutnak hozzá a holmihoz. Az öregasszonyok ugyanolyan elszántan tudnak hallgatni, ahogy beszélni.

– Az az ajánlatom, öreganyám, hogy ne tartsátok a zsebemben a kezeteiket – mondta komoran. – Ez az én kerületem volt. Ti belepiskoltatok kétszer is. A nyakamra hoztátok a rendőrséget. Ezt nem szeretem!

„Végre tudom, hogy kikkel állunk szemben – gondolta az öregasszony. – Tehát betörők. Féltik az élőkamrájukat. Vagy többről van szó?”

– Ennyit akartál mondani? – kérdezte fennhangon, mint királynő az alattvalójától.

– Nem. Meg akarom kapni a *holmit*.

– A holmit? – ismételte a nagymama. – Melyik holmit? A képeket? Az ékszereket? A pénzt? Arra ne is számíts! Az már nincs nálam.

– A tied lehet mind. Nekem csak a vaskazetta kell, és azok a borítékok, amiket Reményi Tarjántól hoztatok el.

Az öregasszony eget verő nevetésben tört ki. Fogalma sem volt ugyan, hogy mi van a vaskazettában, és miért értékesek a borítékok, de a legjobb, ha a tudatlanságát nem köti a betörők orrára.

– Hát persze! – rikoltotta. – Gondolhattam volna, hogy nem az ékszerekre fáj a fogad, öcsi! A kazetta meg a boríték! Az kellene! Azt bevinné a kis gyomrod!

A gyerekek bambán bámultak hol az öregasszonyra, hol a pamacsbajszúra. Mi van a kazettával meg a borítékkal? És egyébként is: milyen borítékkal?

– Szóval kinyitottátok? – sziszegte Pók Pál, és az ablak felől is horkanás hallatszott.

„Rácsalmási! – villant át a felismerés a nagymamán. – Ő áll az ablak előtt. De mi van a kazettában?”

– Naná, mert elvittük a vastelepre! – kacsintott a bandafőnökre. – De még mennyire hogy kinyitottuk. – És a gyerekekre nézett.

– Két perc alatt – vágta rá Marci. – És megtaláltuk benne...

– Az egészet! – vágott közbe a nagymama, hogy a fiú hazugsága ne döntse össze a szépen felépített csapdát.

– Mindegy – mondta Pók Pál. – A füzetet és a borítékokat szépen ideadjátok, és akkor nem tudunk egymásról. Nem találkoztunk soha. Rendben?

– Csak nem képzeled, nyuszikám, hogy azt a füzetet odaadjuk néhány filléres ékszerért meg képerért cserébe?

Pók Pál az ablak felé pillantott, mintha azt várná, hogy Rácsalmási beszól, mennyit ígérjenek vagy mit csináljanak, de csak az autó zúgását hallotta az ablak előtt. Elmentek volna? Az lehetetlen!

Pók Pál intett a társainak, azok megragadták Marcit, és becipelték a konyhába a rugdalózó, karmolászó fiút. A csel egyszer már sikerült. Miért ne sikerülne másodjára is?

Bori sápadtan nézett a nagyanyjára. Ez eddig játék volt, de ha Marcit megütik! Ha megütik! El kell árulni a rejtkehelyet! Tudta ezt az öregasszony is. De aki időt nyer, életet nyer.

– Várj – mondta a pamacsbajszúnak. – Ha hozzányúltok a fiúhoz, semmit sem tudtok meg tőlem. De ha adtok... tízmillió forintot, vihetitek a füzetet és a doszsiét.

– Várjatok! – kiáltott be a konyhába Pók, és sunyin az öregasszonyra mosolygott. – Megegyeztünk. Hol van a szajré?

Az öregasszony a lányokra nézett, és alig észrevehetően felhúzta a szemöldökét: itt nincs mit tenni.

– A Vidám Parkban – mondta. – A Szellemvasútban. A pamacsbajszú elnevette magát.

– Túl hamar árultad el, öreganyám. Ügyetlen vagy.

Pedig ravasznak látszottál. Most aztán mindent elvesztettél. Szóval a Szellemvasútban. Micsoda gyerekes rejtkehely! Mindenesetre a fiút magunkkal visszük, és ha nem mondtál igazat, akkor nem biztos, hogy viszontlátod az unokádat. Remélem, nem vagy hazudós.

És Pók Pál nevetve a konyhaajtóhoz lépett, hogy kihívja onnan a díszes társaságot. De nem hívta. A nevéte is az ajkára fagyott. A bejárati ajtóban tohonyán és kissé bágyatagon Hecseki álldogált.

– Hello! – mosolygott a hadnagy, mint aki örül, hogy régi ismerőst lát. – Csak nem itt lakik, Pók úr?

– Dehogy! – tiltakozott a pamacsbajszú, miközben lecövekelt a konyhaajtó előtt. – Az a helyzet, hogy... látogatóba jöttem.

– Rokonok? – nézett Hecseki a nagymamára, aki alig bírta visszatartani meglepetésében érzett örömét, hogy a foltos fenekű betoppant. Soha jobbkor! Bár ez a bizalmas hang a betörővel... Mintha ismernék egymást. Hoppá! Hiszen a foltos fenekű a kocsiját is Rácsalmásihoz vitte! Mégis a banda tagja? De akkor miért hazudja a pamacsbajszú, hogy látogatóba jött? Ez nem egy nyugdíjasnak való elmetorna. Jó lesz vigyázni!

– Rokonok? – pislogott az öregasszony, és Pókra nézett. – Hogyne! Az úr a nagynéném.

– Hehehe! – nevetgélt a betörő, mint süldő lány locsoláskor. – A nagy viccel! Ilyen a nagy! Képzeld el, főnök, most is egy farsangi bált akar rendezni.

Hecseki pislogott.

– Farsangi bált? Augusztusban?

– Ilyen vicces a nagy! – kacagott irtózatossal jókedvében Pók, és kinyitotta a konyhaajtót. – Nézze meg! A három barátomat már be is öltöztette! Hihhihi! Éppen a kisfiúval beszéltek meg a bál megkezdését! Hahaha! Azért bújtak el. Gyertek csak elő! Hecseki úr... Mondom: Hecseki úr is részt akar venni a bálon!

Először a majom jött be, Elek úr, de alighogy meglátta a hadnagyot, lekapta az álarcát. Ugyanezt tette Csincsek és Pereces Béla is.

– Micsoda meglepetés! Nicsak! Üdvözljük, főnök! – motyogták Hecsekinek, miközben az ajtó felé oldalogtak.

– Hova sietnek? – nézett rájuk a hadnagy. – Már megbeszélték a farsangot?

– Milyen farsangot? – nézett Csincsek, aztán, hogy Pók bokán rúgta, felkiáltott: – No, persze! A farsangot! Azt meg! Megbeszéltük. Éppen befejeztük. Már megyünk is! – És a bejárati ajtón keresztül botladozva, hátrálva, de sietősen távoztak. Pók Pállal együtt.

– Hahó! Viszlát, nagy! Nagyon örültünk!

A nagymama szemei elkerekedtek. Hova fut ez a négy gonosztevő? Csak nem ettől a foltos fenekűtől ijedtek meg ennyire?

A konyhából tompa zaj hallatszott, majd a két lábon ugráló Marci jelent meg az ajtóban, némileg összekötözve, szájában konyharuhával.

– Jé! – mondta Hecseki. – Milyen érdekes jelmez! Tűsz lesz a jelmezbálon? Nagyon jól áll! Különösen a mosogatórongy a fogaid között.

– Nem látod, hogy megkötözték?! – mordult a hadnagyra Bori, és szaladt az öccséhez.

– Csak nem?! – meresztgette a szemét Hecseki, miközben segítette kibogozni a konyhából érkezett csomagot. – Nekem azt mondták, hogy itt bál megbeszélések folynak.

– Egy nagy fenét! – rikkantott Marci, amikor Bori végre kibányászta fogai közül a konyharuhát. – Fúj! Hogy milyen paprikáskrumpli-ízű ez a rongy! Még hogy megbeszélés! El akartak vinni magukkal, hogy én legyek a tűsz.

– Marci félrebeszél – mondta negédesen az öregasszony, de Hecseki egy legyintéssel megállította.

– Pardon! Engem nem kell etetni! Már vacsoráztam. Mindent tudok!

Amint ezt kimondta, az utcáról dulakodás zaja hallatszott. Aztán autójátók csapódtak, és gépkocsik zúgtak el a ház előtt. Bori az ablakhoz akart szaladni, de Hecseki „véletlenül” elé állt.

– Biztosan részegek randalíroznak – mondta a kislánynak, pedig ő tudta a legjobban, hogy Pókékat vitték el a rendőrök, akiket gondos előrelátással kihívott telefonon, mielőtt letrappolt volna az alagsorba.

A nagymama nem foglalkozott az utcai zajjal.

– Mit tud maga, foltos fenekű?

15.

*Hecseki, a gengszter • Ki a béna? • Hadnagy a dugón •
Leesik az összes tantusz*

– Kényelmesen tetszik ülni? – érdeklődött Hecseki, és az asztal mellé telepedett. – Nem akarok megrázkództatást okozni senkinek, de tudom, hogy a nagy vezérletével a gyerekek törtek be Rácsalmásihoz és az igazgató úrhoz.

A hadnagy itt hatásszünetet tartott.

– Milyen igazgató úrhoz? – meresztgette ártatlan szemét Marci, de Hecseki csak legyintett.

– Ne forgasd a pupilládat, kis kötözött sonkám, mert neked azt se hiszem el, amit elhallgatsz.

– Na és akkor mi van, ha mi törtünk be? – nézegette magát egy kis tükörben az öregasszony, mint aki randevúra készül. – Magához képest mi hófehér angyalok vagyunk, „főnök”! Így nevezte a pamacsbajszú, nem? – A mami fejében meg se fordult, hogy ez a lompos, foltos fenekű fiatalember rendőr, és ezért nevezte Pók Pál főnöknek. – A maga rovásán nyilván nem két betörés van, ha így elszaladtak ijedtükben ezek a nehézfiúk. Nézzétek meg az arcát!

– Tíz év szigorított, vallatás nélkül – morogta Marci, aki nagyon felhúzta az orrát, amiért Hecseki kötözött

sonkához hasonlította. A nagymama sátáni kacajjal jutalmazta a kiszólást, és cincogott a két lány is.

Hecseki megszívta az orrát. Már sok mindent mondtak rá, és ötletességben az anyja meg Portoroki vitték a pálmát (borjú, ökör, süket, béna), de börtöntölteléknek még nem nevezték. Ezek szerint a tisztelt társaság valamiféle gonosztevőnek véli őt. Talán bandafőnöknek? Nem rossz szerep.

– Ne találgasson, mamikám, hogy nekem mi van a rovásomon, mert véletlenül eltalálja, és még megsértődöm – mondta hanyagul. – Szerencse, hogy megvarrta a nadrágomat... mert... izé... jótett helyébe jót várj, ahogy a mese is mondja. Én nem bántom magukat. Az a betörés engem annyira sem csípett meg, mint egy bolha. Nevetséges! Néhány összetört porcelán! Meg az a kis bizsu! Amatőrök! Tudja, mennyi jön nekem össze egy sikeres este?

Hecseki mind a két lábát feltette az asztalra, mint egy amerikai gengszterfőnök – így látta a moziban –, és rágógumit halászott elő a zsebéből. Néhányat az asztalra dobott a gyerekeknek, majd egyet maga is rágni kezdett.

– Maga, mamikám, annyi dohányt még nem látott! Lakásbetörések?! Pitiáner munka! Tudja, mi az igazi fogás?

A hadnagy kezdett beletalálni a szerepébe. Végre egyszer igazi bűnöző lehetett, nagyképű, hangos, dicsekvő, mint azok, akiket annyiszor vallatott rendőrként.

– Az igazi fogás a vállalati páncélszekrény! Fizetés előtt. Tudja, milyen érzés az, amikor többórás munka

után egyszer csak kinyílik a vastag acélajtó, és meglátom a kötegekben felhalmozott dohányt?

A két lány és Marci folyamatos állkapocsmozgással, de merev szemmel figyeltek az előre-hátra hintázó Hecsekire. Még Tamásról és Bálintról is megfeledkeztek.

Csak a nagymamán nem látszott bámulat. Házmesterné korábban hallott már ilyen mesét eleget. Elővette a kötését, villogott kezében a két tű. „Beszélj csak, dicsekedj – gondolta. – Fogsz te még nekünk segíteni, hogy megtaláljuk a két fiút. Nagyszájú!”

– Akkor már semmi más dolga nincs, mint bedobálni a kis táskájába a pénzikét, és felvenni a nyúlcipőt – csapta össze a tenyerét a hadnagy.

– A nyúlcipőt? – motyogta Eszter.

– Ezt mi így mondjuk – pattintott az ujjával Hecseki. – Amikor lelépünk a pénzzel.

– És ha jönnek a zsaruk? – Bori összecsiszpentette a szemét.

– Menj már! – pukkantott el egy rágó léggömböt Marci. – Bénák azok!

– Nono! – vette le a lábát az asztról a hadnagy. – Bénáknak azért nem mondanám.

De Marcinak megvolt a véleménye.

– Mire azok kiszagolják, hogy történt valami, már árkon-bokron túl lehet az ember. Bénák!

– Azért köztük is vannak dörzsöltebbek – erősködött Hecseki.

– Hogy oda ne rohanjak! – grimaszolt a fiú. – Mi is

betörtünk már kétszer, de még gőzük sincs, hogy hol keressék a tetteseket.

– Te azt honnan tudod? Hátha már nyomon vannak.

Marci úgy csinált, mint aki a röhögéstől nem tud megszólalni.

– Jó vicc! Hadd röhögjem ki magam! Hiába vagy te betörő. A rendőrökhöz nem értesz. Azoknak eszükbe sem jut, hogy gyerekek törtek be. Biztos, hogy felnőtteket keresnek, és lóbálják a gumibotjukat. Bénák.

Hecseki hirtelen lenyelte a rágógumit. Ezt azért mégsem hagyhatja annyiban. A testület becsülete forog itt kockán.

– Én ismerek egy szuperzsarut, öcsi, egy hadnagyot, aki már akkor tudja, hova fognak betörni, amikor a mackós még el se döntötte.

– Akkor téged miért nem kapott el eddig?

Hecseki köhögni kezdett. Ez a rágógumi! Úgy látszik, félrenyelte.

– Mert ő is béna, mint a többi – állapította meg Marci, aztán felkapta a fejét, mint a csataló, ha harci kürtöt hall. – Nagyi!

Az öregasszony abbahagyta a kötést, a lányok a rágást, és mind a konyha felé figyeltek.

– Mi történt? – forgatta fejét a hadnagy. – Jön valaki?

– Jön – bólintott a fiú.

– Ki jön?

– A víz jön!

Hecseki az ajtóra nézett. Kiöntött a Duna? Halk

bugyogást hallott. Blugy, blugy. Mint amikor a kádból leengedik a vizet.

– Gyerünk! – mondta a nagymama, és fürgén a konyha felé indult. – Jöjjön, ne tátsa a száját, rabló úr! Most végre valami hasznos munkát is végezhet!

A konyha küszöbén átsurrant az első vízerecske.

A hadnagy megtorpant a nyitott ajtó előtt: a gyöngye lámpafényben a konyhakövön állt a víz. Középen kis domborulat mutatta a forrás eredetét.

– Gyerünk! Le a cipővel! Mit áll itt, mint egy béna zсарu? Fogja azt a dugót, nyomja a lyukba, mert nincs csónakunk!

– Milyen dugót? – kérdezte Hecseki, de már észre is vette a sarokban heverő fatuskót.

– Menj, Marci, segíts neki, mert magától úgyse jön rá, hogyan kell – küldte unokáját az öregasszony, és egy perc múlva Hecseki már a dugón ült, ölében Marcival. A lányok pedig mosogatórongyokkal próbálták felitatni a rengeteg vizet.

Hecseki kissé zavartan tartogatta ölében apró ellenfelét.

– Ez gyakran szokott...? – dörmögte, és a lábujjait összedörzsölte a hideg vízben.

– Néha gyakran – mondta a fiú.

– És? Hogyan lehet megszüntetni?

– Elköltözéssel.

– És a kisbaba?! – jutott hirtelen a hadnagy eszébe az orvos. – A kisbabát ide akarjátok hozni?

– Akarja a fene! – mondta a nagymama. – Éppen hogy...

– Éppen hogy azért törtünk be – fejezte be a mondatot Bori, és kicsavarta rongyát a mosogató felett. – Éppen azért.

Hecseki kissé elbambult. Majdnem beleejtette Marcit a házi Balatonba.

– Miért azért?

– Lakásért – mondta a fiú. – Egy jó lakásért.

Hecseki pislogott. Sok betörővel, tolvajjal, zsebessel és mackóssal találkozott már életében, de még egy sem mondta azt, hogy csupán azért rabolt, lopott, csalt, hogy legyen egy egészséges lakása.

– És miért éppen Rácsalmásihoz? – morogta a hadnagy. – Miért éppen hozzá törtetek be?

– Mert ő megérdemli – mondta Marci. – Autótolvaj! Akit nem tudnak elkapni a béna zсарuk. Gonosz is! Az ablakunk előtt járhatja a motort, hogy megfulladjunk. Gonosz tolvaj! Jól összetörtem a porcelánjait!

– És az igazgató? Reményi Tarján? – kérdezte Hecseki. – Ő nem autótolvaj.

– Nem. Ő háztolvaj. Tudjuk, hogy a házát a dolgozójából lopta el. Biztosra tudjuk. Ő is megérdemelte!

– Honnan tudjátok olyan biztosan?

A nagymama, aki a lányok munkáját irányította (a víz lassan apadt már), megütötte Hecseki tarkóját, mint egy butuska gyereket szokás, ha észre akarják téríteni.

– Gondolkozz, kőkoponya! Vajon miért kereste a pamacsbajszú nálunk az igazgató papírjait, amit elhoztunk a páncélszekrényből?

– Miért? – forgatta fejét a hadnagy. – Kereste?

Az öregasszony egy kenyérhéjat puhítgatva a fogai között, csak megrántotta a vállát. Marci volt az, aki felvilágosítással szolgált.

– Milliókat is megért volna neki. Meg a vaskazetta. Amit az ördögfejes fiókból hoztam el. Mert én mindent megtalálok. Ugye, nagyi? Volt a szobában egy kis szekrény, olyan csupa *fiókás*. Fiókos. Gyanús volt. Aztán odamentem, és még gyanúsabb lett. Mert ördögfejek voltak a tetején.

Hecseki bólogatott. Kezdett kivilágosodni a kép.

– Na, mondom – hadovált Marci –, ezek az ördögök jelentenek valamit. Ezek őrzik a szekrényt. Megfogom az egyiket, megfordítom, mert láttam a filmekben, hogy azt így kell. Úgy volt, ahogy gondoltam, kinyílt a fiók, és benne volt a vaskazetta.

– És mi volt a vaskazettában?

Marci a nagyanyjára nézett. Most mit kell hazudni?

– Egy füzet – mondta az öregasszony, aztán a szívéhez kapott. – Jaj! A füzet! Ezt el is felejtettem! Ezek a banditák most odamennek a Szellemvasúthoz! Elvisznek mindent!

– Nem visznek – rázta meg a fejét a hadnagy. – A Vidám Park ilyenkor már be van zárva. Hat lakattal. – „És a betörők egyébként is hűvösön vannak.” – gondolta.

– Jaj, de megijedtem – sóhajtott a nagymama, és begurult a szobába. A lányok is befejezték a víz feltörlését, és Marci leugrott a férfi öléből.

– Ha akarsz, még üldögélhetsz itt – mondta Hecsekinek –, de azt hiszem, kényelmetlen.

Az volt. Hecseki sziszegve, botladozva vonszolta ki magát a konyhából, mert a dugó felső részét nem fotelnak alakította ki néhai Szakállas Ignác.

– Au! – nyögött, és leereszkedett az asztal melletti székre. Izgett-mozgott, de közben motollaként járt a tekervényes nyomozóagya.

„Szenzációs! Ezek az amatőrök véletlenül ellopták a bizonyítékokat! Betörés közben! Ilyen még nem volt a kriminalisztika történetében! Holnap megszerzem a füzetet meg a papírokat; akkor Rácsalmási és Reményi Tarján urak futólépésben száguldhathatnak a bíróságra. Két legyet egy csapásra! Sőt! Egy egész légsereget! Mert itt vannak ezek a kis amatőr banditák is... Jaj, de kutyautó vagyok! Képes lennék lebuktatni őket, akik naiv, buta szándékkal törtek be a két lakásba? Micsoda betyárok! Kiválasztanak két tolvajt, hogy tőlük rabolják össze a lakásravalót. Olvastam én már effélét valaha a rendőrségi krónikákban? Soha! Robin Hood csinált ilyet, meg Rózsa Sándor. De a törvény az törvény! Ha letartóztatom őket, nem viszik el szárazon. A gyerekek még csak-csak megússzák egy kis szidással, de a nagymama rács mögé kerül, akármilyen nagy a szája. Pedig egy nagyurat kirabolni valamikor dicséretes volt az emberek szemében... Hoppá! Mit is mondok? Nagyurat kirabol-

ni?” – És a hadnagy akaratlanul is a homlokához nyúlt, ahogyan az új ötlet megszületett a fejében. Házkutatás segédlettel!

– No és? – fordult hirtelen a díszes társasághoz. – Sikerült összerabolni egy lakásra valót?

– Igen, sikerült, de nem egészen magunknak – nézett megrovóan a nagyanyjára Marci.

– De fáj neked! De fáj! – csattant fel Bori. – Annyi pénz nekünk nem volt elég, te is láttad! Azok ott lent az alagsorban meg boldogok lehettek vele! – És elmesélték Hecsekinék lakáskeresésük és a fiatal házaspár történetét, akik lakáshoz jutottak a vezérigazgató úrtól elrabolt pénz egy részéből.

Hecseki egy darabig megszólalni sem tudott. Maguknak rabolnak, és másnak adják a pénzt? Hiszen akkor nekik még kevesebb maradt. Mire gondoltak? Meddig akarták a betöréseket folytatni? Amíg minden alagsori családnak saját egészséges lakása lesz? Mi ez? Egy Rózsa Sándor Kft.?

– Kezdők maguk, mamikám – vette fel ismét gengszterfőnöki álarcát a nyomozók gyöngye. – Miért nem nekem szólnak, ha nagy bulit akarnak csinálni? Persze, nem ismernek! Honnan ismernének? De most jó leszek, és megtudhatják, mi az a nagy fogás, amiből lakást lehet venni. Tudjátok, srácok, hova fogunk betörni ma éjszaka?

– Ma éjszaka? – villant fel Marci szeme. – Hova?

– A pamacsbajszúhoz – mondta a nagymama szorgalmas kötés közben, és arra gondolt, hogy Tamást

meg Bálintot nyilván ott őrzik. De ezt nem köti a foltoz fenekű orrára, aki csupán lopni akar a másik banditától.

– Honnan tetszik tudni?

Özvegy Szakállas Ignácné felnevetett.

– Én, kisleány, már gyilkosokkal söröztem, amikor te még meg akartad enni a pelenkádat. Na, gyerünk!

16.

A rablók kirablása • Betörésből elégtelen • Nyögések a sötétben • Nagy zsákmány kicsi kocsi

A ház, Pók Pálék büntanyája sötétben guggolt a csillagos ég alatt. A csendet csak egy-egy macskapár rövid sivíté-
zése szakította meg. A macskazenét kutyaugatás követte, tétova vakkantásokkal a végén. A fák mozdulatlanul álltak, mint valamiféle zöld óriások, akik állva alszanak, vagy a rendőrség beépített ügynökeiként álruhában figyelik az éjszakai tolvajokat.

Ha így lett volna, könnyedén lefülelik a kis csapatot, amelyik halkán, de nem észrevétlenül haladt a ház felé. Három gyerek, egy öregasszony tolószékben és egy lomha mozgású férfi. Akinek ez az összeállítás nem feltűnő, az ne menjen rendőrnek, hiszen még annyiféle foglalkozás közt válogathat. Tulajdonképpen Hecseki Suzukijával jöttek a kertés házak utcájáig, de a hadnagy leállította a kocsit a sarkon, nehogy olyan tanú akadhasson, aki Pók Pál háza előtt látta az autóját.

– Mi lesz, ha otthon van? – súgta Eszter, akinek már a sötét utca is elég volt ahhoz, hogy inába szálljon a bátorsága.

– Nincs otthon – mondta nagy meggyőződéssel a

hadnagy. – Ismerem a szokásait. Most a kocsmájában ül, és újabb disznóságokon töri a fejét.

– Na, ne mondja! – nézett fel az öregasszony. – Betörő mondja a betörőnek, hogy disznóság!

Hecseki lányos zavarában csak vigyorgott. Ha nem vigyáz, még idő előtt leleplezi magát. A maminak jobban vág az agya, mint búzatáblán a kasza.

– Itt lakik – intett a sötét tömeg felé a hadnagy, és körbepislogott. Nem mintha felbukkanó rendőrtől félt volna. Tudta, hogy ilyen kis elhagyott utcába minden szökőévből egyszer téved be egy kollégája. Van elég dol-
guk a főutakon. Inkább csak megszokásból fürkészett, hogy felmérje a helyszínt. Furcsán érezte magát. Bandita és zsaru egy személyben. Mintha azért lett volna ott, hogy leleplezze önmagát, amikor éppen betör, és Hecseki megbilincselve vigye be a yardra Hecsekit.

Lenyomta a kapu kilincset.

– Zárva van – mondta, és az öregasszonyra nézett.

– Mit gondolt? – szuszogta megvetően a mami. – Majd piros szőnyeggel és fehér ruhás lányok sorfalával várják, hogy befáradjon? Kezdem azt gondolni, hogy maga nem is betörő, csak egy kis gyilkos.

Hecseki a zsebében turkált, mint aki keres valamit.

– Te jó ég! – bámult maga elé. – Nem hoztam magammal az álkulcsokat!

– Na! – morgott az öregasszony. – Ez is csak kölönc a nyakunkon. Nyisd ki, Marci!

A fiú átpattant a kerítésen, és a farzsebéből előhalá-

szott késpengével meg egy behajlított szöggel könnyedén kinyitotta a kaput.

– Egészen ügyes vagy, fiú – mondta Hecseki, és meg akarta veregetni Marci vállát. De a gyerek elhúzódt. Közös dugózás ide, dugón üldögélés oda, azt a kötözött sonkát nem lehet ilyen hamar elfelejteni.

A ház bejárati ajtaját már nem lehetett olyan könnyen kinyitni, mint a kaput. A rablók is védik az otthonukat. Nem riasztócsengővel – mert a betörők társasága nem szívesen látná vendégül a rendőrséget, de még a szomszédban lakókat sem –, hanem a legjobb zárral. És hogy melyik a legjobb, azt ők tudják igazán, a valódi szakemberek. Az ajtón két zár volt, bár egy is elég lett volna ahhoz, hogy betörőinket megállítsa.

– Na, megnézném, aki ide be tud törni! – mondta a hadnagy, mert egy rendőrt mindig örömmel tölt el, ha biztonságos zárat lát az ajtókon.

– Maga megőrült, foltos fenekű?! – sziszegte az öregasszony. – Talán a biztosítónál dolgozik, hogy így örül egy zárnak? Inkább szedje össze azt a sok eszét, és találja ki, hogyan tudunk bemenni!

– Az ablakon – vágta rá a hadnagy. – Csak be kell törni az üveget, és a kilincsel egy pillanat alatt kinyithatjuk.

– Betörni az üveget? – Ez már Borinak is sok volt. – Éjszaka az nagyon jól hangzik. De inkább énekeljük el a Himnuszt, arra biztosabban idejönnek a szomszédok.

– Na, majd éppen kislányok fognak kioktatni a szak-

máról! – hadonászott Hecseki betörő sértődötten, de a társaság többi tagja akkor már a ház hátsó része felé haladt, hátha akad ott egy nyitott ablak. Nem akadt. A betörők véletlenül sem követnek el olyan hibát, amit más lakásnál kihasználnának: gyöngye zár, nyitott ablak, láb-törő alá dugott kulcs.

– Na, főnök úr – gúnyolódott a nagymama –, hogy ityeg a fityeg? Mi a javaslata? Hogy szokta ilyenkor csinálni?

Hecseki a fejét vakarta. Nem mondhatta, hogy ha a nyomozók be akarnak menni a lakásba, akkor kihívják a rendőrség lakatosait vagy a legjobb mackósokat a börtönből, és kinyitattják az ajtót. Ez most nem lett volna célravezető megoldás, hiszen házkutatási parancs nélkül ugyebár... Az állását kockáztatja.

– Nagyon egyszerű – kezdte mondani, és Marcira nézett. – Ugye? Te már biztosan kitaláltad, hogyan lehet bejutni. Igazi házi feladat egy betörőtanulónak. Na, halljuk! Vagy eláruljam én? Csak nem azt akarod mondani, hogy te nem tudod? No, jó! Ismételjük el a feladatot!

Az öregasszony és a három gyerek úgy nézett Hecseki felé, mint kutya a hangyákra: miért mozog a piszok?

– Figyelsz? Gondolkozz! Az ajtó be van zárva. Az ablakok be vannak zárva.

– Csak maga nincs bezárva, sajnos – mondta a nagymama, és lemondóan legyintett. – Pancser! Csak azt tudnám, hogy miből él meg az ilyen betörő? Miért nem megy el rendőrnél? Ott fizetést is kapna.

Hecseki hápogott. Már nem is tudta, miért kell megsértődnie, annyi oka volt rá. Megalázták, mint betörőt, mint rendőrt, és mint határozott férfit.

– Kedves... – dadogta. – Kedvesen tetszik meghálálni, hogy átadok maguknak egy ekkora fogást! Igazán...

– Tudja mit? Fogja meg maga, ha tudja! – Aztán az öregasszony Marcihoz fordult. – Ereszcsatornán fel a tetőre, cseréplazítás óvatosan, padlás, leereszkedés a lakásba!

Hecsekinek egy hattyú is berepülhetett volna a szájába, ha éppen arra van dolga, úgy elbámult. Hogy ez neki nem jutott az eszébe!

– Állj a falhoz! – rendelkezett Marci, és a hadnagy térdét, összekulcsolt kezét és vállát lépcsőként használva már ott is állt Hecseki fején. Aztán indult tovább az ereszcsatornán felfelé. Azt mondják, az embernek és a majomnak közös őse volt. Marci ezt le sem tagadhatná.

A nagymama, a két lány és Hecseki bevonultak a bokrok közé, hogy megfelelő rejtékhelyről figyeljék a fiú ügyeskedését. Marci óvatosan, de gond nélkül emelt le két cserepet, pedig egyáltalán nem könnyű egy tetőt megbontani. A cserepek egymást szorítva, egymást tartva fekszenek a faléceken.

– Ügyes – mondta Hecseki. – Sokat gyakorolja?

– Persze – gúnyolódott a nagymama. – Marci éjszaka a háztetőkön feszegeti a cserepeket, hogy edzésben legyen.

A fiú bekémlelt a lyukon. A padláson nem volt éppen

díszkivilágítás, de néhány gerenda felsejlett a beszivárgó holdfényben. Marci hasra feküdt, és a lábát előrelógatva lassan leereszkedett a sötét semmibe. Kicsit hintáztatta magát előre-hátra, hátha elér egy gerendát, de hiába. A cserép megroppant a hasa alatt. Néhány másodperc és beszakad. Összeszedte minden bátorságát, és leugrott. Szerencséje volt. Valaki ócska ruhákat hordott halomba a gerendák közé, talán még a régi lakók közül, és Marci éppen a ruhák tetejére esett. Néhány egér észvesztve menekült a tető szélei felé, de Marci ezt szerencséjére nem látta, különben talán ott ül a ruhák tetején reggelig. Kicsit azért így is elüldögélt, hogy a szeme megszokja a sötétséget. Lassan kirajzolódtak a padlás körvonalai, a térdmagasságban futó gerendák, néhány bútor és a szárítandó ruháknak egykor kifeszített zsinég. *Gyerekrablás a Palánk utcában* – jutott eszébe egy film, amelynek főhőse, Lajcsi, egy efféle padláson bujkált. Marci lassan leászott a ruhacsomóról, és tapogatózva elindult. Jó lett volna egy lámpa. Persze úgysem lehet világítani, még meglátnák lentről.

Hamar megtalálta a lejáratot. A ruháktól nem messze kezdődött a lefelé vezető lépcsősor. Csak az ajtó legyen nyitva! – fújta maga elé Marci, és kívánsága kivételesen teljesült. Úgy látszik, Pók Pál is tévedhetett. Talán azért, mert a banda az eddigi betörések során még sohasem közelítette meg a lakásokat felülről. Marci a padlásajtón át a konyhába jutott, ahova a padlás sötétjéhez képest már reflektorként világított be a hold.

A konyhából az előszobába lépett, onnan pedig, a

tükröt, a fogast és egy hatalmas állat falra feszített szőrös bundáját végigtapogatva, a szobába.

No, most hogyan tovább? Merre vannak a rablott holmik? És melyik ablakon adja ki? Persze, az ablak! A legjobb, ha máris kinyitja.

Marci elindult az egyik ablak felé, amikor halk neszezés ütötte meg a fülét. Mintha valaki a fal mellett a parkettát fényesítette volna egy ronggyal. A fiú megállt, a szíve valahol a garatmandulája és a füle között dobogott félúton. Talán egy macska? Kutyára gondolni se mert.

– Cicu! Cicukám! – Lassan az ellenkező irányba, a falig hátrált, és az ágyról a keze ügyébe eső díszpárnát a hang felé hajította. Emberi nyögés volt a válasz.

Ha Marci választhatott volna, hogy itt maradjon-e vagy kapjon egy injekciót, biztosan az utóbbit választja, pedig a tűvel sem voltak puszpajtások, hogy finoman fogalmazzunk.

– Ki... ki az? – dadogta. – Fe... feleljen! Pi-pi... pisztoly van nálam! – De csak nyögés volt a válasz.

Marci verítékezett. Lehet, hogy egy hulla? Nem, a hullák ritkán nyögnek. De ha él, miért nem beszél?

– Szó... szóljon vagy lő... lövök! – reszketett a fiú, mire a fal mellől tompán, halkán, nyögésekkel elénekelt dallam hallatszott. „Jaj, de csúszik ez a banánhéj...” A nyögődal következő sorát már egy második hang is nyegegte, és Marci tüdejéből a visszafojtott levegővel együtt egy boldog nevetés is kiszakadt.

– Bálint! Tamás! Mit hülyültök?! – Odarohant a fal

mellett heverő két árnyékhoz, átesett egy lábon, fejfel bele egy gyomorba, ami a dallamot fájdalmas nyögéssé változtatta.

– Bocs! – nevetett Marci, és kézzel kitapogatta a meggyomrozott arcát, hogy kivehesse a szájából a bele-tömött zsebkendőt. Mert akkor már tudta, miért nem tud beszélni a két fogoly. Az ő fogai közé is ugyanaz a banda nyomott konyharuhát.

– Ó, de hülye vagy! – köszöntötte Bálint fájdalmas hangja a szabadító hőst. – A gyomrom! Hagyj! Itt van Tamás is!

Marci átmászott Tamás ölébe, és őt is megszabadította a szájjártól.

– Pfuj! – öklendezett a fiú. – Micsoda gusztustalan szokás zsebkendőt dugni az ember szájába! Hogy kerülsz te ide? Nagy? Bori? Vedd már le ezt a kötelet! Ott voltak a banditák? Nem én mondtam el! Keress egy kést! Ezt nem lehet kibogozni.

Marci kiszaladt a konyhába, kirántotta a konyhafiókot, és a csörömpölésre a kertben lapulókban megállt az ütő.

– Marci közeledik – nyugtatta meg a nagymamát Bori, de azért az ablak közelébe húzódtak, hátha a csemetének segítségére lesz szüksége. Hecseki nem volt beszédes kedvében. Csak most kezdte igazán felfogni, hogy mibe kezdett bele. Egy gyerek bent van az idegen házban az ő közreműködésével. Bármi történik, ő a hibás. És ha semmi baj sem lesz, maga a betörés is elég ahhoz, hogy bevégezze rendőri pályafutását, és rácsok

mögött pihenje ki évtizedes fáradalmait. Sok ember van, aki mindent utólag bán meg. Belekezd valamibe nagy hévvel, lelkesedéssel, aztán a közepén hirtelen megérti, hogy valójában mit is csinál. De akkor már csak ritkán lehet meghátrálni: a félig elvégzett dolog ujjal mutat a kezdeményezőre. De ebből a betörésből még kimászni sem lehetett, mert Fabuláék akkor is folytatták volna, ha ő felveszi a nyúlcipőt, és elszalad. De erről most már szó sem lehet. Egy rendőrnek mindig tudnia kell, mit csinál. És a tetteiért mindig vállalnia kell a felelősséget.

Ugyebár.

Marcinak sikerült a földön csúszkálva megtalálnia egy kést anélkül, hogy elvágta volna a kezét.

Tamás és Bálint idegesen morgolódtak. Azt a néhány órát, amit összekötözve és betömött szájjal eltöltöttek egymás társaságában, még csak kibírták valahogy, de a szabadulás árnyékában már minden másodperc számított.

– Tetű! – dicsérte Marcit Tamás, és hasra fordult. – A kezemnél vágd el, a többit majd én kibontom. De óvatosan! Nincs kedvem elvérezni egy rossz mozdulatod miatt.

Marci egy pillanat alatt átvágta a fiúk kötelékeit, és arra gondolt, milyen rettentően izgalmas dolog volna ezt filmen látni. Ahogy egy gyerek jön, és megszabadítja a társait. Sötétség, felvillanó kés, velőtrázó sikoly! Így, hogy maga csinálta, nem is izgult igazán. Megnyugtatta, hogy mellette vannak a barátai, és odakint a nagy, a lányok meg a foltos fenekű.

A két nagyfiú a csuklóját dörzsölgette, és a derekát tornáztatta, hogy fel tudjanak kelni.

– Olyanok voltatok, mint két kötözött sonka – adta vissza nekik Marci, amit Hecsekitől kapott.

– Te kis gügye – legyintette meg Bálint a fiút, aztán magához ölelte kamaszosan, és odasúgta: – De jó, hogy jöttél!

Tamás eközben már fél lábon ugrált az orruk előtt.

– Hol itt a vécé? Hol itt a vécé?

– Nem tudom. Engem is most raboltak ide először – mondta Bálint, mire Tamás elszáguldott a konyha irányába.

– Ne kapsold fel a villanyt! – kiáltott utána Marci. – Mi most betörünk!

Bálint elengedte a fiút.

– Hát nem értünk jöttél?

– Én? Azt sem tudtam, hogy itt vagytok. Ez egy betörő háza. Biztos tele van lopott holmival. A foltos fenekű mondta. Tudjátok, akinek a nagy megvarrta a nadrágját. Ő mondta, hogy amit itt találunk, elég lesz egy lakásra. És ő igazi betörő.

– A foltos fenekű benne van a bandánkban?

– Igen. Csak sajnos szörnyű ügyetlen hapsi. A betöréshez szerintem nem ért, de bakot tud tartani.

– Hol vannak a többiek?

Marci az udvar felé intett, aztán Bálint segítségével kinyitotta az ablakot.

– Munyika! Bori! – sziszegett kifelé, de amikor hirtelen felbukkant előtte Hecseki arca, hátrahőkölt.

– Huhuhu! – bámult a hadnagy Bálindra. – Ez ám a meglepetés, mi?

– Szervusz, te fenomenális porcelánkereskedő – halatszott az öregasszony hangja. – Gratulálok! Tamás?

– Itt vagyok – ugrott fel az ablakpárkányra a fiú, és úgy vigyorgott, mintha semmi különös nem történt volna ezen a szép augusztusi napon és éjszakán.

Ettől kezdve a betörés gyerekjáték volt. Hecseki betornázta magát az ablakon, és híres rendőrszimatával a gyerekeknél jóval hamarabb megtalálta az összerabolt számítógépek, videók, hifitornyok rejtekhelyét egy dupla hátú szekrényben, az ékszereket egy virágvázában, a pénzkötegeket egy műanyag zacskóba rejtve a vécé öblítőtartályában, a betörőszerszámokat pedig a tűzhely sütőjében.

– Ezeket elvisszük – magyarázkodott a hadnagy. – Még szükségünk lehet rá.

A gyerekek, akik csak fiókokat rángattak ki, és ruhákat dobáltak szét a földön, de nem találtak meg semmit, csodálattal nézték a foltos fenekűt, aki szerényen pislogott egy éjjeli lámpa halvány fénykörében. Tamás egy hanyag mozdulattal odanyújtotta a kezét.

– Gratulálunk, öreg! Ez szép volt. Beveszünk a bandába.

– Kösz – mondta a hadnagy, és a megtiszteltetéstől vagy a szétdobált rongyokkal felvert portól elérzékenyülten tüszögött.

A nagymama természetesen nem mászott be az ab-

lakon. Eszter közvetítette az eseményeket a párkányon lovagolva.

– Képzeld, Munyika, mindent a foltos fenekű talált meg! Nem is olyan ügyetlen. Ékszer is van, meg pénz. Sok pénz! Rengeteg!

És a fiúk már hordták is az ablakhoz a minden várakozást felülmúló zsákmányt, ami nem egy, de két lakásra is elegendő lett volna. (Ha nem éppen egy rendőrt fogadnak be a bandába.)

Ott heverték a drága számítógépek, a csillogó videokamerák, elektronikus kettyerék és festmények az ablak alatt, az öregasszony lábánál. A szobát utoljára Hecseki hagyta el. Leugrott a párkányról, és behúzta maga után az ablakot.

– Hagytunk egy kis rendetlenséget odabent – mondta zavartan.

– Nem szép más lakásban felfordulást csinálni – somolygott a nagymama.

– Az a helyzet – szívott az orrán a hadnagy –, hogy nem találtuk meg a porszívót.

– Miért? Azt is el akarta lopni?

A gyerekek kuncogtak. Az öregasszony intett.

– Na, menjen, foltos fenekű, hozza azt a tragacsot a kapuhoz, vegyük valami hasznát magának is. – És barátságosan megszorította a hadnagy karját.

Némelyek azt állítják, hogy a Suzuki kicsi gépkocsi. Akiknek ez a véleményük, azok még sohasem próbáltak elhelyezni benne tucatnyi elektronikus szerkentyűt,

nyolc festményt, öt gyereket, egy öregasszonyt és egy összehajtogatott tolószéket. Mire Hecseki mindezen feladatokat elvégezte, eltelt egy óra. Utoljára a nagymamát segítette be a vezető melletti ülésre, miközben hátul az öt gyerek egymás ölében-nyakában nyögött halkán, hogy ne keltsenek feltűnést.

Végezetül a hadnagy is beszuszakolta magát a kormány mögé, és már éppen indítani akart, amikor a kocsitól mintegy tíz méterre egy rendőr sétált el a kerítés mellett.

A babonás emberek szerint rosszat jelent, ha éjfélkor, betörés után el akarunk tűnni a szajréval, és egy rendőr éppen arra jön. Mire Hecseki reszkető kézzel megtalálta az indítókulcsát, a rendőr éppen a kocsi mellé érkezett. Lehajolt az ablakhoz, és ujjával a sapkájához nyúlt.

– Jó estét! – mondta, aztán néhány pillanatra elnémult, amíg fel tudta mérni a kocsiban uralkodó állapotokat. – Nincsenek itt egy kicsit sokan?

– Nagy a család – heherészett Hecseki, és akkorákat kacintott a rendőrre, hogy a szemhéjával majd kinyomta a szemgolyóját. Sokszor találkoztak már a kapitányságon, de a rendőr a sötétben, úgy látszik, nem ismerte fel a hadnagyot.

– Kirándulunk, kirándulunk? – érdeklődött, miközben a gyerekek összegabalyodott kezeit és lábait számolva próbálta megállapítani, hányan is vannak a hátsó ülésen.

– Ó, igen! – csicsergett az öregasszony. – Most megyünk a Balatonra. Nem jön velünk?

– Kicsit korán van – jegyezte meg a rendőr, és nem akarta elengedni az ablakkeretet.

– Inkább későn – mondotta a nagymama. – A vejem annyi ideig pakolászott, hogy már el sem akartam indulni. No, menjünk, mert meg akarom nézni Siófokon a napfelkeltét.

– Én meg a papírokat – cserélte fel a csevelty hivatalos hangra a hatóság embere, és megigazította a derékszíját. Érezte, hogy valami itt nincs rendben, csak még azt nem tudta, hogy mi a gyanús: az éjféli indulás, az öt gyerek vagy a kormányon ülő férfi kacsingatása.

– Igen, azonnal, pillanat – szállt ki a kocsiból Hecseki. – Ide tettem hátulra, tessék már jönni! – És a kocsit mögé ment az egyenruhással.

A nagymama és a gyerekek csak azt látták, hogy a rendőr megnéz egy igazolványt, a zseblámpa gyöngye fényénél, a foltos fenekű magyaráz neki valamit, majd hirtelen állcsúcson üti, mire az egyenruhás végigfekszik a kövezeten.

Hecseki ezután beugrott a kocsiba, indított, és már nyomta is a gázt.

– Megőrült maga?! – kiáltott az öregasszony a gyerekek ámuló zivaja közben. – Leüt egy rendőrt? Miért kellett ez? Nincs jogosítványa? – De a hadnagy nem válaszolt, csak elszánt képpel meredt az útra, mint egy igazi bűnöző.

Amikor az autó eltűnt a sarkon, a rendőr felkászálódott, lekapcsolta a zseblámpáját, és gondosan leporolta az egyenruhát.

– Ritka hülye ötletei vannak manapság a nyomozóknak! Beépülni egy gyerekbandába, hogy házkutatást tartson? – csóválta meg a fejét, és továbbsétált az éjszakában.

17.

Hecseki ágyvendége • Marci, az ítélőszék • Portoroki ballépése

– Ha javasolhatom, ne vigyük le a cuccot az alagsorba – mondta mintegy mellékesen Hecseki, miközben végigrobogtak az alvó városon. – A pamacsbajszú bármikor visszatérhet, és ugye, ha én nem vagyok ott...

A nagymama gyanakodva hallgatott.

– Nálam sokkal nagyobb biztonságban lenne – (Szóval innen fúj a szél?) – A pamacsbajszúnak álmában sem jut eszébe, hogy nálam keresse a zsákmányát. – (Ami igaz, az igaz.) – És holnap szépen pénzt csinálunk mindenből. – (Nincs emögött valami sunyiság?) – Elég lesz egy lakásra, gondolom.

Marci ugyanúgy gyanakodott, mint a nagyanyja. Naná!

A hadnagy vállára tette a kezét.

– Kösz, hogy megőrződ. Rendes vagy. Elkísérlek, jó? Segítek lepakolni, meg nálad alszom. Hol laksz?

Hecseki köhécselt. Nem volt elragadtatva az ötlettől. Úgy tervezte, hogy egyenesen a rendőrségre viszi a holmit. Pók Pálékra végleg ráhúzza a vizes lepedőt, magának meg learatja a babérokat. De hát ember tervez, Marci végez.

– Kos utca hat – morogta hátra –, de... izé... nem lesz jó, ha hozzám jössz. Nincs pizsamád.

– Na és? – húzta fel szemöldökét a fiú. – Minek az?

A hadnagy az öregasszonyra sandított, aki úgy tett, mintha a legtermészetesebb dolog lenne, hogy az unokája egy alig ismert betörő lakásában, milliós értékű portéka társaságában tölti az éjszakát, ráadásul pizsama nélkül. Nem féltette Marcit, és bízott benne, hogy a foltos fenekű túléli azt a természeti csapást, amit Marci jelent.

A hadnagy belenyugodott a megváltoztathatatlanba. Hazavitte Bálintot, Tamást és Esztert, akiket a szüleik már a kapuban vártak előmelegített nyaklevesekkel. Aztán a Fabula-rezidencia előtt kipakolta Borit és a nagymamát, aki ott aludt, mióta a lányát bevitték a kórházba. Rövid kocsikázás után a két betörő megérkezett a Kos utcába, egy négyemeletes ház elé.

Hecseki kinyitotta az épület aljába épített garázs ajtaját, és behajtott az olajszagú odúba.

– Hagyjunk mindent a kocsiban – javasolta a fiúnak, a fülét vakarászva –, itt is biztonságban van. Ha felvinnék meg lehoznánk, csak feltűnést keltenénk vele.

– Oké – ásított Marci –, de az ékszert meg a pénzt magammal viszem. Az nem kelt feltűnést. – És az ingébe gyömmöszölte a milliós értékeket. Aztán elindult lefelé a pincébe.

– Hé, hova mégy? – szólt utána elképedten a hadnagy. – Én nem az alagsorban lakom, öcsi. Irány a második emelet!

Miközben a sötét lépcsőházban lopakodtak (nem

gyűjtötták fel a villanyt, véletlenül se lássa őket a szomszéd), elől a hadnagy, mögötte a dagadó ingű díszkíséret, Hecsekin jó érzések futkostak keresztül. Tetszett neki a gyerek. Ilyen lehetne a fia, ha hamarabb nőszül. A kis vagány! Hozza az ékszert meg a pénzt. Nem bízik benne. A hadnagy váratlanul elszomorodott. Hirtelesen nem is tudta, mitől. A fáradtság? Vagy eszébe jutott, ahogy a gyerek elindult a pince felé? Az alagsor? Az emelkedő víz? A dugó?

– Add ide a kezed, én tudom az utat – szólt hátra, és a markába szorította a tétován tapogatózó ujjakat. Így surrantak fel a második emeletre.

– Húha! – mondta Marci, amikor a hadnagy bezárta mögöttük az ajtót, és felkapcsolta az előszobai neont. – Te itt laksz? – És megtapogatta az apró virágokkal telehintett tapétát, a barnára pácolt előszobafalat, megnézte magát az ovális alakú tükörben.

Aztán sorban bekukucskált az előszobából nyíló ajtókon, megnézte a kamrát, megszemlélte a vécét és a konyhát. A konyhában felkapcsolta a villanyt.

– Éhes vagy? – kérdezte a hadnagy, mert ő éhes volt.

– Miért? Van ennivalód? – csillant fel Marci szeme, és bemászott az asztal alá.

– Mit csinálsz? – Hecseki kenyeret, vaját, tejet vett elő, konzervet tett az asztalra.

– Keresem, hogy hol megy le itt a víz. Neked nincs lefolyód?

Hecseki megnyitotta a mosogató csapját, és némajátékkal mutatta, hogy itt csak ez a víz van.

– Tetszik látni?

– Nagyon jó kis kégli – cuppantott a fiú, aztán kimászott az asztal alól, és nekiesett az ennivalónak. A kézmosás sem volt erős oldala. – Egyedül laksz?

– Most nem tudom – mondta Hecseki őszintén, és még az evésről is megfélelkezett, ahogy a habzsoló gyereket nézte. – Miért falsz? Nem veszem el tőled.

– Azt én nem tudhattam – mondta a gyerek, és megpróbált lassabban enni.

Aztán bementek a szobába. A szoba egyik fala üvegéből volt, rajta egy ajtó, azon át lehetett kimenni az erkélyre, és lenézni a Dunára. A szemközti falnál szekrény sor állt, középen nagy, kétszemélyes franciaágy. (A franciaágy mindig kétszemélyes, de hátha valaki nem tudja.)

Itt fogsz aludni – mondta Hecseki, és lehúzta az ágytakarót.

– És te?

– Én is itt fogok, ha megengeded.

– Nem szeretek mással aludni, ha nem az apám, de mindegy – húzta el a fiú. – Az az ajtó hova vezet?

– Nézd meg, ha kíváncsi vagy!

Marci bement a másik szobába. Hatalmas könyvszekrényt látott, egy íróasztalt és az íróasztalon nagy rendtelenséget. Nem nagyon értett a betörők életmódjához, de volt némi sejtése arról, hogy nem könyvek között, íróasztal mellett tervezik meg a betöréseiket. Ismét feltámadt benne a gyanú. Nem tud kinyitni egy kaput, nem tud betörni egy lakásba, de íróasztala van: tisztesség rabló nem lehet.

Mire visszatért az első szobába, Hecseki már megvetette az ágyat.

– No, tetszik? – kérdezte Marcitól, aki mérgesen nézte, hogy tesz-vesz a foltos fenekű az ágy körül. Látszott, valamit forgat a nyelve alatt, és nem bírja megállni, hogy ki ne köpje.

– Tudod, ez disznóság! – mondta végül.

Hecseki lecsüccsent egy fotelba, és kíváncsian nézte a dühös fiút. Mivel rukkol már megint elő?

– Disznóság, hogy te itt laksz, mi meg az alagsorban. Neked az is elég nagy lenne, mi meg elférnénk itt a kisbabával. És hozzánk költözhetne a nagymama is.

Hecseki nyelt egyet. De a gombóc nem ment le a torkából.

– Tulajdonképpen feleségem is van – nyögte –, meg én... meg én betörő vagyok. Én is összeloptam ezt a lakást, ahogy most ti akarjátok...

– Betörő? – Marci egy pillanatra elhallgatott. – Igen? Ha rendes betörő lennél, elcserélnéd velünk ezt a lakást. Majd te lopsz magadnak másikat.

– Még jó, hogy nem rúgsz ki a saját lakásomból! – állt fel dühösen a hadnagy. – Lopjon mindenki magának! Most pedig menj fürödni, mert tiszta ágyneműt húztam.

– Nem megyek. Ma csütörtök van.

– Mi az, hogy csütörtök van?

– Vasárnap kell fürdeni. Mi akkor szoktunk. Nincs dőzsölés. Nem melegítgetjük a vizet mindennap, mint egyesek.

– „Egyesek” sem melegítik. A meleg víz a csapból jön.

– Tudom, hogy a csapból jön, mit szólsz hozzá!

A hangulat meglehetősen nyomott volt.

Marci a fürdőszobába is magával cipelte az ékszereket meg a pénzt, és bezárta az ajtót. A csobogó meleg víz lágy simogatására, miután Hecsekiné minden illatos krémjét, samponját és habfürdőjét, kölnijét és körömlakkját kipróbálta magán, a fiú lassan elaludt. A víz felkúszott a mellkasán a nyakáig, majd a kád szélén tovasurranva elindult világhódító útjára. Szerencsére Marci fejét a kád szélére fektette az álom, de ez az állapot nem volt életbiztosítás. Ha csak egy kicsit megcsúszik, nagyon szomorúan fejeződik be vidám-bús történetünk.

Amikor Hecseki a fáradtságtól kóválygó fejjel kibotorkált az előszobába, hogy az idő múlására figyelmesse a fiút, a víz már a bejárati ajtó felé kúszott. A hadnagy szeméből minden álom kiröppent. Egyetlen bodicskkel kiszakította az ajtót. Elzárta a csapot, és kiemelte a kádból a meztelen fiút.

Marci felpislogott, de kábán és ernyedten hagyta, hogy a foltos fenekű törülközőt tekerve köréje becupogjon vele a szobába.

– Feljött a víz – motyogta. – Nincs dugód. Látod? Kell a dugó. Mi lesz most?

– Azt a jó édes... – kezdte Hecseki, aminek a folytatását azonban nem lehet leírni egy ifjúsági regényben. De Marci ezt már nem hallotta. Az egész napi fáradtság és izgalmak még egy elefántot is leterítették volna.

A hadnagy törülgette meg, ő húzta fel rá a Hecseki-méretű csíkos pizzamát, és takargatta be a fiút. Ezután már csupán az előszobát és a fürdőszobát kellett feltörölnie. Az élet csupa meglepetés és váratlan feladat, ha az ember új utakra indul.

Ha eddig esetleg nem lett volna fáradt, ez a kis éjjeli takarítás biztosan letaglózta. Mégsem tudott elaludni. Az ernyős lámpa fénykörében a fiú arcát nézte, hallgatta a szuszogását, kis nyögéseit, az álomjelzéseket, és közben motyorászott:

– Hecseki Márton... Hecseki László... Hecseki Imola... Hecseki Albert... – És születendő gyermekeinek neveit ízlelgetve lassan álomba dűnnyögte magát.

Reggel nyolc óra öt perckor Hecseki Boldizsár rendőr hadnagy jelentkezett Portoroki Béla századosnál. A szeme alatt akkora táskák voltak, mint a postások oldalán, a haja égnek állt, az álmatlanság ráncokat rajzolt a szája köré. De a siker tudata mégis csillogóvá tette a szemét. A négy betörő rács mögött van – ez az ő műve, a lopott holmi a kocsijában – ez az ő műve, a többi zsákmány a Vidám Parkban – azt is a markában érezhette már –, és így Rácsalmási meg Reményi Tarján urak sem kerülhetik el sorsukat.

– Főnök, azt hiszem – kezdte a hadnagy szemérmes szerénységgel –, ezt a bűnügyet is sikerült felgöngyölíteni.

– Ó, kedves főkapitány úr – sietett az íróasztala mögül Hecsekihez Portoroki. – Micsoda megtiszteltetés, hogy meglátogatott bennünket szerény hajlékunkban! Jöjjön! Foglaljon helyet!

Hecsekinek fennakadt a szeme. Főkapitány? Az azért túlzás! Nem mintha nem lett volna nagy dolog, amit véghezvitt egyetlen nap alatt, de legfeljebb, ugye, alezredes lehetne. A ranglétrát lépésről lépésre kell megmászni. Esetleg ezredes valami különleges előléptetéssel...

– Miért álldogál itt? Miért nem jön beljebb? Az éjszakai hőstettével tele vannak a lapok...

A hadnagy szája elnyílt. Róla írnak a lapok? De hogy tudták meg ilyen gyorsan? Nem is gondolta volna, hogy az újságírók ennyire szemfülesek. Vagy a leütött rendőr tette közhírré?

Boldog bambaságában ostorcsapásként érte a százados következő mondata:

– Maga agyalágyult, kétbalkezes anyaszomorító! Mit csinált már megint? Behozat nekem ide éjnek évadján négy embert, csak azért, mert egy alagsori lakásban együtt találja őket? Loptak ott? Raboltak ott? Gyűjtögtak ott? Öltekk ott? Hogy mer maga az én hátam mögött ilyen dolgokban dönteni?

– De főnök, ezek betörők!

– Mert maga ezt eldöntötte, elhatározta, kieszelte, ugye? De ma reggel már nekem kellett veszekedni az ügyvédjünkkel, aki bizonyítékokat követelt, és a miniszterrel fenyegetőzött. Maga itt játszadozik, én meg tartam a hátam?

A hadnagy megszólalni sem tudott. Csak a kezét emelte fel néha, mint aki magyarázkodásba fog, de aztán csupán legyintett lemondóan.

– Önállószkodunk? Főkapitányt játszunk? Magára

nem vonatkoznak a törvények? Maga csak úgy letartóztathat valakit, mert olyan ötlete támadt? Tudja, milyen cirkusz lett volna ebből, ha én nem engedem azonnal szabadon őket?

Hecseki olyan fehér és merev lett, mint egy jegesmedve megdermedve. Belekapaszkodott az ajtókilincsbe.

– A Vidám Park! – suttogta síron túli hangon.

– Mit mond? – A százados félrebillentette a fejét.

– A lopott holmi, főnök! – A hadnagy szája olyan száraz volt, mint a Hortobágy délben. – A Vidám Parkban van! Oda mentek!

És üvöltve kirohant a folyosóra.

– Riadó! Riadó!

– Mi? Micsoda? – kapott utána a százados. – Hogy mer?... Honnan tudja?

De már futott ő is, és futottak az ügyeletben tartózkodó rendőrök mind. Begyűjtötták lent a gépkocsik motorjait, és a hadnagy Suzukija után szirénázó oszlopban a kapitányság elindult a Vidám Park felé.

Portoroki kényelmetlenül fészkelődött a hadnagy mögött a kicsi kocsis hátsó ülésén.

– Ez lesz az utolsó tévedése – forgolódott –, a legutolsó. Honnan veszi ezt a Vidám Parkot? Miféle zsákmanyról beszél? És miért nem tudok én semmiről?

A százados belekapaszkodott egy számítógépbe, és nekidőlt a festményeknek.

– Mi ez itt? Csak nem egy komputer? És festmények? De jól megy egyeseknek! Vajon miből?

A hadnagy az útra meredt. Rémuült járókelők, félre-

húzódó autók sofőrjei és forgalomirányító rendőrök meredtek a dübörgő vörös dobozra, és vijjogó, villogó díszkíséretére.

– Szóval titok? – emelte fel a hangját Portoroki, és az első ülésbe kapaszkodott.

– Nem titok, főnök – mondta a hadnagy. – Ezek egy betöréses lopásból származnak.

– Vicceljen az öreganyjával! – nézett ki az út szélén álldogálókra a százados, és fújta egyet. – Még pimaszkodik is?

– Úgy ismer főnök, mint aki pimaszkodni mer? Jobban félek én annál. Az a helyzet, hogy az éjszaka betörttem Pók Pálhoz, és ott találtam az egész szajrét. – Hecseki megkerülte a Hősök terét, és elrobogott az állatkert előtt. – Ha jobban megnézi, főnök, felismeri a kerületi rablások zsákmányát. A többi a Vidám Parkban van.

Portoroki először a sofőrjére meredt, aztán lassan hátrafordította a fejét. Két hónapja keresik a betörőket és a lakásokból elvitt holmikat. Két hónapja tűvé tesznek értük minden lehetséges rejtekhelyet. És akkor az ember beül egy Suzukiba, egy kaszniba, egy hamutartóba, beül gyanútlanul, és kiderül, hogy mögötte halomba hányva ott van az egész zsákmány.

– Hadnagy! – hörgött a százados. – Maga?... Maga? Egy rendőr? Egy nyomozó? Betört?

18.

Kincskeresők szörnyországban • A réműlet percei • Harapós hulla • A nagy lebukás • Kincs nincs

Frankenstein szörnye, a rémisztő teremtmény még nem mozgatta rettenetes ujjait. A Vidám Park kapui zárva voltak. A gipszfigura mozdulatlanul állt a gyöngé lánppafényben, magas, sápadt homloka, földöntúli szemei még nem ijesztgették a száguldó kis fotelkocsival előtte elsuhanó látogatókat. Vagy mégis? Mintha megmozdult volna az egyik karja! És nem csak megmozdult! „Ó, irgalom anyja, ne hagyj el!” Megszólt a szobor!

– Nem találok semmit, főnök! – kiabált a vámpír Percecs Béla hangján, és a kis ember kikukucskált a szörny mögül. – Ledöntsem ezt a pofát?

Egy hosszú ujjú kéz Percecs szájára tapadt.

– Ne üvöls! Nem a stadionban vagy! – suttogta a fülébe Elek Elek, és az alacsony betörőre vigyorgott. Ezüstfogain megcsillant a fény.

– Te jó ég, főnök! De megijesztett! – rántotta félre az arcát Percecs Béla. – Miért nem áll be maga ezzel a mollyal Drakulának?

Az egyik fordulóban tátongó kút kör alakú kávája homálylott fel a sín közelében. Mikor működik a szellemvasút, két sápadt kéz nyúlik ki a mélyből ijesztge-

tésként, és húzódik vissza. Kaparászás hallatszott. Eger lenne? A két gumikéz a kút peremén hevert. Közöttük felbukkant egy kopasz fej és a fejhez tartozó Csincsek.

– Itt sincs – morogta. – Milyen bugyuta ötlet ide rejteni kincseket! Ahelyett, hogy az ember szépen beleten-né egy dupla fenekű bőröndbe, vagy elásná a kertben, mint más normális betörők teszik.

Csincsek kimászott a kútból, és leült a peremére. A zsebéből előhalászott zsebkendővel megtörölte verítékező arcát. Ő befejezte. Neki ez a kaparászás nem fizetődik ki. Mert az, hogy kirabolnak egy lakást, tiszta ügy. De hogy mások által elrejtett holmik után kutatva meg-játssza a gilisztát a Szellemvasútban! Ez nem az ő súly-csoportjának való.

Éppen amikor mindezt elgondolta, két kéz ragadta meg a vállát, és vérfagyasztó nevetés harsant fel mögötte.

– Eheljöhöttem értehed! – súgta a fülébe vékony hangon valaki, és Csincsek hátrarántotta a fejét. Iszonyút látott. Egy kicsi arcból hatalmas szemek meredtek rá, és két háromcentis metszőfog döfött előre az ajkak szélein.

– Neee! – üvöltött a kövér betörő, és a szorító karmokból kiszakítva magát a sötét alagútba rohant.

A kút peremén álló Tamás kivette szemöldöke alól az üvegszemeket, szájából a műanyag fogakat, és hátraszólt a kút mögött megbújó nagymamának.

– Jó volt, csak ne tessék ekkorát kacagni, mert én is frászt kapok!

De hogy kerülnek ide a gyerekek és a nagymama? Mindez Tamás ötlete volt. Ő javasolta, hogy már korán reggel menjenek ki a Vidám Parkba a zsákmányért. Ne-hogy a betörők, a pamacsbajszú és bünszövetkezete, megelőzzék őket. Nem tudták, hogy a tisztelt társaság a rendőrségen hűsöl. Igaz, azt sem tudták, hogy Portoroki elengedte a bűnözőket. Csak azt vették észre, amikor átlopakodtak az általuk jól ismert titkos bejáraton, és besurrantak a barlangba, hogy a banda megelőzte őket. Még szerencse, hogy a Fabula-galeri sokkal jobban ismerte a Szellemvasút minden zegét-zugát, mint a betörők. Előnyös, ha egy családtag, esetünkben az apa, az állatkertben és a Vidám Parkban dolgozik.

A zsákmány abban a koporsóban volt, amely felett egy szörnyfigura emelgette a karjait, ha működött a Szellemvasút. Ezt a koporsót közelítették meg a gyerekek a lusta Csincseket is halálra ijesztő horromódszerekkel.

Csincsek üvöltve, a sínek között fel-felbukva rohant a félhomályban. Jobbról egy kígyó meredt rá, szinte hal-lotta, ahogy sziszegett, balról egy ősmadár meresztette szét a szárnyát, aztán King Kong jelent meg, a bájos gorilla. Hirtelen Pók Pál ragadta meg a karját, aki a majom körül kutakodott.

– Mit üvölt, ember? Gyomorgörccse van?

– O-ott! Ott! Ott! – remegett a kövér betörő, és a háta mögé mutatott. – Fogta a vállam... és nevetett! Azt mondta... mondta...

– Mi van magával?! – rázta meg Csincseket a ban-

dafőnök. – Mi képzelen? Maga hájgúnár! Nincs itt senki rajtunk kívül! Begolyózott? Ezek bábuk!

– De én! Én éreztem... hallottam! Jaj, a szívem...

– Na, üljön le! Várjon! Majd én megnézem! Maga óriáscsecsemő!

A kopasz betörő lerogyott a gorilla lábaihoz, és reszkető kézzel megtörölte a feje búbját.

– Istenkém! Csak most add, hogy innen élve kikerüljek! Soha többé... Soha többé nem török be a Vidám Parkba... ígérem!

Pók Pál semmit sem talált a kút körül.

– Bolond ez a Csincsek – morgolódott. – Rémekeket lát.

Visszaindult King Konghoz. De a kiterjesztett szárnyú madár előtt hirtelen úgy érezte, hogy nézik. Figyelik. Erre a betörők érzékenyek. Szakmai ártalom. Óvatosan körbepislantott, aztán csak legyintett.

– Eh, butaság! Már én is képzelődöm. Ki lenne itt reggel nyolc órakor? – És továbbment.

A madár szárnytollai közül négy szempár leste, amint elhalad a sínek között.

Pereces Béla egy félméteres téglafal mögött térdeplő rém környékén vizsgálgatta a betont. Négyzetcentiméterről négyzetcentiméterre mindent végigtapogatott. Közben el-elvigyorodott az izgalomtól.

– Olyan nincs, hogy én nem találom meg! Előlem eddig még senki sem tudott elrejteni semmit, kis pofáim! Az a Sörluk Holmes hozzám képest egy... Auuuu!

Az üvöltést az a fájdalom váltotta ki a minibetörőből, amelyik a kézfején át az agyvelejéig hasított. Valaki ugyanis álldogált a kezén.

– Idióta! – rángatta a karját Pereces, mert azt hitte, hogy megint Elek Elek úzi idétlen tréfáit. De a felette megszólaló csontlágyító kacaj nem a faarcú banditából bugyborékol.

– Szehervusz, Öcsi! Síhírt ásol?! Hihihihih!

Pereces Béla, a fővárosból kitiltott betörő nyitott száján egy hang sem jött ki, amikor felpillantott. Fölötte zilált, ősz hajú szörny rikácsolt, akinek két fehér szemgolyója és hosszú metszőfogai villogtak a fényben.

– Neeee! – hörögte, és a kezét kirántva a százhusz kilós monstrum alól, hanyatt-homlok rohant az alagútba. Az öregasszony vidáman nézett hátra, ahol Bori, Eszter és Bálint alig bírták visszatartani a nevetésüket.

– Na, milyen voltam?

– Mint az életben! – mondta Bori, és már ugrott is, hogy megkeresse a nagymama arcáról lehulló műanyag szemeket.

Pereces rémületében beharapta az alsó ajkát, és némán rohant a többiek felé.

Csincsek még mindig reszketett. Fel-felnézett a gorillára, hogy nem mozdul-e meg, vagy nem kacsint-e egyet, de King Kong mereven állt, ahogy az egy rendes gipszszoborhoz illik. A kis kopasz már éppen kezdett megnyugodni, és megpróbálta kifújni magából az izgalmakat, amikor Pereces a nyakába ugrott.

– Jaj! Segítség! – üvöltött fel Csincsek, mert csak

annyit érzett, hogy valaki rázuhan. Nyilván a gorilla akarja megfojtani. Könyökével lesodorta magáról a testet, és terjedelméhez képest olimpiai bajnokként száguldott be a sötétbe.

– Édesanyáám!

Pereces sajtó bordákkal és üvöltve rohant utána.

– Megállj! Megállj! Én vagyok! – De Csincseket a mamája bülbülszavai sem állíthatták volna meg. Pók Pál csupán annyit érzett, lépegetve a sínek között, hogy egy bölény vagy egy expresszvonal a földre dönti, majd emberi hangnak tűnő ordítással csapkodni kezdi a fejét. A bandafőnököt nem kellett félteni, ütött-rúgott rendesen. Különösen, mikor még egy üvöltő dervis esett rájuk a „kicsi csomó nagyot kíván” nevezetű játék szabályai szerint.

– Én vagyok! – kiáltott Pereces. – Pereces Béla!

– Akkor segítsen rólam lerángatni ezt a mamutivadékot! – ordította csapkodva Pók Pál, akinek fülét Csincsek rémületében megpróbálta eltávolítani, minden műtéti előkészület nélkül.

Elek Elek hallott ugyan távolról valami zajt, de azt gondolta, csak azon vitatkoznak a társai, hogy merre lehet a „kincs”. Kicsit ugyan hangosak, de ő nem szól bele a főnök hangerejébe.

Éppen a koporsót vette szemügyre. Igen alkalmasnak találta rejtkehelynek. Fölötte ez a figura elég bárgyú ugyan, de feltámadt hullának elmegy. Micsoda elmebeteg ötletei voltak ennek az életképtervezőnek! Egy koporsó, ami fölött a halott álldogál. Ez még ijesztőnek

se mondható, olyan nevetséges. Ki hiszi el ma már, hogy egy halott feltámad? Még a kölykök sem!

A vékony, lóarcú férfi először körbejárta a gipszépítményt, és végigtapogatta a talajt. A lámpa gyöngye fényénél alig lehetett látni valamit. Aztán a koporsó átvizsgálásához fogott. Alig nyúlt azonban bele az alumíniumdobozba, a szeme kimeredt, az ajka lefittyedt, orrlyukai kitágultak. Eleven arcot tapintott ki az ujjával. Két szem, egy orr, egy száj: kész a leltár. Még fel sem fogta rémült agyával, hogyan lehet egy hulla a játékkoporsóban, és hogyan lehet a halott bőre meleg, amikor apró fogak mélyedtek a kézfejebe. Elek Elek gumilabdaként ugrott a levegőbe, aztán ájultan esett össze. Ez még az ő acélból font banditaidegeinek is sok volt.

Tamás, merthogy ő volt az eleven hulla, óvatosan kikukucskált a koporsóból. Pókhálós, koszos arcától egy bátrabb kísértet is ronggyá szaggatta volna a leplét. Elek úr nem változtatott vízszintes testtartásán. Ártalmatlan volt. Tamás kimászott a koporsóból, a hátitáskát kiemelte és a vállára akasztotta. Lehajolt a férfihoz.

– Hahó – mondta. – Tetszik még élni?

– Mit csinálsz itt? – Bori futva érkezett, mögötte siettek a többiek a nagymamával.

– Megölted? – kérdezte Eszter.

– Aha – bólintott Tamás büszkén. – Szívózott. Mondom, mit szívózik? Ez a mi kincsünk! Erre tovább szívózott. Erre bevágtam neki egy balegyenest, és kifeküdt.

– Aztán a bilibe ért a kezed, amikor felébredtél –

mondta az öregasszony, és az ájult férfi fölé hajolt. – Hé, kisapám! Csak nem hóttál meg?

– Kicsit meg kell pofozni – mondta Eszter. – Egy nénit is így keltettek fel a buszon, amikor leájult.

– Elájult – javította ki a kislányt az öregasszony, aztán akkora pofont zavart le Elek Eleknek, hogy Bori füle is csengeni kezdett. A bandita szemhéja lassan felcsúszott. Bávatagon nézett szét, és lassan rádöbbsent, hogy nem otthon fekszik a pihe-puha ágyában.

– Hu! – rivallt rá a nagymama, és a négy gyerek kivicsorította a fogát, hátha elájul még egyszer, és fel lehet pofozni. De Elek Elek nem ájult el. Riadtan csúszott hátra, aztán felugrott és elszáguldott a barlangvasút kijáratára felé. Jó irányba. Ott már védelmet kapott a szörnyek ellen. Ölelésre tárt karokkal várták a rend derék őrei. Portorokiék ugyanis már percek óta a bejáratnál lebzseltek, mint macskák az egérlyuknál, de miután csak Elek úr szaladt a karjaikba, Hecseki gondolt egy merészet...

Odabent a három egymás nyakát szorongató bandita alatt váratlanul feldübörgött a sín. Megdermedtek.

– A kocsit! – üvöltött fel Pók, és lehengergette magáról két összekarmolt társát. – Fedezétkbe!

Portoroki és Hecseki a szűk ülésen összeszorulva száguldoztak a szörnyek között. A százados elsápadt a réműlettől. Még jó, hogy sötét volt, és a beosztottja nem látta. Pókember állta útjukat. Az ősember dorongot szorongatott. Egy varázsló gömbje fölé hajolt. Űrhajós lebegett az égen. Aztán egy kopasz rém következett, felhúzott ínyekkel, kimeredt szemmel.

– Csincsek! – kiáltott rá Portoroki. – Indulás a kijáratához!

– Igenis, százados úr! – bólintott a szörny, és bezárta a száját. Hecsekinek hányingere volt. Ez a forgolódás a kocsival meg a vibráló fények... A kígyó szeme zölden villogott. Aztán az ősmadár következett, és egy vigyorgó gyilkos, amint éppen vérző áldozata torkát szorongatta.

– Pók! Pereces! Mit hülyéskednek? Ipiapacs! Látjuk magukat! Nyomás a kijáratához! – Portoroki és Hecseki az öklüket rázva száguldottak el a két betörő előtt, mert a kocsit, mint tudjuk, nem lehet megállítani.

Pereces megrántotta a vállát.

– Én megmondtam, hogy fel fognak ismerni.

– Mert maga tehetségtelen! – indult kifelé Pók. – Egy hullát se tud rendesen eljátszani.

– Nem vitatkozom, főnök! Az biztos, hogy maga hitesebb, mint fojtogató gyilkos.

A két rendőr már elhagyta a gorillát és Frankenstein szörnyét, kezdték megszokni a kocsis gyors fordulatait, a halvány fényeket és az ijesztő arcokat, amikor az alagút egyik sötét szakaszán hatalmas zsákvászon borult rájuk.

– Hé! Mi ez? Nem látok semmit.

– Leszakadt a mennyezet?

– Vigye a számból a kezét, hadnagy!

– Bocsánat, de a maga keze van a gyomromban, főnök!

És kocsijukkal rohantak tovább ijedten és vakon a kijárat felé.

Bent a koporsó mellett az öregasszony és a négy

gyerek egymást tisztogatta a sok pókhálótól, ami a zsák-
vásznonról rájuk ragadt.

– Biztos, hogy ő volt? – kérdezte az öregasszony Bá-
lintot.

– Persze – bólogatott hevesen a fiú. – Láttam, ami-
kor eljöttek a gorilla előtt. A foltos fenekű volt azzal a
rendőrrel. Tudjátok, akit Rácsalmásiék előtt láttunk. Az
egy detektív.

– Akkor ez csak téгла lehet – szögezte le Tamás.

– Téгла? – nézett rá Eszter. – A foltos fenekű?

– Igen. Besúgó. Aki beépül a bűnözők közé, mint a
téгла a falba, és aztán besúg a rendőrségnek.

– És Marci? – Bori szája reszketett. – Mi van Marci-
val? És mi van a zsákmánnyal? Akkor mindennek vége!

– Ne féljeteK, amíg engem láttok – mondta az öreg-
asszony, és a hűvös falak között összekoccantak a fogai.

19.

*Házigazda gúzsba kötve • A kihallgatás • Váratlan
látogatók • Minden jó, hajó a vége*

A rendőrök nem találták meg az autószerelő és a vezér-
igazgató lakásából ellopott holmikat. A barlangvasút
üzemvezetője azonban felfedezte, hogy az egyik rejtett
hátsó ajtó nyitva van. Ezen át szokott a személyzet be-
menni, hogy egy-egy megrongálódott figurát rendbe
hozzon. Az biztos, hogy csak olyan ember nyithatta ki,
aki jól ismerte a helyszínt.

Hecseki megvakarta a tarkóját. Úgy látszik, az öreg-
asszony meg a gyerekek ügyesebbek, mint Pók Pál ban-
dája és a rendőrség együttvéve.

– Gondolom, szüksége volna egy hivatalos házku-
tatási parancsra – mondta halkán Portoroki, és szemével
a Suzukiba zsúfolt zsákmány felé intett. – Nem sze-
retném, ha a banda ügyvédje a maga nyakába akasztana
egy jogtalan behatolást és rablást. Nem állna jól a szemé-
színéhez. Meg a hadnagyi rangjához.

Pók Pált és baráti körét éppen akkor vezették el a ra-
bomobilba. Egyiküknek a homloka vérzett, másikuk a
lábát húzta, a harmadik a karját lógatta, Pereces Bélának
pedig akkora kék folt volt a szeme alatt, mint egy gye-
rektenyér.

– Remélem, tudják, hogy törvénytelen, amit csinálnak – kiáltotta oda a két nyomozónak pökhendien Pók Pál.

– Semmit nem követtünk el! Nincs joguk letartóztatni... – Itt a felháborodás hangja elhalt, mert Elek Elek megtorpant a Suzuki előtt, és a többiekkel együtt dermedten nézte a poros üveg mögött felcsillanó ismerős berendezéseket. Aztán Pók Pál megköszöri a torkát, és a négy mákvirág szótlanul indult tovább.

– Főnök – nézett a századosra Hecseki –, ha azt mondom, hogy tudom, hol van a többi holmi, elhiszi?

– Nem! Azért, mert sikerült betörnie és lefűlelnie a bandát, még nem kell nagyképűsködni. Honnan tudhatná, amikor most tűnt el? Vagy talán maga raboltatta el, és most otthon rejtegeti? Hehehe!

Portoroki nevetgélt, mint aki valami vicceset mondott.

– Az sem kizárt – nézett rá szelíden a hadnagy, mint sündisznó a tűpárnára.

Hecseki kinyitotta a lakásajtót.

– Marci! – kiáltott a fiúnak, aztán bement a fürdőszobába kezét mosni. – Kelj fel, te hétalvó!

A hadnagyot járőr kocsi hozta haza. Portoroki nem engedte, hogy Hecseki elvigye a kocsiját, de azt sem, hogy egyedül induljon újabb rejtélyes útjára. „Értse meg végre, hogy maga nem magánnyomozó, hanem rendőr! Ha hülyeséget csinál, akkor az egész rendőrség hitelét

rontja. A tizedes majd elkíséri. Nem mintha nem bíznék magában, de nem bízom.”

Hecseki a kézmosás után a konyhába sietett. Ez a szegény gyerek még nem is evett semmit, és már tíz óra van.

– Tíz óra! – kiáltott a szoba felé. – A bandád frissebb volt, mint te. Elvitték a zsákmányt a Vidám Parkból. Nem is érdekel?

Hecseki nem talált túl nagy választékot a reggelijéhez. Este mindent megettek. Kétnapos kenyér, ujjnyi lekvár az üveg alján, két tojás a hűtőszekrényben, másfél sárgarépa – nagyon egészséges –, hat szem dió és egy fél doboz sós keksz. Mindezt gondosan és szerinte ízlésesen elhelyezte egy tálcán, majd bekopogtatott a szobába.

– Nagyságos uham, a heggeli előállt! – raccsolt, mint egy békebeli komornyik, és benyitott az ajtón. Ez volt az a pillanat, amikor volt oka megbánni, hogy sohasem ment cselgáncsedzésekre a főkapitányságon. Nagy fehér paplanhuzat borult a fejére, a tálca messze repült, és kezek ragadták meg, talán nyolc vagy tíz is.

Aznap ez már a második „leleplezése” volt, a Szellemvasút zsákvásznával együtt. Kezdett unalmassá válni a dolog.

Hecseki néhány másodperc múlva egy szárítókötéllel alaposan összekötözve ült a szőnyegen. Közben egyetlen hang sem hallatszott, csak némi izgatott lihegés és cup-pogás.

Amikor támadói lehúzták a vásznat a fejről, a hadnagy a nagymamát és az öt gyereket látta maga előtt.

– Jé, vendégeim vannak! – mosolygott körbe. – Erre

nem is számítottam. Milyen kedves meglepetés! Régen találkoztunk. Minek köszönhetem a látogatást? Szívesen megkínálnálak benneteket valamivel, csak most egy kicsit mozgásképtelen vagyok.

– Kuss! – mondta Marci.

– Ejnye! – csóválta a fejét Hecseki. – Nem vagy valami jól nevelt. Én itt reggelit szolgállok fel neked, te pedig így beszélsz velem? Nézd, mit csináltatok a finom sárgarépával!

Az öregasszony a kényelmes, nagy fotelből összehúzott szemmel méregette a cseverésző férfit. Tetszett neki, hogy a foltos fenekű nem ijed meg. Hogy viccelődni tud ilyen helyzetben. Meg ahogy a reggelit hozta az unokájának! Kedves fiú. Igazán jó barátja lehetne a családnak, ha nem volna áruló és csaló gazember.

– Sajnálom, hogy össze kellett kötözni – mondta hangosan, és széttárta a kezét.

– Én is – bólintott Hecseki. – Éppen mondani akartam, hogy tessék levenni rólam a szárítókötelet, mert nem fogom tudni mire kiakasztani a ruhát.

– Most talán zárja el a humorforrását, mert belefojtjuk! – mosolygott rá az öregasszony. – És ne beszéljen mellé! Pontosan tudjuk, hogy kicsoda.

– Nagyszerű! – örült Hecseki. – Akkor majd tessék megmondani a feleségemnek, mert ő mindig azt kérdezi tőlem, hogy: ki vagy te, hogy ezt csinálod velem?!

– Munyika! – nézett az öregasszonyra Tamás könnyörögve. – Kínozzuk meg egy kicsit! Úgy szokták a filmekben. És meg is érdemli.

– Milyen kedves fiú! – kacsintott Tamásra Hecseki. – Már kezdem sajnálni, hogy tegnap kiszabadítottunk.

– Kínozzuk meg? – kérdezte az öregasszony, és kíváncsian nézett az unokáira. – Ki szavaz amellet, hogy megkínozzuk a foltos fenekűt? Emelje fel a kezét!

– Bocsánat! – szólt közbe Hecseki. – Amint tetszik látni, én ellene szavazok.

– Kuss! – mondta Marci, de ő sem emelte fel a prajliját.

– Milyen gazdag szókincse van a mai gyerekeknek! – nézett körbe elismerően a hadnagy, és látta, hogy Tamáson kívül senki sem emeli fel a kezét, sőt lassan a nagyszájú fiú is leengedi.

– Rendben – bólintott megnyugodva a nagymama –, akkor kezdjük el a kihallgatást! Bálint!

A fiú komoly arccal a hadnagy elé állt. Mielőtt Hecseki megjött volna, már megegyeztek, hogy ő lesz a vádló.

– Vádolom Hecseki Boldizsár hivatásos betörőt azzal, hogy összejátszott a rendőrséggel. Elárulta a zsákmányunk rejtekhelyét, és az éjszaka rabolt holmikat eldugta. A kérdésem: hova dugta?

– Ügyvédet kérek – fészkelődött a hadnagy. – Törvényadta jogom, hogy ha vádolnak valamivel, akkor legyen, aki védjen.

– Igaz – bólintott a nagymama. – Ki vállalja?

– Majd én – ült le Marci törökülésben a megkötözött férfi mellé. – Én vagyok a Petrocelli.

– Hecseki Boldizsár – csipentette össze a szemét

bemutatkozásképpen a hadnagy. – A „kuss” pedig meg van bocsátva.

– Kuss! – mondta Marci, és ahogy a filmekben látta, komoly képpel magyarázni kezdett: – Tisztelt bíróság és Munyika! Meg te, vádlott! A betörő azért tör be, mert rossz ember. Ha rossz ember, akkor mindenkit becsaphat. Tehát a betörő meglophatja azokat, akikkel együtt tör be. Ez neki a saját tulajdonsága. Nem szabad ezért haragudni rá.

– Te teljesen meg vagy buggyanva – mondta Eszter. – Megbocsátanád, amit csinált velünk?

– Dehogy! – legyintett Marci. – Csak most én vagyok az ügyvéd.

A telefon megcsörrent. A gyerekek a nagymamára néztek.

Az öregasszony legyintett.

– Nem vagyunk itthon.

– Az igaz, hogy nem tetszenek itthon lenni – mondta Hecseki –, mert én vagyok itthon. És a barátaim tudják. Azért hívnak. Ha nem veszem fel, még azt hiszik, hogy valami bajom esett, és ide fognak jönni. Akkor aztán csúnya ítélettel zárjuk le ezt a helyes kis bírósági tárgyalást!

A nagymama megnyalta a szája szélét.

– No, jó! Tartsátok a füléhez a kagylót! De vigyázzon, foltos fenekű! Ha rosszul beszél, lenyomjuk a torokán a sárgarépját!

Tamás a hadnagy füléhez emelte a telefonkagylót, és fenyegetően a szája elé dugta a sárgarépját, mint egy kést.

A vonal másik végén Portoroki beszélt.

– Mi van, hadnagy? Vidéken volt, hogy ennyi ideig hagyja csengeni?

– Nem, csak a konyhában...

– Ide figyeljen! Mi van azzal az alagsori gyerekbandával? Miről fecseg itt a Pók-galeri? Tényleg ezek a kölykök törtek be?

– Gyerekbanda? – pislogott körbe a hadnagy. – Nem ismerem őket. *De nem kell izgulni, haver, a szajré jó helyen van!*

Tamás Hecseki szájába nyomta a sárgarépját.

– Haver?! Hogy beszél maga? És milyen „szajré”? Halló! Miféle szajré? Megtalálta? Mi az? Maga eszik, miközben velem beszél? – kiabált a vonal túlsó végén Portoroki.

A hadnagy kétségbeesetten meresztgette a szemét a fiúra és a nagymamára, hogy hagyják beszélni, miközben minden feltűnés nélkül fuldoklott. Az öregasszony intésére Tamás kirántotta Hecseki szájából a zöldséget.

– *Bocs, öregfiú!* – kapkodott levegő után Hecseki. – Ma még nem faltam. Egyébként minden rendben.

– Öregfiú? – Erre már Portoroki is fuldokolni kezdett. – Maga...! Maga...!

– Nem kell mellre szívni, apukám – mondta a kagylóba a hadnagy, és a nagymamára vigyorgott. – *Mindennek oka van!*

Portoroki tombolt.

– Ivott, hadnagy? No, ha kijózanodik, szíveskedjék

befáradni! – Kattanás hallatszott. Hecseki Tamásra nézett, és fáradtan bólintott.

– Kösz. Legközelebb majd én tartom a kagylót neked. Oké? Meg a sárgarépat is.

– Ezek szerint maga nem egyedül dolgozik – bólogt az öregasszony. – Azt hittük, magányos lovas.

Bálint a hadnagy fölé hajolt.

– Ki volt ez a gengszter?

Hecseki vinnyogva felnevetett. Ha ezt Portoroki százados hallaná!

– Szóval, hol van a kocsis meg a cucc? – kérdezte a nagyi.

– Ha annyira kíváncsi tetszik lenni, megmondhatom.

– Megöl a kíváncsiság! – jegyezte meg a nagymama, aztán felkapta a fejét.

Csengettek. Aztán erőteljes kopogtatás hallatszott, és egy idősebb hölgy hangja:

– Boldizsár! Kisfiam! Megint az ajtóban hagyta a kulcsot!

Hecseki Marcira pillantott.

– Ha javaslatot tehetek, bogozzatok ki, mert az anyukám itt van, és ha a hetedik érzékem nem csal, a feleségem is. Sőt, csodálkoznék, ha egy zsarú nem állna az ajtóban.

A nagymama intett Bálintnak. A fiú lábujjhegyen kiosont, kinézett a bejárati ajtó kerek kis kukucskálóján, aztán ijedten visszasietett a szobába.

– Igen – suttogta. – Két nő és egy rendőr.

Dörömbölés hallatszott. A gyerekek rávetették magukat Hecseki-re, és pillanatok alatt leszedték róla a szárítókötelet. A hadnagy Marci nyakába kapaszkodva fel-tápaszkodott, aztán ingadozva megállt, és a fiú fejére tette a kezét.

– Kösz a védelmet. Majd meghálálom, ha nagy leszek.

– Bocs! – suttogta a fiú, és lehajtotta a fejét, mert eszébe jutott a tegnapi esti vacsora, a fürdés, a mai tálcás reggeli... Ciki. Hála helyett kötél. Nem egy kedves gesztus.

– Ha kérhetem tisztelt kínzóimat, szíveskedjenek énekelni, amikor kinyitom a szobaajtót. „A gazda rétre megy, a gazda rétre megy, a gazda ki a, ki a, ki a rétre megy...” – És amint lenyomta a kilincset, a banda vad dalolásba fogott.

– Megyek már, megyek! – kiáltotta a hadnagy. – Még jó, hogy nem töritek be az ajtót.

Hecseki mamája dühösen csörtetett előre.

– A füleden ülsz? Mi ez a kornyikálás? Óvodát nyitottál?

Hecsekiné hidegen elfordította a fejét. De a fülei kíváncsian lebegtek a szoba felé. A tizedes, aki eddig Hecsekit várta lent az autóban, bocsánatkérően mosolygott.

– Már azt hittük, valami baj történt, azért dörömböltem.

– Baj? – csodálkozott Hecseki. – Milyen baj? Bocs, hogy nem szóltam. A vendégeim egészen lekötötték a figyelmemet.

A szobában Hecseki anyjának földbe gyökerezett a lába.

Öt gyerek énekelt üvöltve a szőnyegen, miközben egy öregasszony a fotelból vezényelte őket.

– „A rabló vele megy, a rabló vele megy, a rabló ki a, ki a, ki a, ki a rétre megy...”

– Jó napot! – kiáltotta özvegy Hecseki Artúrné, és elnevette magát. – De jól érzik magukat!

– Az a helyzet, anyukám... – kezdte Hecseki, de folytatni nem tudta, mert a gyerekek felugráltak, kiabálva köszöngettek, és közben megpróbálták eltüntetni a szárítókötelet, amit Marci a szék alatt hagyott.

– Üdvözlöm, kedvesem – állt fel a nagymama. – Szakállas Ignácné vagyok. Nagyon kellemes itt maguknál.

Hecseki anyja kedves bambasággal az öreg hölgyre mosolygott. Így szoktuk udvariasságból, amikor halvány fogalmunk sincs, hogy kivel állunk szemben.

– Nagyon örülök – mondta –, én Boldi mamája vagyok.

– Anyuka! Zsuzsikám! Még nem is mondtam...! – tolakodott előre Hecseki vigyorogva. – Elcseréltem a lakást. Elcseréltem a nénivel meg az unokáival!

Ha a hadnagy azt mondta volna, hogy megjöttek a kis zöld emberkék a távoli bolygókról, vagy kitört a világbéke, netán alezredessé nevezték ki őt (ami a legképtelenebb feltételezés a háromból), akkor sem lett volna nagyobb csend, mint erre a bejelentésre.

Tamás szája nyitva maradt, Bálint az orrába dugta az ujját, Bori szeme elhomályosult, Eszter feje félrebillent, Marci két tenyerébe szorította a fejét, a nagymama pedig visszahuppant a fotelba.

Hecseki felesége kimeresztette a szemét, az anyja pedig nem kapott levegőt.

– Áááá – mondta kifejező egyszerűséggel, ami körülbelül annyit jelentett, hogy „micsoda nagyszerű ötlet, biztosan mindenki jól jár, igazán örülök”. Aztán a menyére lesett, aki láthatólag azon gondolkozott, hogy elájuljon, megőrüljön vagy kitépje a férje összes haját.

– Látod, Zsuzsikám? – ölelte át a fiatalasszonyt Hecseki anyja, és némi vidámságot erőltetett az arcára. – Nem bírt egyedül maradni. Nem bírt élni abban a lakásban, ahol minden kis zug a legénykorára emlékezteti. – Majd finoman bokán rúgta a fiát.

– Au! – mondta a hadnagy, és a felesége nyakába esett a fájdalomtól.

– Boldikám! – ölelte át tohonya férjét Hecsekiné. – Igazán miattam cserélted el? Te drága!

Ebből is láthatjuk, hogy a szerelem vak, de hamarabb megoldja a problémákat, mint száz diplomata.

A gyerekek közül először Marci tért magához. A hadnagyhoz rohant, és az egymást átölelő házaspár közé dugta a fejét.

– Ez igaz? Igaz ez? Tényleg? Elcseréled?

Hecseki lehajolt a fiúhoz.

– Ha ti is akarjátok... – És még odasúgta: – Na, meg ha nincs több összekötözés!

„Én is ilyen jó betörő leszek” – gondolta Marci, és átölelte a férfi nyakát.

Az általános boldogságot és hejehuját a rendőr halk megjegyzése úgy vágta el, mint borotva a hajszálat.

– Portoroki százados várja a kapitányságon, hadnagy úr.

A nagymama, aki éppen körtáncot lejtett a gyerekekkel a székek körül, megtántorodott, és az asztalba kapaszkodott. A gyerekek szorosán körülállták, mint a csibék, amelyek a tyúk szárnya alá gyűlnek, ha kereng a héja.

Marci karjai lassan lecsusszantak Hecseki nyakáról.

– Te zсарu vagy?

– Nem – mondta Hecseki. – Nem zсарu. Rendőr.

– De hiszen... – kezdte a nagymama, és két kezével tétova szárnycsapásokat végzett a csibéi felett. – Foltos fenekű! Maga betört!

Hecseki a tizedesre pislogott, és némi nevetgélés után megköszörülte a torkát.

– Én – hangsúlyozta –, én nem törtem be. Én házkutatást tartottam. Hivatalos parancsom lesz róla.

A nagymama kihúzta magát. Mint a mártírok kivégzés előtt.

– Ügyes csel volt, „hadnagy”. Csak arra kérem, hogy a gyerekeket ne büntessék. Mindenért én vagyok a felelős. Én irányítottam a betöréseket. Mehetünk.

– Hova? – nézett derűsen a gyerekekre a hadnagy. – Majd a tizedes beviszi azt a néhány holmit, amit a Fabula családnak a rablóktól sikerült megszereznie: a vas-

kazettát, a borítékot, a festményeket. Biztos vagyok benne, hogy remek munkájukért még kitüntetést is kapnak. Hol találjuk...?

Marci a nagyanyjára nézett, aztán a ruhásszekrényhez rohant, és kiemelte belőle a táskáját.

– Itt vannak! – harsogta diadalittasan a fiú. – És az én ötletem volt! Az enyém!

– Gondoltam – morogta a hadnagy, és a táskát odaadta a rendőrtársának.

A tizedes kicsit értetlenül forgatta. Ezt kell bevinnie Portorokinak? Egy matricás iskolai táskát?

– Vigye csak, vigye! – utasította Hecseki. – A százados nagyon fog örülni. Mondja meg neki, hogy nem érek rá bemenni. Meg fog érteni. A lakáscsere rengeteg gonddal jár.

Azt az örömmámort, ami ezután kitört, nehéz leírni. A gyerekek Hecsekihez rohantak, feldöntötték, a fejére másztak, a nyakába ültek, miközben a nagymama a fotelban ugrált, és rikácsolva énekelt:

– A rabló vele megy, a rabló vele megy, a rabló ki a, ki a, ki a, ki a rétre megy...

Hecseki anyja, felesége és a tizedes méla vigyorral, de kicsit értetlenül és elbambulva álldogáltak a boldogság viharában.

20.

Hecseki új otthona • A dugó elrablása • Részeg összeesküvők • Jön az árvíz!

Nem lehet azt mondani, hogy Zsuzsa asszony, azaz Hecsekiné ugrált az örömtől, amikor néhány óra múlva meglátta új otthonát az alagsorban, de a hadnagynak sikerült gyorsan felocsolnia.

A nagymama és a gyerekek néhány személyes holmit a hónuk alá csapva már elmentek.

– Ha nem szeretnék annyira... – suttogta az asszonyka, amikor magához tért, és lassan körbejártatta a tekintetét a plakátokkal borított falakon és az utcára nyíló ablakon. – Itt fogunk lakni? Hiszen itt még telefon sincs!

– Valóban – nézett körül meglepetten Hecseki. – Éreztem, hogy valami hiányzik. Nincs telefon. Nem tudlak felhívni...

– Ne röhögtes! – csordult ki egy könnycsepp Hecsekiné szeméből, és kinézett az utcára.

– Érdekes, ugye? – állt mögé a hadnagy. – Az ember látja, ahogy az emberek jönnek-mennek, miközben ők nem látják, hogy mi látjuk, hogy ők nem látják...

– Nagyon érdekes – suttogott a nő fojtott hangon. – És mondd: bogarak, egerek vannak?

– Nem, dehogy! – nyugtatta meg nejét Hecseki Boldizsár. – Csak a víz jön fel a lefolyóból.

– Csak? – bámult a konyha felé az asszony. – Csak a víz? Szennyvíz legalább? Úgy értem, hogy a végé...?

– Nem – rázta meg a fejét határozottan a hadnagy. – Azt hiszem, nem.

– Azt hiszed... – Az asszony felemelt az asztalról egy vázát.

Hecseki lehajtotta a fejét. Senki sem kerülheti el a sorsát, ha nem akarja.

– Hány évet kapnék? – emelgette a nehéz üvegtárgyat az asszony.

– Hirtelen felindulás – motyogta a nyomozó. – Jogos önvédelem. Beszámíthatatlanság. Portoroki is ellenem vallana. Azt gondolom, felmentenének.

Az asszony visszatette a vázát az asztalra, és kiment a konyhába.

– Majd én kimeszelek! – kiáltott utána Hecseki. – Lambériát teszek a falra. Szőnyeget veszünk. Hallod? Olyan édes kis otthont varázsolunk ide... És ha lesz gyerekünk... Mire gyerekünk lesz, kapunk lakást, meglátod.

Hecsekiné visszajött. Könnyes szemmel állt meg az ajtóban.

– Te? Te gyereket akarsz?

– Én? Miért ne? – csavargatta a fülét a férfi.

És eszébe jutott a kórházbeli bizsergető érzés. Az érzés, ami átjárta az újszülöttek kórterme előtt, mikor a „kislányát” megmutatták. Ha már egyszer született egy

gyereke, aki nem a gyereke, miért ne legyen végre valóban apa?

A valódi apa, Fabula Antal toroka összeszorult, amikor a nagymama felhívta telefonon, és megtudta, hogy Hecseki Boldizsár, aki sebészdoktor, nyomozó és rabló egy személyben, átadta nekik egészséges, világos lakását.

– Ilyen csak a mesében fordul elő – motyorászta, miközben rohant új otthona felé, és ebben némileg igaza volt. – Micsoda meglepetés lesz Évának! Istenem! Amikor majd hazahozom őket a kórházból, és nem áru-lom el, hogy új lakásunk van, és majd azt mondom, hogy csak felugrunk ide a barátomhoz...

Szinte beleszédült, amikor megértette, hogy most végre valóra válthatja régi képzelgését. Már az sem bántotta nagyon, hogy nem a totónyereményéből született a csoda.

Amikor belépett a második emeleti lakás előszobájába, a gyerekek rárohantak.

– Nézd meg a fürdőszobát! – kiabáltak. – Igazi kád van, meg zuhany. Meleg víz jön a csapból! – És ruhájánál-kezénél fogva ide-oda rángatták az elképedt férfit.

– Hol van nagyanyátok?

– Bezárkózott a vécébe – intett a keskeny ajtó felé Marci. – Nem akar kijönni.

– Nem is! – hallatszott az öregasszony kacagása. – Életemben nem ültem ilyen szép, tiszta vécében! Már csak jogom van kiélvezni az életet, amíg lehet, nem?!

– De Munyika! – vigyorgott Fabula Antal. – Csak

nem fogsz ott órákig gunnyasztani?! Akkor mégy be újra, amikor akarsz.

– És ha valamelyikőtök elfoglalja, és bezárja az ajtót? Bori az ajtóra ütött.

– De nagy! Tudsz várni öt percet, nem? Gyere már ki! Nekem is kell.

Felhangzott az öblítővíz zúgása, aztán megcsikordult a kulcs, és lassan kinyílt az ajtó. A táguló résben megjelent Szakállas Ignácné gyanakvó pislogással és a megfeketedett fadugóval a hóna alatt.

– Munyika! – sápadt el a férfi. – Te elhoztad a dugót?! És ha feljön nekik a víz?

Az öregasszony megrántotta a vállát.

– Ez nekem örökségem. Nem fogom otthagyni az én drága férjem legjobb munkáját. – És morgolódva elindult a szoba felé. A gyerekek elképedten néztek utána. Csak most értették meg, milyen veszély fenyegeti Hecsekiéket.

– Nagy! – fogta meg az öregasszony karját Marci. – Ezt nem teheted Boldizsárral. Mit dugnak a lyukba, ha feljön a víz?

– Mindenkinek legyen saját dugója! – mondta az öregasszony. – Azt hiszitek, olyan könnyű beszerezni egy ilyet? A nagyapátok hetekig dolgozott rajta. És évtizedekig használtuk. Azt gondoljátok, az csak úgy megy, hogy otthagynom a lakással együtt? És ha itt is feljön a víz?

– De Munyika! – fonta össze az ujjait Bori. – A második emeleten?

– Lárifári! Láttam én már éjjeliőrt nappal meghalni. Ami lemegy, az fel is jöhet.

Fabula az anyósa elé állt.

– Rendben van! De azt tudnod kell, hogy ha előnti őket a víz ott az alagsorban, akkor jogukban áll visszajönni ide.

Ez hatott. Szakállas Ignácné a vejére bámult, aztán körbehordozta a tekintetét a gyerekeken, és megadóan lehajtotta a fejét.

– Na jó! Meg fog szakadni a szívem, tudom, de visszaviszem. Csak hogy lássátok, milyen vagyok. Gyérünk!

Abban a pillanatban megcsörrent a csengő. Az ajtóban Portoroki állt. A százados zavartan pislogott, amikor meglátta az öreg hölgyet és a gyerekeket.

– Bocsánat! Nem itt lakik Hecseki Boldizsár? Úgy látszik, eltévesztettük az emeletet...

– Már nem itt lakik – mondta Marci –, de mi is éppen hozzá készülünk. – És a fiú a többiekre sandított. – Ha el tetszenének vinni minket kocsival, megmutatnánk Boldizsár új lakását.

A százados nem egy kávéra akart felugrani Hecsekihez. Személyesen szeretett volna tisztázni néhány kérdést. A Pók Pál-féle banda kihallgatása során ugyanis felmerült annak a gyanúja, hogy Hecseki Boldizsár esetleg elkövette a bűnpártolás vétkét. Ezenkívül olyan információkat hallgatott el a felettese előtt, amelyek elősegítették volna a nyomozást. A betörők vallomásából kibontakozó kép szerint Pók Pál éppen az alagsori bűn-

tanyán rejtőzködő rablókat vallatta, amikor Hecseki lefogatta őt és a társait, ártatlanul persze, hogy elterelje a gyanút az öt gyerekből és egy öregasszonyból álló galeriről.

A kazettában talált füzetből és az igazgató irataiból közben az is kiderült, hogy mennyi vaj van Rácsalmási Emil és Reményi Tarján Farkas fején. Azazhogymennyi bűnt követtek el. A két jómadarat azonban a rendőrök sehol sem találták. Csupán annyit sikerült kideríteni, hogy reggelig a Liliomban iddögáltak, és némileg kapatos állapotban indultak útjukra. Azt csak a jó hallású pincér tudta, de erről a rendőrök előtt hallgatott, hogy az éjszaka folyamán, miközben hiába várták Pók Pál bandáját, a két úr elhatározta, hogy maguk veszik kézbe ügyük elintézését. Maguk derítik fel az alagsori lakást, ahol eltűnt irataikat sejtették.

Amikor Portoroki nagy nehézségek árán éppen betuszkolta a rendőrségi gépkocsiba az öt gyereket, Munnyikát, Fabula Antalt és a fadugót, az autótolvaj és a sikkasztó kissé tétova léptekkel, egymást támogatva éppen a Fabula-, azaz most már Hecseki-otthon felé igyekeztek.

– Én kivallatom az öregasszonyt, te pedig kitekered a gyerekek nyakát – mondta nehezen forgó nyelvvel Reményi Tarján botladozó társának.

– Nem! – cövekelt le Rácsalmási, és dobbantott a lábával, mint egy durcás kislány. – Én vallatom az öregasszonyt, és te tekered ki a gyerekek nyakát.

– Jól van, jól van – legyintett az igazgató, és meg-

taszajtotta az autószerelőt, hogy az lenyalta a falat. – Mind a ketten vallatjuk, és mind a ketten kitekerjük.

Ebben megegyeztek. Aztán egymásba karoltak, és most elszánással bukdácsoltak tovább.

– Most már elárulhatod, édes egykomám – kurjantott az autószerelő –, mennyi pénzt... pénzecskét... pénzikét... hihih... mennyit loptál a vállalatodtól, hogy a házikódat... hihih...

Reményi Tarján göcögni kezdett a nevetéstől.

– A házikóhoz...? Ahhoz? Hármat... Te kis kíváncsi! Hihih! Vagy négyet!

Rácsalmási eltakarta a száját.

– Komolyan? Csak négyet...? Négymilliót?

– Hülye! – állt meg az igazgató. – Mi az, hogy négymilliót?! Négy százmilliót! – Ezen aztán percekig röhögtek.

– És te? – kérdezte Reményi Tarján, a Farkas. – Te hány kocnikat szereltél szét a bandáddal? Sűgjad csak ide a fülikémbe bele!

Rácsalmási először megpróbálta a *kezén* mutatni, de aztán látta, hogy akkor sincs hozzá elég ujj, ha leveszi a cipőjét.

– Negyven... negyvenhét... nyolcat... Te! Én nem is számoltam!

Ezen megint elröhögcséltek egy darabig. Így lassan, meg-megállva közeledtek az alagsori rejtkehely felé, ahol Hecseki és Hecsekiné összebékülve, összesimulva aludtak a keskeny díványon. A hadnagyon ugyanis kitört az

éjszakai fáradtság, és elnyomta az álom, Hecsekiné pedig a férfi ütemes horkolásától álmosodott el a nagy izgalmak után.

A délutáni álom mindig mélyebb. Ez lehetett az oka, hogy nem hallották a konyhából halkan beszivárgó zajt. Igaz, a víz lassú emelkedése alig hallatszik. Csupán sok évtizedes gyakorlaton edzett fül észleli.

A küszöbön átbukó ár halkan csobogta körül a szék- és asztallábakat, befolyt a dívány alá, felemelte a padlóra dobott cipőket, a kinyíló szekrényből kiemelt néhány iskolai füzetet, a sarokból egy újságcsomót, a szundító házaspár alól pedig egy fehér bilit. A konyhából a víz hátán lassan beringott egy sámlig meg a szemetes edény. Úgy keringtek az újságok és a könyvek között, mint valami hatalmas bálteremben táncoló párok farsang éjszakáján. Szerencse, hogy a díványt annak idején még Szakállas Ignác alkotta meg a legkitűnőbb száraz fából, így a víz nem lepte el az alvókat, hanem szépen lassan felemelte az egész alkotmányt a matraccal, a párocskával és a takaróval együtt. Úgy lebegtek Hecsekiék a fal mellett, mint hajótöröttek egy tengeri tutajon.

A hadnagy éppen azt álmodta, hogy a felhők felett repül kiterjesztett szárnyal. Az egyik felhőn Portoroki százados ült, és dühösen kiabált: „Hecseki! Nem mondtam, hogy repülővel jöjjön?! Hogy mer a saját erejéből felszállni?! Lefokoztatom!”

Az emelkedő víz az asztalt is megmozdította. A váza beleborult a lassan fodrozódó hullámokba. Az ablakot és

a bejárati ajtót Fabula Antal gondos szigeteléssel szerelte fel, hogy amennyire lehet, megóvja a tél hidegétől kicsiny családját. Talán a szigetelésnek köszönhető, hogy egyetlen csepp víz sem szivárgott ki a szabadba a föld alól feltörő és mindent elborító áradatból.

Ruhák, szoknyák, nadrágok, blúzok úsztak elő a szekrényből. A sarokban egy televízió zötykölődött. A képernyő előtt pedig sakkfigurák és dominók lebegtek. A dívány lassan, de biztosan emelkedett a mennyezet felé.

Reményi Tarján az alagsori lakás ablaka előtt megtorpant, és a szájához emelte az ujját.

– Csitt! Csak semmi feltűnés!

– Semmi feltűnés – motyorászta az autószerelő, és a két összeesküvő egymásba kapaszkodva, óvatosan somfordált be a kapun. Annyira lekötötte őket a nagy akció meg a megivott alkoholmennyiség, hogy észre sem vették az utca másik oldalán éppen leparkoló rendőrautót. Portoroki és utasai ámultan figyelték a besurranókat.

– Ezek a madárkák meg mit keresnek itt? – suttopta a százados.

– Minket – mondta az öregasszony, és a gyerekek bólogattak.

– Akkor menjünk! – szólt Portoroki. – Ne várakozzanak odalent hiába!

Reményi Tarján és Rácsalmási sikeresen túljutott az alagsorba vezető lépcsősoron, bár a föld gravitációs ereje mindenáron le akarta bukfenceztetni őket.

Az ajtó előtt megálltak.

– Akkor ugye lefogjuk... – kezdte az igazgató, az autószerelő pedig folytatta:

– ...az öregasszonyt...

– ...és kitekerjük...

– ...a kölykök nyakát!

Reményi Tarján a középső ujjá bütykével hármat ütött az ajtóra. Semmi válasz. A víz kitűnő hangszigetelő. Az igazgató ismét kopogott, de nem hallatszott más, csak a tenger csendje.

– Nem engednek be? – hergelte magát a nagydarab ember. – Engem? Egy igazgatót? Nem nyitják ki az ajtót. Nem baj! Majd én kinyitom! – És kinyitotta.

Aki látott már tengeri katasztrófafilmet, mondjuk a Titanicot, el tudja képzelni azt a kijózanító vízzuhatagot, amit a két akasztófáravaló a nyakába kapott. A víz ledöntötte őket a lábukról, elsodorta a két testet a lépcsőig, fejükre csavarta a ruhadarabokat, hátukhoz vágta a televíziót és a székeket, szájukba gyűrte az újságokat és a füzeteket, homlokukhoz hajította a bilit.

A két férfi kiáltani sem tudott a meglepetéstől. Csapkodtak, hápogtak, nyeldekeltek a szennyes árban.

A kizúduló víz nagyokat billentett a díványon is.

– Maradj nyugton! – lökte oldalba a férjét Hecsekiné, és kinyitotta a szemét. Aztán a száját is, hogy sikoltson. De a hadnagyot nem lehetett olyan könnyen kiragadni az álmából.

– Látod, megint elaludtunk a gumimatracon – motyogta. – Pedig az a Balatonon nagyon veszélyes.

A dívány ekkor nagyot zökkent, és a házaspár ki-kötött az asztal tetején.

A víz gyorsan apadt, ahogy szétáradt az alagsorban, és Reményi Tarján meg Rácsalmási cuppogó cipőjükben meg csatakos ruhájukban négykézláb másztak fel a lépcsőn.

– Nocsak, uraim! – bámult rájuk Portoroki a lépcső tetején. – Ürgeöntés volt?

A gyerekek a nagymamára néztek, a nagymama a dugóra, és megrántotta a vállát.

– Egyszer már ki kellett öntenie rendesen. Éppen ideje volt. Nem lehet folyton bedugni egy lyukat, amin feljön a víz.

Mit lehet még hozzáfűzni ehhez a történethez?

Hecsekiék – hála az árvíznek – kaptak egy másfélszobás lakást. Pók Pálék pedig huszonegy évet szépen elosztva egymás között. De Reményi Tarján és Rácsalmási urak sem úszták meg hat-hat évnél kevesebbel.

Fabulának, mint vasárnap este kiderült, öt találata volt. A totón. Dühében elhatározta, hogy ezután csak akkor fog játszani, ha egészen biztos benne, hogy övé lesz a főnyeremény. Tehát minden héten.

A bírósági tárgyaláson újra és újra felmerült a gyanú, hogy az a bizonyos Fabula-banda, amelyet kitüntetésre terjesztettek fel a betörők lefüleléséért, családi vállalkozásban hajtotta végre a betöréseket. De Hecseki Boldizsár rendőr hadnagy minden alkalommal elmagyarázta, hogy a betörések nem voltak betörések, hanem hivatalos paranccsal végrehajtott álcázott házkutatások. Az

előléptetett nyomozó szavait Portoroki, némi ideges arc-rángással, de igazolta.

Végül is történetünk minden szabadlábban levő szereplője boldogan élt, míg meg nem halt. Csak a szegény dugó gubbasztott szomorkásan és megfeketedve a sarokban, mint egy elhagyott, magányos ember, akinek az életben már nincsen semmi feladata, semmi dolga.

TARTALOM

1. Betörő harisnyában • Csúszik-e a banánhéj? • Ördög a szekrényen • Autóstop mindenáron • Hecseki jön! 5
2. Paprikás krumpli az alagsorban • Hány milliót nyer Fabula? • Dugó özönvíz ellen • Rablóbanda születik 22
3. Bonbon és kalitka • Hova érdemes betörni? • A lyukas hadnagy 42
4. A hosszú éjszaka • Hecseki képregénye • Szövi hálóját a Pók • Hogyan nőszül egy rendőr? 55
5. Kórházi közbjáték • Beszélgetés egy kenguruval • Örökség és ökörség • Két betörés, egy áldozat 67
6. Én callok, te callsz, ő call... • Szezám tárulj! • Kétkarú és félkarú rablók • Dádá a Liliomban 84
7. Lakást keresünk • Főzőlapösszkomfort • A komoly vevők • Alagsor II. 98
8. Bonbon banditáknak • Ki repül be a kalitkába? • Az ijedős, a fafejű és a vidám • Hecseki mindent tud, de minek? 109
9. Betörőkereső • Szülés indul! • Nyomozómaffia 122

10. Két nő Hecsekiért • Elloptam a kocsimat! • Folt a fenéken • A felsült rendőr	134
11. Hecseki és a minisárkány • A hadnagynak lánya születik, de megtagadja • Várakozók az alagsorban • A biztos tipp	148
12. A porceláncsapda • Babanézőben • Dr. Hecseki tanácsai	164
13. A vallatás • „Kérem, ne üssék!” • Portoroki gyanakszik • „Bebe-csahap-tábál!”	178
14. Hol vannak a barátaink? • Betörők, ha találkoznak • Álarcosbál az alagsorban • A felszabadító foltos fenekű	189
15. Hecseki, a gengszter • Ki a béna? • Hadnagy a dugón • Leesik az összes tantusz	204
16. A rablók kirablása • Betörésből elégtelen • Nyögések a sötétben • Nagy zsákmány kicsi kocsiban	214
17. Hecseki ágyvendége • Marci, az ítélőszék • Portoroki ballépése	229
18. Kincskeresők szörnyországban • A rémület percei • Harapós hullá • A nagy lebukás • Kincs nincs	239
19. Házigazda gúzsba kötve • A kihallgatás • Váratlan látogatók • Minden jó, ha jó a vége	249
20. Hecseki új otthona • A dugó elrablása • Részeg összeesküvők • Jön az árvíz!	262

*Nógrádi Gábor művei
a Móra Könyvkiadónál*

Gyerekrablás a Palánk utcában

Hecseki és a kedves betörők

PetePite

Az anyu én vagyok!

Hogyan neveljünk?

A bátyám zseni *(Tom és Geri 1.)*

Az öcsém zseni *(Tom és Geri 2.)*

Segítség, ember!

Marci öröksége

Marci visszavág

A mi Kinizsink

Papa, ne már! *(Samu és Papa 1.)*

Nem vagyok Samu! *(Samu és Papa 2.)*

Gyerünk haza!

A gonosz hét napja

Galambnagy mama

A hó fogságában

A tengeren is túl

A mi Dózsánk

Láttam, mi történt

Emmike nem semmike

**A kiadó könyveit kedvezményel
megrendelheti webáruházunkban:
www.mora.hu**

65 ÉVE CSALÁDTAG

Az 1795-ben alapított

Magyar Könyvkiadók és Könyvterjesztők Egyesülésének tagja

Kiadja a Móra Könyvkiadó Zrt.,

Janikovszky János elnök-vezérigazgató

Felelős szerkesztő: Dóka Péter

Műszaki szerkesztő: Diósi Katalin

Terjedelem: 17,5 (A/5) ív •

E-mail: mora@mora.hu • Honlap: www.mora.hu